

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Những phát quấy đuôi cuối cùng !!!

Bịt miệng che mắt người dân để duy trì quyền lực, đoạt của cướp đất người dân để tích hưởng tài sản, và cậy dựa phục tùng ngoại bang để được bảo vệ ngai vàng, có thể nói đó là 3 hoạt động chính của đảng Cộng sản Việt Nam qua dòng lịch sử, kể từ ngày nó lên ngôi thống trị. Đến giai đoạn thoái trào hôm nay, ba hoạt động ấy càng gia tăng mãnh liệt. Đây là hiện tượng từng thấy ở Đông Âu và Liên Xô các năm 1989-1991, lúc toàn bộ khối Vácsava đi vào con đường sụp đổ hoàn toàn. Điều này tương tự những phát quấy đuôi cuối cùng của một con mãnh thú. Nó cẩu xé, nó tấn công, nó vơ vét, nó chụp giựt, nó lồng lộn, nó giẫy dụa... mong kéo dài thêm những tháng ngày tồn tại sau hết và hưởng thụ thêm trong những giây phút cuối đời.

1- Tiếp tục bịt miệng che mắt người dân: Trong những tuần lễ gần đây, người ta thấy rõ lên một đợt tấn công dữ dội vào các nhà dân báo (bloggers) và các trang dân báo (blogs). Anh blogger Điều Cày, tức Nguyễn Văn Hải, thành viên và sáng lập viên "Câu lạc bộ Nhà báo Tự do", người từng tham gia biểu tình chống Trung Quốc các năm 2007-2008, rồi bị truy tố với tội danh vu khống "trốn thuế" và thụ án hai năm rưỡi, lẽ ra đã phải rời nhà tù hôm 19-10-2010. Thế nhưng Anh đã bị những kẻ cầm quyền CS trở mặt, quyết định giam giữ thêm với tội danh "Tuyên truyền chống phá nhà nước", cái "tội" mà hai năm rưỡi trước họ chẳng dám đưa ra khi bắt anh vì sợ dư luận. Ngay đêm trước, hôm 18-10-2010, công an đã đến nhà bắt một blogger khác, AnhBaSG, tức luật gia Phan Thanh Hải. Là thành viên Câu lạc bộ Nhà báo tự do như Điều Cày, luật gia Hải cũng từng tham gia cuộc biểu tình chống Trung Quốc, bảo vệ chủ quyền Trường Sa Hoàng Sa ngày 9-12-2007, sau đó còn tiếp tục lên tiếng mạnh mẽ trên trang dân báo cho các vấn đề xã hội.

Đến tối ngày 23-10-2010, lại một blogger nổi tiếng khác là CogaiDolong, tên thật là Lê Nguyễn Hương Trà, ở quận Tân Bình, Sài Gòn, đã bị công an bắt khẩn cấp tại nhà riêng vì tội "vu khống". Tờ Vnexpress.net cho biết: "Cô Trà đã căn cứ vào một bức thư nặc danh để viết bài trên blog về gia đình một cán bộ cấp cao của nhà nước. Trong bài này, cô còn đặt vấn đề về một số hoa hậu, nghệ sĩ đã được gia đình vị quan chức bao bọc vì là người yêu của quý tử". Quan chức này không ai khác hơn là Thượng tướng Nguyễn Khánh Toàn, Thứ trưởng Bộ Công an, kẻ từng bị nhiều người, nhất là thuộc cấp, tố cáo về tội lạm quyền và tham nhũng, nhưng vẫn bình chân như vại. Cùng lúc, tin từ một công ty Internet ở Atlanta tiểu bang Georgia, HK, vừa cho biết những nhà dân báo có khuynh hướng chính trị tại VN đang là nạn nhân của các hackers. Bọn này, tay chân của công an mạng, sử dụng đến 15.000 máy điện toán để đánh sập một số websites dám phê phán và tố cáo nhà cầm quyền CS.

Chưa hết, sau thảm họa tại vùng Ajka, Hungari ngày 05-10-2010 (vốn đã khiến khoảng một triệu khối bùn đỏ từ hồ chứa bị vỡ đổ xuống các vùng thấp chung quanh và một số con sông, cuốn trôi khoảng 270 căn nhà, phá hủy nhiều cầu đường, làm 150 người bị thương và 7 người tử nạn...), các nhà trí thức VN từng kiến nghị ngưng khai thác bauxite Tây Nguyên năm ngoái, lại viết một kiến nghị thứ hai, thống thiết hơn, ký ngày 09-10-2010, yêu cầu dừng hẳn toàn bộ dự án, vì nó như quả bom treo trên đầu nhân dân đồng bằng Nam Bộ. Vậy mà nhà cầm quyền CS một lần nữa lại làm ngơ, Quốc hội (phiên họp hạ tuần tháng 10) cũng im tiếng, cho dấu những lý chứng đưa ra đều đầy tâm huyết, thuyết phục. Không những thế, các "trí thức nhà nước" lại còn bác bỏ thẳng thừng, phê phán họ như những đồ ngu, rằng "mới thấy tai nạn ở Hungary đã bàn lùi...", rằng "chẳng lẽ cả thế giới ai khai thác bauxite đều phải bỏ hết?" rằng "chủ trương khai thác bauxite đã được thống nhất rồi, bây giờ dự án đang triển khai thì cứ tiếp tục" (giám đốc công an tỉnh Đắk Nông) hoặc "bảo đảm hai hồ chứa bùn đỏ ở Tây Nguyên an toàn" (bộ trưởng Bộ Tài nguyên Môi trường. Tuổi Trẻ ngày 22+23-10-2010). Mới nhất còn có tin công an trên toàn quốc vừa được lệnh mở cuộc trấn áp, đe dọa những ai ký tên vào bản kiến nghị. Chiến dịch trước tiên sẽ nhắm vào những người không có vị thế cao trong giới cầm quyền và quân đội, không nổi tiếng trong xã hội như các kỹ sư, sinh viên, doanh nhân, nhà báo độc lập... bước họ phải thụ nhận sai lầm, bị kích động, xin rút tên khỏi kiến nghị, để cuối cùng thiếu số nhân vật từng là quan chức cao cấp, tướng lĩnh uy tín sẽ bị cô lập và kết tội. Và với việc ban luật cấm khiếu kiện tập thể (Thông tư số 04/2010 do Thanh tra Chính phủ ra ngày 26-8-2010 một cách vi hiến), đảng quyết tâm bịt miệng che mắt người dân cho đến cùng.

2- Tiếp tục đoạt của cướp đất người dân: Sau khi vụ Tập đoàn công nghiệp đóng tàu Vinashin, hôm tháng 7-2010, bị đổ bể trước công luận với số nợ lên tới 85.000 tỷ mỹ kim mà người ta biết chỉ là do sự tham nhũng công quỹ của Nguyễn Tấn Dũng, Phạm Thanh Bình và thuộc hạ, vụ Lễ hội 1000 năm Thăng Long với tổng chi tiêu lên tới 4,5 tỷ mỹ kim đầu tháng 10 lại càng gây phẫn nộ khôn lường cho nhân dân và ai nấy đều thấy đó như một trong những cơ hội vơ vét cuối cùng của các đảng viên Cộng sản tại Hà Nội. Mới đây, đài Á châu Tự do lại đưa tin chủ nhiệm Ủy ban Quốc phòng-An ninh Quốc hội CS, tại phiên họp ngày 21-10, đã nêu rõ: sau khi UB Kiểm tra Trung ương Đảng công bố kết luận điều tra thì tổng số nợ Vinashin vay của các ngân hàng lên đến 120.000 tỷ đồng. Thế là coi như trắng tay, đốt sạch tiền mồ hôi nước mắt của dân và hàng trăm triệu mỹ kim vay nợ nước ngoài. Vậy mà theo chương trình nghị sự do Ủy ban Thường vụ QH quyết định thì trong kỳ họp này, các Đại biểu cũng chỉ có "xem xét hoạt động của Tập đoàn Vinashin... và một số báo cáo chuyên đề khác". Nhưng từ "xem xét" đến đặt vấn đề thay đổi hay bãi bỏ vai trò chủ đạo nền kinh tế của các tập đoàn kinh tế nhà nước thì còn xa vời. Bởi lẽ Cương lĩnh 1991 (bổ sung năm 2011) sẽ đem ra biểu quyết tại Đại hội đảng XI vào tháng 1-2011 vẫn kiên định: "Kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo... Nhà nước quản lý nền kinh tế, định hướng, điều tiết, thúc đẩy sự phát triển kinh tế

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Những phát quấy đuôi cuối cùng !!!**
- Trg 03 ► **Thư ngỏ gửi Ủy ban Thường vụ Quốc hội Trung Quốc...
-25 Nhà trí thức Trung Quốc**
- Trg 05 ► **Tuyên bố phản đối việc truy tố những người bảo vệ quyền...
-15 Tổ chức đoàn thể hải ngoại**
- Trg 06 ► **Bản Lên tiếng ủng hộ giới trí thức yêu nước tại Việt Nam.
-Đoàn thể, tổ chức, nhân sĩ VN**
- Trg 07 ► **Thư Hiệp thông thứ 3 với giáo xứ Côn Đảo, GP Đà Nẵng.
-Nhóm Lm Nguyễn Kim Điền**
- Trg 09 ► **Đàn áp việc tu sửa chùa Kim Quang. Lời kêu gọi thực hành...
-Phòng Thông tin Phật giáo QT**
- Trg 12 ► **Thư kêu cứu Hội đồng Giám mục VN và các chủ chăn GPĐN
-Giáo dân Côn Đảo**
- Trg 14 ► **Bàn về khái niệm "Tổ quốc XHCN" của người CSVN
-Nguyễn Xuân Phước**
- Trg 16 ► **Ngày tàn của một chế độ sắp cận kề.
-Nguyễn Thạch**
- Trg 18 ► **Quốc hội họp toàn chuyện tào lao.
-Phạm Trần**
- Trg 20 ► **86 triệu mà thua 14 mạng - Ca dao bình dân (thơ).
-Vĩnh Liêm - Bình Khánh**
- Trg 21 ► **Tập đoàn nhà nước Vinashin gây ra món nợ khổng lồ...
-Âu Dương Thệ**
- Trg 25 ► **Những cái đầu bùn đỏ.
-Trần Khải**
- Trg 27 ► **Thảm nạn bùn đỏ Hungari, nào trạng Liên Xô còn sót lại.
-Mai Thanh Tuyết**
- Trg 29 ► **Chilê: kỹ thuật+tình người đưa tới thành công.
-Ngô Nhân Dụng**
- Trg 30 ► **Câu chuyện của blogger Điều Cây. -Song Chi**
- Trg 32 ► **Chuyện kể của một ngư dân 4 lần bị Trung Quốc bắt. - RFI**

**TƯỜNG NHỚ CHÍ SĨ
NGÔ ĐÌNH DIỆM, VỊ
TỔNG THỐNG VỊ QUỐC
VONG THÂN
(nhân lễ giỗ lần thứ 47)**

xã hội bằng pháp luật, chiến lược, quy hoạch, kế hoạch." Như thế là CS vẫn muốn tiếp tục vơ vét túi dân, vẫn muốn độc quyền thao túng thị trường, miễn sao có lợi cho một số lãnh đạo đảng.

Vụ án Côn Đảo hôm 27-10 mới rồi cho thấy nhà cầm quyền CS địa phương tiếp tục chính sách cướp đất đai của dân để chia chác hay bán cho các công ty tư nhân. Khu đô thị mới Thủ Thiêm, Quận 2 Sài Gòn, với diện tích 930 ha, cũng là một mảnh đất vàng, đã và đang đem lại cho Nguyễn Tấn Dũng lẫn Lê Thanh Hải, chủ tịch thành phố, một món lợi nhuận kếch sù: 15 tỷ mỹ kim (Theo một bài viết tung lên mạng ngày 07-10-2010). Đó là đối với dân đen. Riêng đối với binh lính, lãnh đạo CS cũng không từ hành vi bóc lột tận xương tủy. Điển hình là vụ hàng trăm quân nhân và gia đình thuộc Sư đoàn 324 thuộc Quân khu 4 (Nghệ An), từ đầu năm 2006 đã bị cấp trên lừa đảo (nộp 130 triệu/người để được đi xuất khẩu lao động). Tiền mất, việc hỏng, họ đã đi khiếu kiện các cấp chỉ huy quân đội, thậm chí ra tới bộ Quốc phòng, thế mà vẫn không được giải quyết. Mới đây, trong cơn mưa giông đêm 14-10-2010, khi ngồi trước cửa Bộ Tư lệnh Quân khu 4, họ vẫn tiếp tục bị đàn áp cách tàn nhẫn.

Phiên tòa tại Trà Vinh hôm 26-10-2010, nhằm xét xử anh Đoàn Huy Chương, đồng sáng lập Hiệp hội Đoàn kết Công Nông VN và hai thành viên trẻ Khối 8406 là Nguyễn Hoàng Quốc Hùng và Đỗ Thị Minh Hạnh, với mức án tù tày vạ (9 năm cho Hùng và 7 năm cho hai bạn) chỉ vì họ từng vận động bảo vệ quyền lợi người lao động và các nạn nhân bị tịch thu đất đai, phiên tòa đó cũng là dấu chỉ CS muốn tiếp tục bóc lột mồ hôi nước mắt của công nhân và nông dân vốn chiếm tới 80% dân số trên đất Việt.

3- Tiếp tục cạy đũa phục tùng Trung Cộng: Lễ hội Ngàn năm Thăng Long mới rồi, với thời điểm trùng lễ Quốc khánh Trung Cộng, với những bộ phim chào mừng sắc mùi Tàu từ hình thức tới nội dung, từ phương cách dàn dựng tới câu chuyện tường thuật, tất cả đã toát lên nào trạng lệ thuộc Đại Hán cách rất thân nhiên mà vốn đã có từ thời ông Hồ. Nào trạng lệ thuộc này còn bộc lộ qua sự khiếp hãi không ngừng đối với Bắc Kinh. Khiếp hãi đến độ nhường đất nhường đảo, nhường biển nhường rừng, nhường những dự án khai thác và những công trình xây dựng cơ bản. Khiếp hãi đến độ khúm núm trước lãnh đạo Trung Nam Hải. Tiêu biểu là hình Nông Đức Mạnh cúi đầu khom lưng vái Hồ Cẩm Đào cách rất ô nhục trong một cuộc duyệt binh (tung lên mạng cách đây không lâu), là việc tay Tổng bí thư này bị bộ trưởng quốc phòng Trung cộng Lương Quang Liệt chẳng thèm ôm hôn lại hôm 10-10-2010! Khiếp hãi đến độ để cho Trung cộng thường xuyên bán giết, cướp bóc, xua đuổi ngư dân Việt trên biển, hoặc đơi cho nó giam 44 ngày đêm mới xin về (vụ 9 ngư dân Quảng Ngãi hôm 26-10). Khiếp hãi Trung cộng nên đã luôn cấm cản, lũng bắt, giam giữ những ai biểu tình chống Trung Quốc (như anh Điều Cây trước đây ở Sài Gòn và như bà Võ Hồng mới rồi tại vườn hoa Lý Thái Tổ, Hà Nội), những ai làm hại tới quyền lợi Trung quốc (dù quyền lợi này là tai hại khôn lường cho dân tộc) như các nhà trí thức chủ trương mạng Bauxite VN và những ai ký vào bản kiến nghị dừng khai thác khoáng sản này.

Những hiện tượng kể trên, vốn ngày càng gia tăng tầm mức và cường độ, nhất là khi càng tới gần cơ hội chia chác chụp giựt quan trọng là đại hội đảng lần thứ 11, cho thấy CSVN đang đi đến giai đoạn tồn tại cuối cùng của nó, với cơn giãy chết lúc lâm chung. Bởi lẽ một chế độ, một chính đảng xây dựng trên gian dối bạo tàn, cướp bóc dân nước và nô lệ ngoại bang thì không thể mãi tồn tại, nhất là trong thế giới trọng nhân quyền dân chủ hiện nay. Bốn phận của phong trào dân chủ là cùng nhau nỗ lực làm cho giờ tàn lụi này mau điếm, để cho dân nước đỡ khổ ngày nào hay ngày nấy.

BAN BIÊN TẬP

Đăng và Internet (Babui-Danchimviet.info)

THƯ NGỎ

GỜI ỦY BAN THƯỜNG VỤ QUỐC HỘI:

Thực thi điều 35 Hiến pháp Trung Quốc bãi bỏ kiểm duyệt, thực hiện quyền tự do ngôn luận 25 Nhà Trí thức Trung Quốc, 01-10-2010

Kính gửi các ủy viên Ủy ban Thường vụ Quốc hội:

Điều 35 Hiến pháp Trung Quốc, thông qua vào năm 1982, nói rõ: “*Công dân nước CHND Trung Hoa có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do diễu hành và biểu tình*”. Đã 28 năm nay điều khoản này vẫn chưa được thực thi vì bị những qui định và luật lệ cụ thể “bổ sung” khác phủ nhận. Nền dân chủ giả hiệu, về hình thức thì thừa nhận nhưng trong những sự việc cụ thể lại chối bỏ dân chủ, là một biểu hiện đáng hổ thẹn trong lịch sử của nền dân chủ thế giới.

Ngày 26-2-2003, tại cuộc hội thảo về dân chủ giữa Ủy ban Thường vụ Bộ Chính trị Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc và các đảng dân chủ khác, trước khi nhậm chức, Chủ tịch Hồ Cẩm Đào đã tuyên bố một cách rõ ràng: “*Bãi bỏ hạn chế báo chí, mở rộng ý kiến công khai, là quan điểm chính thống và đòi hỏi của xã hội; điều đó là đương nhiên và phải được giải quyết thông qua thủ tục lập pháp. Nếu Đảng Cộng sản không tự cải cách, không chuyển hoá, thì nó sẽ mất sức sống và dẫn đến diệt vong*”.

Ngày 3-10, Fareed Zakaria của đài CNN đã phỏng vấn Thủ tướng Ôn Gia Bảo. Trả lời câu hỏi của nhà báo, Thủ tướng Ôn Gia Bảo nói: “*Tự do ngôn luận là tuyệt đối cần thiết đối với mọi dân tộc, Hiến pháp Trung Quốc cho người dân tự do ngôn luận, đòi hỏi dân chủ của nhân dân là không thể ngăn chặn được*”.

Phù hợp với Hiến pháp Trung Quốc và tinh thần của những lời phát biểu của Chủ tịch Hồ Cẩm Đào và Thủ tướng Ôn Gia Bảo, chúng tôi xin trình bày những điều có liên quan tới việc thực thi quyền hiến định về tự do ngôn luận và tự do báo chí như sau:

Về hiện trạng quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí ở nước ta

Chúng ta đã có 61 năm làm “chủ nhân ông” của nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa. Nhưng quyền tự do ngôn luận và quyền tự do báo chí mà chúng ta được hưởng còn thấp hơn là dân chúng ở thuộc địa Hồng Kông

từng được hưởng. Đây là nói trước khi khu vực này được trả về cho Trung Quốc.

Trước khi được trao trả, Hồng Kông là thuộc địa của Anh, do chính phủ được Nữ hoàng Anh chỉ định cai trị. Nhưng quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí mà chính quyền Anh dành cho dân chúng Hồng Kông thì không phải là lời nói suông, chỉ có trên giấy tờ. Các quyền đó đã được ban hành và được thực thi.

Khi đất nước ta được thành lập vào năm 1949, nhân dân ta hô lên rằng họ đã được giải phóng, họ là chủ nhân ông của chính mình. Mao Trạch Đông nói rằng “*Từ phút này trở đi, nhân dân Trung Quốc đã đứng lên*”. Nhưng ngay trong ngày hôm nay, 61 năm sau khi thành lập nước cộng hoà, 30 năm sau mở cửa và cải cách, chúng ta vẫn chưa đạt được mức độ tự do ngôn luận và tự do báo chí mà người dân dưới chính quyền thuộc địa ở Hồng Kông được hưởng. Ngay cả hiện nay, nhiều tác phẩm thảo luận về chính trị và những vấn đề thời sự vẫn phải xuất bản ở Hồng Kông. Đây không phải là chuyện xảy ra từ ngày lãnh thổ này được trao trả mà là chiến lược cũ rích của chính quyền thuộc địa. Địa vị “ông chủ” của nhân dân Trung Quốc lục địa thật quá thấp kém. Vì vậy mà việc nước ta tự quảng bá mình là “nền dân chủ xã hội chủ nghĩa” mang đặc tính Trung Quốc đã gây nhiều bối rối.

Không chỉ các công dân bình thường mà ngay cả những nhà lãnh đạo cao cấp của Đảng Cộng sản cũng không có quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí. Gần đây Lý Duệ đã gặp hoàn cảnh như sau. Cách đây không lâu, cuốn *Tập hợp các bài viết tưởng niệm Chu Tiểu Châu* được xuất bản, trong đó có tiểu luận của Lý Duệ viết về Chu Tiểu Châu, đã được đăng trên tờ *Nhân dân Nhật báo* năm 1981. Phu nhân của Chu Tiểu Châu gọi điện cho Lý Duệ và giải thích tình hình như sau: “*Bắc Kinh đã thông báo. Không được đăng bài viết của Lý Duệ*”. Chuyện nực cười không thể tưởng tượng được là một bài viết cũ trên báo Đảng lại không được phép

đưa vào tuyển tập! Lý Duệ nói: “*Đây là đất nước kiểu gì vậy? Tôi muốn hét lên: Phải có tự do báo chí! Bóp nghẹt quyền tự do thể hiện của nhân dân như vậy là hoàn toàn phi pháp!*”

Không chỉ các cán bộ cao cấp, ngay cả Thủ tướng nước ta cũng không có quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí! Ngày 21-8-2010, Thủ tướng Ôn Gia Bảo, trong bài nói chuyện ở Thâm Quyển dưới nhan đề: “*Chỉ có thúc đẩy cải cách dân tộc ta mới có tương lai tươi sáng*”, đã nói: “*Chúng ta phải thúc đẩy không chỉ cải cách kinh tế mà còn đẩy mạnh cải cách chính trị nữa. Không được cải cách chính trị che chở, chúng ta sẽ đánh mất các thành quả do cải cách kinh tế mang lại và mục tiêu hiện đại hoá của chúng ta cũng sẽ không trở thành hiện thực được*”. Bản tin chính thức của Tân Hoa xã cũng ngày 21-08, nhan đề “*Xây dựng tương lai tươi đẹp cho đặc khu kinh tế*”, không đăng nội dung liên quan đến cải cách chính trị của Thủ tướng Ôn Gia Bảo.

Ngày 22-09-2010 (giờ Hoa Kỳ), ở New York, Thủ tướng Ôn Gia Bảo đã có cuộc nói chuyện với báo chí Trung Quốc tại Hoa Kỳ và báo chí Hồng Kông cũng như Ma Cao, ở đây ông lại nhấn mạnh tầm quan trọng của “*cải cách hệ thống chính trị*”. Thủ tướng Ôn nói: “*Liên quan đến cải cách chính trị, trước đây tôi đã nói rằng cải cách kinh tế mà không được thành quả của cải cách chính trị bảo vệ thì chúng ta sẽ không thu được thắng lợi hoàn toàn và có thể những thành quả mà chúng ta đạt được cho đến nay cũng sẽ bị mất*”. Ngay sau đó, Ôn Gia Bảo đã phát biểu tại kì họp lần thứ 65 của Đại Hội đồng Liên hiệp quốc với bài diễn văn mang tên: “*Nhận thức nước Trung Hoa đích thực*”, trong đó ông lại nhắc đến cải cách chính trị. Ngày 23-09 (giờ Bắc Kinh) các sự kiện này được đưa lên chương trình Thời sự của Đài Truyền hình Trung ương và Tân Hoa xã cũng đưa tin. Nhưng họ chỉ tường thuật nhận xét của Ôn Gia Bảo về những hoàn cảnh mà người Trung Quốc ở hải ngoại phải đương đầu cũng như tầm quan trọng của các phương tiện thông tin của Trung Quốc ở hải ngoại mà thôi. Đoạn nói về cải cách chính trị đã bị lược bỏ.

Vì những nguyên nhân đó, nếu chúng ta định tìm những người chịu trách nhiệm, chúng ta sẽ không chỉ ra được người nào cụ thể. Đây là những tình bày vô hình. Vì những lí do mà chỉ có họ mới biết, họ đã vi phạm Hiến pháp, họ thường ra lệnh bằng điện thoại rằng không được công bố tác phẩm của tác giả này hay tác giả

kia, không được tường thuật trên các phương tiện thông tin đại chúng sự kiện này hay sự kiện kia. Người gọi điện không để lại tên, hoàn toàn bí mật, nhưng phải lưu ý đến chỉ thị của họ. Đây là những bản tay bản từ Ban Tuyên huấn Trung ương, nằm trên cả Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản và trên cả Hội đồng Nhà nước. Chúng tôi xin hỏi, Ban Tuyên huấn Trung ương có quyền gì mà lại cấm bài nói của Thủ tướng? Nó có quyền gì mà tước đoạt quyền của nhân dân, không cho họ được biết Thủ tướng đã nói những gì?

Yêu cầu cốt lõi của chúng tôi là **giải tán hệ thống kiểm duyệt nhằm thúc đẩy hệ thống trách nhiệm pháp lí.**

Quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí được điều 35 Hiến pháp bảo đảm đã bị những biện pháp bổ sung, thí dụ như “Điều lệ quản lí xuất bản” biến thành thành vật trang trí. Những qui định bổ sung này, nói chung, chính là hệ thống kiểm duyệt và cấp phép. Không thể liệt kê hết những chỉ thị và cấm đoán nhằm ngăn chặn tự do ngôn luận và tự do báo chí. Ban hành luật báo chí và bãi bỏ hệ thống kiểm duyệt đã trở thành nhiệm vụ khẩn cấp đối với chúng ta.

Chúng tôi đề nghị Quốc hội tiến hành ngay việc soạn thảo Luật báo chí và bãi bỏ ngay “Điều lệ quản lí xuất bản” cũng như tất cả những hạn chế do các địa phương ban hành đối với tin tức và xuất bản. Nói theo pháp luật, việc thực thi quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí như được bảo đảm trong Hiến pháp có nghĩa là làm cho các phương tiện thông tin đại chúng độc lập đối với Đảng và các cơ quan của chính phủ, và những cơ quan đang kiểm soát chúng, và như thế cũng có nghĩa là chuyển “những cái loa của Đảng” thành “công cụ của công luận”. Vì vậy, cơ sở cho việc soạn thảo Luật báo chí phải là hệ thống trách nhiệm pháp lí trên thực tế. Chúng ta không thể lại tìm cách củng cố hệ thống kiểm duyệt nhân danh “củng cố sự lãnh đạo của Đảng”. Hệ thống kiểm duyệt là hệ thống, theo đó phải được sự chấp thuận của các cơ quan của Đảng thì mới được xuất bản, chỉ xuất bản sau khi đã được chấp thuận và coi tất cả những tài liệu đã xuất bản mà không được chấp thuận đều là phi pháp hết. Hệ thống trách nhiệm pháp lí nghĩa là tài liệu được xuất bản không cần phải được sự chấp thuận của các cơ quan của Đảng hay chính phủ, mà có thể xuất bản sau khi tổng biên tập cho là phù hợp. Nếu có những hậu quả tiêu cực hay tranh cãi sau khi xuất bản thì

chính phủ có thể can thiệp và quyết định, phù hợp với luật pháp, xem có phạm pháp hay là không. Trên thế giới, sự phát triển của chế độ pháp trị trong lĩnh vực tin tức và xuất bản đều đi theo con đường như thế, tức là chuyển từ hệ thống kiểm duyệt sang hệ thống trách nhiệm pháp lí. Không nghi ngờ gì rằng hệ thống trách nhiệm pháp lí tiến bộ hơn hệ thống kiểm duyệt và rất có lợi cho sự phát triển các môn khoa học nhân văn và khoa học tự nhiên, và thúc đẩy sự hài hoà xã hội và tiến bộ. Nước Anh đã bỏ chế độ kiểm duyệt từ năm 1695. Nước Pháp bỏ chế độ kiểm duyệt từ năm 1881, sau thời gian đó chỉ cần đại diện của cơ quan xuất bản viết một tờ khai rồi gửi cho văn phòng biện lí của chính phủ là có thể xuất bản báo và tạp chí rồi. Hệ thống kiểm duyệt hiện nay của chúng ta làm cho việc công bố tin tức và xuất bản sách ở nước ta đi chậm hơn Anh 315 năm và chậm hơn Pháp 129 năm.

Chúng tôi đòi hỏi những điều sau đây:

1. Bãi bỏ việc tài trợ các cơ quan truyền thông nhà nước [Ghi chú: Đó là tổ chức kiểm soát, thực hiện việc kiểm tra của Đảng đối với các phương tiện thông tin đại chúng]; cho phép các cơ quan xuất bản hoạt động độc lập; áp dụng hệ thống, trong đó giám đốc và tổng biên tập chịu trách nhiệm đối với đơn vị xuất bản của mình.

2. Tôn trọng các nhà báo và củng cố vị trí độc lập của họ. Nhà báo phải là “vua không ngai”. Tường thuật những vụ việc có đông người tham gia và vạch trần những vụ tham nhũng là công việc cao quý, công việc này phải được bảo vệ và ủng hộ. Chấm dứt ngay lập tức những hành vi trái pháp luật của các chính quyền địa phương và của công an trong việc bắt giữ các nhà báo. Xem xét lại trường hợp bắt giữ nhà văn Tạ Triều Bình. Liên quan đến vụ này, bí thư đảng uỷ thành phố Vị Nam Lương Phương Dân phải bị thi hành kỉ luật Đảng, đây cũng là lời cảnh cáo đối với những người khác.

3. Bãi bỏ việc hạn chế tự do trong hoạt động phóng sự điều tra dư luận ngoại tỉnh, đảm bảo quyền thực hiện phóng sự điều tra của các phóng viên trong cả nước.

4. Internet là diễn đàn thảo luận quan trọng để chuyển tải tin tức trong xã hội và tiếng nói của người dân. Ngoài những tin tức thực sự liên quan đến bí mật quốc gia và những chuyện xâm phạm quyền riêng tư cá nhân, các cơ quan quản lí internet không được tự ý xoá những bài viết và bình

luận đã được đưa lên mạng. Gián điệp mạng phải bị bãi bỏ, “đăng 5 xu” [chỉ những kẻ viết bài ủng hộ nhà nước, mỗi bài được trả 5 xu] cũng phải bị bãi bỏ và các hạn chế đối với công nghệ “vượt tường lửa” [chống kiểm duyệt] cũng phải bị bãi bỏ.

5. Không còn những điều cấm kị liên quan đến lịch sử Đảng. Công dân Trung Quốc có quyền biết những sai lầm của đảng cầm quyền.

6. Tuần báo *Nam Phương Chu Mạt* và tạp chí *Viêm Hoàng Xuân Thu* cần được tái cơ cấu dưới hình thức thử nghiệm tư nhân. Tư hữu hoá báo và tạp chí là xu hướng tự nhiên của công cuộc cải cách chính trị. Lịch sử dạy chúng ta: khi kẻ cai trị và người ban hành chính sách liên kết chặt chẽ với nhau, khi cả chính phủ lẫn các phương tiện thông tin đại chúng cùng mang tên là “Đảng”, và khi Đảng hát cho mình nghe thì khó liên hệ được với nguyện vọng của nhân dân và thực hiện được sự lãnh đạo đúng đắn. Từ giai đoạn “Đại nhảy vọt” đến “Cách mạng Văn hoá”, báo, tạp chí, đài phát thanh và truyền hình ở Trung Quốc lục địa không bao giờ phản ảnh nguyện vọng của nhân dân. Lãnh đạo Đảng và chính phủ không nhận được những tiếng nói phản biện của nhân dân cho nên khó có thể nhận thức được những sai lầm lớn của mình và tiến hành sửa chữa chúng. Trong các nước dân chủ, đảng cầm quyền và chính phủ không được phép sử dụng tiền thuế của nhân dân để chỉ cho các phương tiện thông tin đại chúng chuyên ca ngợi mình.

7. Cho phép tự do lưu hành ở đại lục sách báo được in trên những lãnh thổ đã được trao trả là Hồng Kông và Ma Cao. Nước ta đã tham gia WTO, và về mặt kinh tế đã hội nhập với thế giới – những biện pháp nhằm giữ nguyên tình trạng bế quan toả cảng về mặt văn hoá là đi ngược lại đường lối đã được hoạch định nhằm mở cửa và cải cách. Hồng Kông và Ma Cao ở ngay bên cạnh chúng ta, cung cấp cho chúng ta thí dụ về quyền văn hoá tiến bộ hơn; sách báo từ Hồng Kông và Ma Cao được nhân dân ta đón nhận và tin tưởng.

8. Thay đổi chức năng của các cơ quan tuyên truyền, chuyển chúng từ các cơ quan đưa ra rất nhiều những điều “cấm kị” thành các cơ quan bảo vệ tính chính xác, hợp thời và luân chuyển thông tin mà không bị cản trở; từ cơ quan cộng tác với các quan chức tham nhũng bằng cách ngăn chặn và kiểm soát những thông tin phản ánh sự thật thành cơ quan ủng hộ các phương tiện thông tin đại chúng trong việc kiểm tra các cơ

quan của Đảng và chính phủ; từ các cơ quan cầm đầu xuất bản, sa thải biên tập viên và bắt bớ phóng viên thành cơ quan chống lại quyền lực, bảo vệ các phương tiện thông tin đại chúng và bảo vệ phóng viên. Bộ máy tuyên truyền của chúng ta đã gây ra nhiều nỗi kinh hoàng, cả trong Đảng lẫn trong xã hội. Họ phải làm việc vì chính lợi ích nhằm giành lại thanh danh của chính mình. Một một thời điểm thích hợp, chúng ta có thể xem xét, đổi tên các cơ quan tuyên truyền cho phù hợp với xu hướng quốc tế.

Chúng tôi khẩn thiết bày tỏ nguyện vọng và mong được toàn bộ sự lưu tâm của quý vị.

Ngày 1 tháng 10 năm 2010

1- Lý Duệ, Nguyên phó Ban Tổ chức Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản TQ, Ủy viên Ban Chấp hành Trung ương khóa 12 Đảng Cộng sản TQ. 2- Hồ Tích Vĩ, Nguyên Chủ nhiệm Nhân dân Nhật báo, ủy viên Thường vụ Quốc hội lần thứ 7, Giám đốc Hiệp hội các Viện Truyền thông TQ. 3- Giang Bình, Nguyên Giám đốc Trường Chính trị và Luật học, giáo sư, ủy viên Thường vụ Quốc hội Khóa 7, phó Ban Luật pháp Quốc hội. 4- Lý Phổ, Nguyên phó Giám đốc Tân Hoa xã. 5- Chu Thiệu Minh, Nguyên Vụ phó Vụ Chính trị, Quân khu Quảng Châu. 6- Chung Bái Chương, Nguyên Trưởng phòng tin tức của Ban Tuyên huấn Trung ương. 7- Vương Vinh Thành, Giáo sư trường Đại học Giao thông Thượng Hải. 8- Trương Trung Bồi, Nghiên cứu viên Bảo tàng Cổ cung, Chủ tịch Hội Khảo cổ TQ. 9- Đỗ Quang, Nguyên giáo sư Trường Đảng Trung ương. 10- Quách Đạo Huy, Nguyên Tổng Biên tập tạp chí Luật học TQ. 11- Tiêu Mặc, Nguyên Giám đốc Trung tâm Nghiên cứu Kiến trúc trực thuộc Viện Nghệ thuật Dân tộc TQ. 12- Trang Phổ Minh, Nguyên phó Giám đốc Nhân dân Nhật báo. 13- Hồ Phủ Thân, Nguyên Giám đốc và Tổng Biên tập Nhà xuất bản Lao động TQ. 14- Trương Định, Nguyên Giám đốc phòng Thông tin Khoa học Xã hội thực thuộc Viện Hàn lâm Khoa học Xã hội TQ. 15- Vu Hữu, Nguyên Tổng Biên tập TQ nhật báo. 16- Âu Dương Kinh, Nguyên Tổng Biên tập tờ Tạp chí Thái Bình Dương ở Hồng Kông. 17- Vu Hạo Thành, Nguyên Giám đốc Nhà xuất bản Quân chúng. 18- Trương Thanh, Nguyên Giám đốc Nhà xuất bản Điện ảnh TQ. 19- Du Nguyệt Đình, Nguyên Giám đốc Hãng Truyền hình Phúc Kiến, nhà báo lão thành. 20- Sa Diệp Tân, Nguyên Giám đốc Viện Sân khấu và Nghệ thuật Nhân dân Thượng Hải, hiện là

nhà văn độc lập của dân tộc Hồi. 21- Tôn Húc Bôi, Nguyên Giám đốc Viện Nghiên cứu Tin tức thuộc Viện Hàn lâm Khoa học Xã hội TQ. 22- Tân Tí Lăng, Nguyên Trưởng ban Biên tập, Đại học Quốc phòng TQ. 23- Thiết Lưu, Tổng Biên tập tạp chí Văn sự vi ngân (Những vết thương quá khứ). 24- Tống Nhạc, Cố vấn pháp luật, Công dân TQ, luật sư hành nghề tại New York, Hoa Kỳ.

Phan Đăng Giang dịch theo bản tiếng Anh tại: <http://cmp.hku.hk/2010/10/13/8035/>

Nam, đồng thời tố cáo những vi phạm nhân quyền và quyền lao động đang xảy ra tại Việt Nam. Chúng tôi kêu gọi cộng đồng quốc tế can thiệp và đòi nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam phải trả tự do ngay cho anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, cô Đỗ Thị Minh Hạnh và anh Đoàn Huy Chương. Chúng tôi cũng kêu gọi các chính phủ dân chủ hãy áp dụng việc tôn trọng nhân quyền và quyền của người lao động như là điều kiện cần thiết cho mọi đầu tư

TUYÊN BỐ

PHẢN ĐỐI VIỆC TRUY TỐ NHỮNG NGƯỜI BẢO VỆ QUYỀN LAO ĐỘNG TẠI VIỆT NAM

.....15 Tổ chức Đoàn thể Hải ngoại 25-10-2010.....

Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã bắt giữ ba thanh niên hoạt động bảo vệ quyền lao động, đã biệt giam họ suốt tám tháng, và sẽ truy tố họ vào ngày 26-10-2010 về tội danh “phá rối an ninh”. Những người bị giam giữ và bị truy tố là anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, 29 tuổi, cô Đỗ Thị Minh Hạnh và anh Đoàn Huy Chương, đều 25 tuổi. Họ là những công dân và người lao động lương thiện, bị kết tội chỉ vì muốn bảo vệ quyền lao động chính đáng của công nhân.

Hiện nay hàng trăm công ty quốc tế đang đầu tư ở Việt Nam chủ yếu vì lao động rẻ, đem lại lợi nhuận cao cho người đầu tư. Quyền của công nhân không được tôn trọng, công đoàn quốc doanh không tích cực bảo vệ quyền lợi cho công nhân. Ba thanh niên trên chỉ muốn giúp công nhân nói lên tiếng nói để bảo vệ quyền lợi của họ và chống lại sự bóc lột của chủ nhân.

Việc bắt giữ và truy tố những người này cho thấy nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam không coi trọng quyền lợi của công nhân, không thi hành các qui định quốc tế về quyền con người và quyền của người lao động mà họ phải tuân thủ.

Chúng tôi cực lực phản đối chính sách đàn áp vô nhân đạo này của nhà cầm quyền Cộng sản Việt

tại Việt Nam.

Việt Nam, ngày 25-10-2010

Đồng ký tên

1- Hội Khoa học Kỹ thuật Việt Nam (Mai Thanh Tuyết, Chủ tịch). 2- Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam (Nguyễn Bá Tùng, Trưởng ban Phối hợp). 3- Phong trào Lao động Việt (Nguyễn Quốc Việt, Đại diện). 4- Tập hợp vì Công lý (Phạm Công Chánh, Đại diện). 5- Trung tâm Việt Nam về Nhân quyền (Trần Thanh Hiệp, Chủ tịch). 6- Ủy ban Bảo vệ Người Lao động Việt Nam (Trần Ngọc Thành, Chủ tịch). 7- Viện Quốc tế vì Việt Nam (Đoàn Viết Hoạt, Chủ tịch). 8- Đại Việt Quốc Dân Đảng (Phan Văn Song, Chủ tịch). 9- Đảng Dân chủ Nhân dân (Đỗ Thành Công, Phát ngôn nhân). 10- Đảng Việt Tân (Đỗ Hoàng Diễm, Chủ tịch). 11- Đoàn Thanh niên Dân chủ Việt Nam (Lê Phát Tâm, Trưởng đoàn). 12- Nghị hội Toàn quốc Người Mỹ gốc Việt (Nguyễn Ngọc Bích, Chủ tịch). 13- Tổ chức Dân chủ Việt Nam (Phạm Hoàng, Chủ tịch). 14- Tổ chức Phục hưng Việt Nam (Trần Quốc Bảo, Chủ tịch). 15- Việt Nam Quốc Dân đảng (Trần Tử Thanh, Chủ tịch Hội đồng Điều hợp các Cơ sở Hải ngoại).

BẢN LÊN TIẾNG

ỦNG HỘ GIỚI TRÍ THỨC YÊU NƯỚC TẠI VIỆT NAM

Đoàn thể, Tổ chức, Nhân sĩ trong và ngoài nước 26-10-2010

Nhận định rằng:

1- Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam là một chế độ độc tài đảng trị đã tước đoạt các quyền tự do căn bản của một người dân như quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do lập hội nên Tiến sĩ Nguyễn Quang A đại diện cho giới trí thức yêu nước trong viện Nghiên cứu Phát triển IDS đã tuyên bố giải thể để phản đối hành vi độc đoán của nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam.

2- Bất chấp phản ứng của giới trí thức yêu nước, thanh niên sinh viên, văn nghệ sĩ và các tướng lãnh cùng các quân nhân yêu nước phản đối hành động dâng đất nhượng biển cho Trung Cộng. Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam vẫn cho Trung Cộng độc quyền khai thác bauxite trên Cao nguyên, biển vùng đất này trở thành một nhượng địa của Trung Cộng, không đếm xỉa gì đến những hậu quả vô cùng tai hại của thảm họa Bauxite đối với đất nước và nhân dân.

3- Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam tổ chức cái gọi là Đại lễ Ngàn năm Thăng Long đúng vào ngày Quốc khánh 1-10 của nhà nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa như một chur hầu kiêu mới của Trung Cộng. Đây là ngày đen tối nhất trong lịch sử Việt, mở đầu cho thời kỳ đô hộ mới của Tàu Cộng với những tên Thái thú "xác Việt hồn Tàu".

Chúng tôi, toàn thể người Việt Nam yêu nước tại quốc nội và quốc ngoại đồng thanh lên tiếng:

1- Nhiệt liệt ủng hộ thái độ dấn thân phản kháng của giới trí thức yêu nước.

2- Nhiệt liệt ủng hộ tinh thần yêu nước của thanh niên sinh viên, các văn nghệ sĩ và nhất là các tướng lãnh và quân nhân yêu nước đã bày tỏ thái độ quyết liệt đối với tập đoàn lãnh đạo Cộng sản Việt Nam, bẻ lũ

tay sai hại dân bán nước. Đặc biệt, Kiến nghị ngày 9-10-2010 của trí thức yêu nước đòi hỏi giành lại quyền làm chủ đất nước của toàn dân Việt Nam.

3- Cự lực lên án hành động Bán nước và vơ vét tiền nhân dân đóng thuế của đảng Cộng sản Việt Nam và Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam.

Đã đến lúc toàn quân, toàn dân Việt Nam cùng nắm chặt tay nhau đứng lên tranh đấu, xuống đường biểu tình ôn hòa bất bạo động nhưng cương quyết bất hợp tác, đình công, không hợp chợ, không đến trường để giành lại quyền tự do dân chủ, giành lại quyền sống làm người từ tay bạo quyền Cộng sản. Hơn 3 triệu đồng bào Việt Nam ở Hải ngoại sẽ làm hết sức mình để cùng với đồng bào cứu dân cứu nước.

Làm tại Việt Nam Hải ngoại ngày 26 tháng 10 năm 2010

1- *Mặt trận Dân tộc Cứu nguy Việt Nam: Nhà Biên khảo Lịch sử Phạm Trần Anh.* 2- *Liên minh Dân tộc Việt Nam: Nhà văn Chu Tấn.* 3- *Hội Nghiên cứu Lịch sử Việt Nam: Nhà Bình luận Chu Chi Nam.* 4- *Ủy ban Hòa hợp Dân tộc và Tôn giáo: TS Chính trị học Nguyễn Anh Tuấn.* 5- *Ủy ban Công lý và Hòa bình cho Hoàng Sa Trường Sa: LS Nguyễn Thành.* 6- *Hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam (Hải ngoại): Ông Vũ Hoàng Hải.* 7- *Hiệp hội Thông công Tin lành các Dân tộc Việt Nam, Giáo hội Liên hữu Lutheran Việt Nam & Hoa Kỳ: Hội trưởng Mục sư Nguyễn Công Chính, Việt Nam.* 8- *Đại Việt Quốc Dân đảng: TS Phan Văn Song Chủ tịch.* 9- *Coalition of American Citizen for Freedom and Democracy: BS Nguyễn Hy Vọng.* 10- *Việt Nam Quốc Dân đảng: Lê Sơn Hà, Phó Tổng bí thư Ngoại vụ.* 11- *Truyền thông Toàn cầu Global Viet Media:*

Dr Nghiêm Phú. 12- Diễn đàn Tự do Dân chủ: Ông Nguyễn Duy Nghiêu. 13- *Câu lạc bộ Dân chủ Tự do: Ông Nguyễn Cao Nguyên.* 14- *Câu lạc bộ Thi văn Tao đàn Hải ngoại: Nhà thơ Vũ Lang.* 15- *Ủy ban Bảo toàn Đất tổ: Ông Đoàn Thế Cường.* 16- *Cộng đồng Việt Nam Cleverland: Ông Nguyễn Hữu Lễ.* 17- *Chi hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Cambodia: Ông Nguyễn Phùng Phong.* 18- *Hội đồng Việt Nam Tự do: Ông Phan Như Hữu.* 19- *Tổ chức Quốc tế Yểm trợ Cao trào Nhân bản: Đại diện BS Nguyễn Quốc Quân.*

NHÂN SĨ ỦNG HỘ: 1- TT Thích Thiện Minh: Từ nhân Lương tâm, nguyên Hội trưởng Hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam. 2- Linh mục Nguyễn Thanh: Cố vấn Hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam. 3- Giáo sư Tiến sĩ Nguyễn Xuân Vinh. 4- Cố vấn CP Việt Nam Cộng hòa: BS Nghiêm Phú. 5- BS Lê Thị Lễ USA. 6- GS Phan Thị Độ Australia. 7- GS Nguyễn Thị Hiền Suisse. 8- Linh mục Augustino Phạm Sơn Hà OSB Germany. 9- Linh mục Phêrô Nguyễn Hữu Giải. 10- Linh mục Tadêô Nguyễn Văn Lý. 11- Linh mục Phêrô Phan Văn Lợi.....

**Tiêu đề do TDNL đặt*

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>
www.luongtamconggiao.com
www.tudodanchuvietnam.net
<http://tudongonluan.atspace.com>
<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

Thư Hiệp thông thứ 3 với Giáo xứ Cồn Dầu, GP Đà Nẵng

Nhóm LM Nguyễn Kim Điền 31-10-2010

Kính thưa Quý Anh Lê Thanh Lâm, Nguyễn Hữu Liêm, Nguyễn Hữu Minh, Trần Thanh Việt và Quý Chị Phan Thị Nhẫn, Nguyễn Thị Thế.

Kính thưa tất cả Anh Chị Em Giáo dân Giáo xứ Cồn Dầu, Giáo phận Đà Nẵng, Việt Nam.

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

Kể từ ngày 13-05-2010, lúc 6 Anh Chị Em bị nhà cầm quyền Cộng sản tại Đà Nẵng tống vào tù với tội danh gọi là “chống người thi hành công vụ” và “gây rối trật tự công cộng” theo điều 257 và 245 Bộ luật Hình sự của CS, cho tới ngày 27-10 vừa qua, khi Quý Anh Chị Em bị điệu ra trước vành móng ngựa như chiên ra trước miệng sói, Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền chúng tôi đã luôn theo dõi, cầu nguyện, lên tiếng cùng với vô số đồng bào trong lẫn ngoài nước. Và nay chúng tôi lại xin gửi đến Quý Anh Chị Em cùng tất cả bà con tại Giáo xứ Cồn Dầu, Đà Nẵng bức thư thông hiệp với những tâm tình sau đây :

1- Chúng tôi cực lực phản đối toàn bộ vụ án trong đó Quý Anh Chị Em đã là nạn nhân xấu số của một nền pháp chế với những trò bẩn thỉu như sau :

- Trong thời gian bị giam giữ thăm cung, Anh Chị Em đã không được gặp thân nhân để có sự hỗ trợ tinh thần, gặp được luật sư để có sự cố vấn pháp lý, theo như luật lệ quy định. Trái lại Anh Chị Em đã bị khủng bố tinh thần, tra tấn thể xác, bị lừa gạt và ép buộc để phải nói theo ý những kẻ đầy thủ đoạn muốn Anh Chị Em vốn là nạn nhân trở thành tội phạm. (Bằng chứng là lời tường thuật của thân nhân Anh Chị Em sau lần gặp mặt đầu tháng 9 và thái độ hoảng loạn của nhiều Anh Chị Em trước tòa án vừa rồi).

- Đang khi đó, thân nhân của Anh Chị Em ở nhà thì chịu hăm dọa khủng bố đủ điều, như bị phá rối việc làm ăn sinh sống, bị lung sục các phương tiện thông tin liên lạc, bị cấm tiếp xúc với những người quan tâm, bị cấm nhận sự hỗ trợ tinh thần lẫn vật chất xa gần, bị xúi giục chia rẽ nghi ngờ lẫn nhau, bị buộc phải cung cấp cho bên ngoài những thông tin sai lệch... Tất cả màn khủng bố này đã khiến cho gần 40 thân nhân của Anh Chị Em phải chạy trốn sang Thái Lan tỵ nạn. Ngoài ra, thân nhân của Anh Chị Em còn thiếu nhiều sự nâng đỡ ủi an, động viên bệnh vực mà họ lẽ ra phải được, rồi nhất là bị hăm dọa, cấm cản tìm những luật sư đáng tin cậy cho Anh Chị Em và cuối cùng đã không được mời đến tham dự phiên tòa của thân nhân mình.

- Trong chính hôm xử tòa 27-10 vừa rồi, ngoài việc thiếu sự ủng hộ của đồng đạo và thân hữu vì họ bị cấm chụp ảnh, ghi hình hay giảng biểu ngữ, việc thiếu các luật sư công tâm thuộc văn phòng Luật Cù Huy Hà Vũ (bị chánh án Tấn Thị Thu Dung cấm cách vô lý và vô luật), Anh Chị Em còn bị chính quan tòa này (diễn hình loại tay sai nô bộc của những lãnh đạo CS tội phạm) bịt miệng bằng nhiều cách như chỉ cho trả lời “có hay không”, chẳng được dài dòng biện luận, chẳng được đối chất với những kẻ vu cáo, chẳng được các luật sư (của 3 thân chủ) biện hộ cho hết lời... Quan tòa tán tận lương tâm này còn nhiều lần tuyên bố một câu vô tiền khoáng hậu, đúng phong cách Cộng sản vô thần : “Tại sao không phải thân nhân của bà Hồ Nhu (tại Cồn Dầu) mà lại tham gia đám tang ?” Rốt cuộc thì Anh Chị Em đã bị buộc hai tội mà Anh Chị Em không hề phạm là “chống người thi hành công vụ” và “gây rối trật tự công cộng”. Kẻ phạm tội đích thực chính

là nhà cầm quyền CS tại Đà Nẵng (cụ thể là bí thư tỉnh ủy Nguyễn Bá Thanh) rắp tâm cướp đất đai nhà cửa của Anh Chị Em. Kẻ phạm tội đích thực chính là những công an mang tư cách côn đồ và những côn đồ mang sắc phục công an đã đàn áp Anh Chị Em và thân nhân liên tục kể từ đám tang bà cụ Hồ Nhu ngày 03-05-2010. Kẻ phạm tội đích thực chính là toàn bộ các cơ quan ban ngành nội chính ở thành phố Đà Nẵng : công an, viện kiểm soát, tòa án từ thành đến quận, vốn đã toa rập với nhau để kết tội Anh Chị Em và tuyên án Anh Chị Em trước khi tòa xử rồi, theo lời tiết lộ của chính Luật sư Cù Huy Hà Vũ.

2- Chúng tôi tha thiết kêu mời Quý Anh Chị Em hãy can đảm và đồng lòng kháng cáo.

Bản án của Anh Chị Em (12 và 9 tháng tù ngồi cho 2 người, 12 và 9 tháng tù treo cho 4 người còn lại, chưa kể thời gian thử thách quản chế) xem ra thấp hơn người ta dự đoán hay hăm dọa, nhưng đó vẫn là một hình phạt bất công và là một vết đen bất lợi cho cuộc sống của bản thân và thân thuộc của Anh Chị Em sau này. Anh Chị Em cần kháng án để khẳng định mình hoàn toàn vô tội, để tố cáo nền pháp chế rừng rú (từ bộ luật hình sự đến thủ tục tòa án) của nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam, nhất là để ngăn ngừa một hậu quả lớn lao đích thực theo sau vụ án, một âm mưu thâm độc của các quan chức tại Đà Nẵng.

Âm mưu thâm độc đó chính là họ sẽ dựa vào “tiền án tiền sự” của Anh Chị Em để hung hãn hơn trong việc bắt Anh Chị Em và toàn thể bà con Giáo xứ Cồn Dầu phải chấp nhận kiểm định, bán rẻ toàn bộ đất đai nhà cửa cho nhà cầm quyền (để họ bán thật đắt cho các công ty tư nhân xây dựng khu sinh thái), đi đến một nơi xa xôi mà tất cả Anh Chị Em sẽ phải mua lại đất ở với giá cao, sẽ phải mất những phương tiện sinh sống như tại Cồn Dầu lúc này, sẽ phải đối diện với một tương lai mờ mịt cho mình và cho con cháu (như bao nạn nhân bị giải tỏa nhà đất từ mấy năm nay tại Quảng Nam Đà Nẵng lẫn toàn cõi đất Việt). Và như thế là CS xóa sổ được

một giáo xứ kỳ cựu của Giáo phận Đà Nẵng, theo chính sách phân sắp từ mấy chục năm nay của nhà cầm quyền vô thần tại tỉnh Quảng Nam và khắp cả nước.

3- Chúng tôi chân thành đề nghị với Ủy ban Công lý Hòa bình của Hội đồng Giám mục Việt Nam hãy bước tiếp trong việc đấu tranh cho Giáo xứ Cồn Dầu.

Văn thư đề ngày 22-10-2010 của Quý Ủy ban gửi tới Chủ tịch UB Nhân dân thành phố Đà Nẵng và Chánh án Tòa án Nhân dân quận Cẩm Lệ đã gây niềm phấn khởi và hy vọng cho nhiều người Việt Nam, giáo cũng như lương, trong lẫn ngoài nước, vì đã yêu cầu giải đáp 4 “uẩn khúc” (thực chất là trình bày 4 “chất vấn”) cũng như nêu lên 3 đề nghị mà 2 liên quan đến vụ xét xử. Nhà cầm quyền đã ngạo mạn bác đề nghị thứ nhất (hoãn việc xét xử để làm sáng tỏ những “uẩn khúc” nói trên) và chà đạp đề nghị thứ ba (nếu đưa ra xét xử, yêu cầu tiến hành theo đúng quy định của luật tố tụng hình sự với quyền của các bị cáo có luật sư biện hộ), cũng như không thêm giải đáp 4 “uẩn khúc” mà Ủy ban Công lý Hòa bình đã yêu cầu.

Vậy thì trước mắt, để tiếp tục giữ uy tín của mình và giữ niềm tin của cộng đồng dân Việt, xin Quý Ủy ban nhanh chóng và quyết liệt hỏi thúc nhà cầm quyền CS hủy bỏ toàn bộ bản án và thực hiện đề nghị thứ hai : *“Cho tiến hành đối thoại song phương giữa các hộ gia đình bị giải tòa trong đó có các hộ giáo dân Cồn Dầu với Công ty Cổ phần Dầu tư Mặt trời về điều kiện và giá cả đền bù. Để cuộc đối thoại này được hiệu quả và công bằng, cần có sự tham dự của đại diện Nhà nước và đại diện Giáo hội”*. Và về lâu về dài là tranh đấu đòi lại quyền sở hữu đất đai cho mọi công dân, đòi lại Công lý, Nhân quyền, Tự do, Dân chủ cho toàn Dân Việt, theo đúng quan niệm văn minh của nhân loại hiện đại, đúng tinh thần các Công ước quốc tế Nhân quyền và đúng học thuyết xã hội của Giáo hội Công giáo.

Văn thư ngày 22-10-2010 ấy tất nhiên đã đặt Quý Ủy ban vào một lựa chọn có tính quyết liệt sống còn.

Nếu Quý Ủy ban quyết tâm tiếp bước theo Chúa Kitô chịu đóng đinh thì phải đứng hẳn về phía Dân nghèo đang bị bóc lột và đàn áp về mọi mặt; đứng hẳn về phía Sự thật, Lẽ phải như chính tên gọi Công lý-Hòa bình của mình, dù ngày càng phải đối mặt khốc liệt với quyền lực vô thần duy vật, bạo tàn gian dối, như sự mong đợi của mọi người có lương tri khắp thế giới, với những hành động cụ thể, uy dũng, hữu hiệu; chứ không chỉ đánh trống bô dùi, dừng lại ở việc lập đi lập lại vài nguyên tắc lý thuyết vô hồn, sẽ khiến cho công luận chê cười và càng thêm thất vọng như đã thất vọng về Hội đồng Giám mục Việt Nam từ hơn 30 năm nay.

4- Sau hết, chúng tôi mong mỗi cầu chúc cho khoảng 40 Anh Chị Em gốc Cồn Dầu đang tỵ nạn tại Thái Lan sớm được thoát khỏi cảnh khó khăn thiếu thốn nơi xứ người, cảnh thường xuyên bị nhà cầm quyền CSVN tìm cách dụ dỗ, ép buộc hay bắt cóc để thủ tiêu hay đem về nước xét xử (như họ từng làm với mục sư A Đung, thượng tọa Thích Trí Lực và kỹ sư Lê Trí Tuệ cùng nhiều người khác tại Cam Bốt hay Thái Lan trước đây).

Chúng tôi hy vọng rằng nhờ sự vận động đầy tình nghĩa đồng bào của cộng đồng người Việt hải ngoại và thân hữu quốc tế, nhất là tại Hoa Kỳ, Quý Anh Chị Em sớm được định cư ở nước thứ ba, sống cuộc đời mới đầy tự do no ấm. Chứ trở về Việt Nam (dù tự nguyện hay ép buộc), Quý Anh Chị Em sẽ bị trả thù khốc liệt và lâu dài, sẽ không thể sống xứng với phẩm giá con người, với những nhân quyền đầy đủ, bao lâu chế độ CS độc tài áp bức, phi nhân bất nghĩa, dối trá tàn bạo còn hoành hành tồn tại trên Quê hương chúng ta.

Đề kết thúc, chúng tôi nguyện xin Thiên Chúa, qua lời chuyên cầu của Mẹ La Vang và các Thánh Tử đạo VN, ban phúc lành cho hết thầy quý Anh Chị Em Giáo xứ Cồn Dầu thân yêu và sớm đem linh hồn Tô-ma Nguyễn Thành Năm về chốn Thiên đàng hạnh phúc vĩnh cửu.

Việt Nam, ngày 31-10-2010.

- Đại diện Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền*
 - Linh mục Tê-pha-nô Chân Tín, Dòng Chúa Cứu Thế, Sài Gòn
 - Linh mục Phê-rô Nguyễn Hữu Giải, Tổng Giáo phận Huế
 - Linh mục Ta-đê-ô Nguyễn Văn Lý, Tổng Giáo phận Huế
 - Linh mục Phê-rô Phan Văn Lợi, Giáo phận Bắc Ninh.

Ba nhà hoạt động trẻ cho công nhân bị CS xử tù

Người sáng lập Hiệp hội Đoàn kết Công Nông VN và hai nhà hoạt động khác (thành viên Khối 8406) đã bị kết án tù trong phiên tòa kéo dài một ngày tại tỉnh Trà Vinh hôm 26-10-2010. Họ bị xử với tội danh “phá rối an ninh trật tự nhằm chống lại chính quyền nhân dân” theo điều 89 Bộ Luật Hình sự.

Trang web báo Công an Nhân dân cuối ngày cho biết anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng 29t bị án 9 năm tù giam, cô Đỗ Thị Minh Hạnh 25t và anh Đoàn Huy Chương 25t cùng bị 7 năm tù giam. Tổ chức nhân quyền Human Rights Watch ở Mỹ trước đó đã kêu gọi chính phủ Việt Nam trả tự do cho ba người.

Họ bị bắt hồi tháng Hai năm nay và bị cáo buộc “xúi giục” công nhân của một công ty giày da tỉnh Trà Vinh tổ chức đình công. Anh Chương, đồng sáng lập “Hiệp hội Đoàn kết Công Nông VN” năm 2006, đã bị bắt tháng 11 năm ấy, bị xử 18 tháng tù và được thả năm 2008.

Báo CAND nói anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng “từng bị Công an TP HCM lập biên bản cảnh cáo về hành vi cấu kết với một số đối tượng chống đối chính trị, khiếu kiện cực đoan, gây rối trật tự công cộng”. Cô Đỗ Thị Minh Hạnh, cũng theo báo CAND, thì “từng bị Cơ quan An ninh gọi hỏi, răn đe về hành vi cấu kết với một số đối tượng chống đối ở trong nước”.

Cáo trạng nói ba người này có quan hệ với ông Trần Ngọc Thành, người đứng đầu “Ủy ban Bảo vệ người Lao động Việt Nam” (UBBV) ở Ba Lan, và đã “thực hiện các vụ kích động biểu tình, rải truyền đơn ở Trà Vinh, Đồng Nai, TP HCM”. Khi ba người này bị bắt, trang web của UBBV ra thông cáo nói “nhà tù, công an và bộ máy đàn áp đồ sộ không thể nào ngăn cản nỗi lòng yêu nước của người dân, đặc biệt là giới trẻ đang ngày càng ý thức được trách nhiệm của mình trước Tổ quốc và đồng bào”. Thông cáo này nói đây là “ba nhà hoạt động trẻ tuổi từng vận động bảo vệ quyền lợi người lao động và các nạn nhân bị tịch thu oan đất đai ở Việt Nam”.

Theo đài phát thanh BBC

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Đàn áp việc tu sửa chùa Kim Quang tại Huế. Lời kêu gọi thực hành thông điệp "Bảo vệ Thăng Long..."

❀❀❀❀ **Paris 26-10-2010** ❀❀❀❀

Tin khẩn báo từ Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Thừa Thiên-Huế cho Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế biết rằng :

"Ngày 16-10-2010 lúc 8g30 sáng, hàng trăm công an, cán bộ, dân phòng thuộc các ban ngành của thành phố Huế, do Ủy ban Nhân dân phường An Cựu dẫn đầu, ồ ạt xông vào chùa. Không cần chào hỏi ai, chúng đọc lệnh cưỡng chế, rồi một nhóm xông thẳng vào đám thợ đang làm việc, thẳng tay cướp giật những công cụ xây dựng đang cầm trên tay và cưỡng chế họ về giam tại trụ sở dân phòng. Một bọn khác ào tới cướp giàn giá, xe rửa, búa rìu và nhiều vật dụng khác đưa lên xe chở đi. Rồi một bọn nữa mà đa số là đàn bà, phụ nữ xông vào trước mặt quý Thầy la lối chửi rủa om sòm bằng những lời lẽ mất dạy, tục tĩu, vô văn hóa. Thật là một cảnh tượng cướp giật hỗn loạn chưa từng có. Tăng chúng trong chùa phải nổi chuông trống báo động tiếp cứu, các Phật tử xung quanh đã vào rất đông để bảo vệ.

"Trong khi đó công an phong tỏa các ngã đường, ngăn chặn không cho quý Thầy, Phật tử và đồng bào đến tiếp cứu. Hòa thượng Thiện Tánh nghe tin tức tốc chạy đến, đã bị công an quay ngang xe giữa đường chặn lại rồi vu cáo Hòa thượng tông xe, Hoà thượng đành bỏ xe chạy bộ đến chùa Kim Quang".

Chùa Kim Quang là ngôi cổ tự có mặt từ 150 năm qua ở Huế. Ngài Hòa thượng Thích Diệu Hoằng khi còn tại thế đã thiết tha hiến cúng để làm cơ sở sinh hoạt cho Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tại địa phương. Phụng trì di giáo của Bổn sư, Thượng tọa Thích Toàn Lạc đã đại diện môn phái bàn giao cho Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế. Kể từ đó, ngôi cổ tự đã hư hao nhiều qua ngày tháng với thời tiết khắc nghiệt của xứ Huế, lại phải hứng chịu bao nhiêu đợt khủng bố, đàn áp chỉ vì một nguyên cơ duy nhất : đây là cơ sở của GHPGVNTN.

Vì thế, nhân ngày húy kỵ của cố Hòa thượng Thích Diệu Hoằng năm nay, 19 tháng 8 Canh Dần (26-9-

2010), Ban Đại diện GHPGVNTN Thừa Thiên - Huế và Ban Quản trị chùa Kim Quang đã họp và nhất trí phải sửa sang ngôi nhà Tăng trước mùa mưa bão gần kề.

Căn cứ Nghị định của Chính phủ số 22/2005/NĐ-CP ngày 01-03-2005 hướng dẫn thi hành một số điều của pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo, thì "Điều 28 : Khi sửa chữa, cải tạo công trình kiến trúc tôn giáo mà không làm thay đổi kiến trúc, kết cấu chịu lực và an toàn công trình, thì không phải xin cấp giấy phép xây dựng, nhưng trước khi sửa chữa, cải tạo, người phụ trách cơ sở tôn giáo phải thông báo bằng văn bản cho Ủy ban Nhân dân cấp xã sở tại biết" nên chùa Kim Quang đã làm văn bản gửi Ủy ban Nhân dân phường An Cựu, trình báo việc sửa chữa ngôi nhà Tăng. Ủy ban Nhân dân phường An Cựu không nhận và trả lại đơn, chứng tỏ rằng Ủy ban đã gián tiếp đồng ý vì việc tu sửa ngôi nhà Tăng chỉ là ngôi nhà cấp 4 và xây dựng lại trên nền đất cũ nên không cần xin phép.

Thế nhưng khi tiến hành việc trùng tu, công an phường An Cựu đến chặn xe chở vật liệu, hăm dọa thợ thuyền và bắt họ phải cam kết không được đến làm việc tại chùa Kim Quang. Một số Phật tử đến làm công đức cũng bị công an đến từng người dọa dẫm, uy hiếp.

Trong lúc chư Tăng khởi đầu công việc dọn dẹp thì công an ngang nhiên xông vào chùa quay phim, chụp ảnh, hống hách đòi cắt điện nước. Một số khác đứng ngoài chửi rủa, thóa mạ rất thô bỉ.

Ngày 29-9-2010 lúc 15g, hơn 30 cán bộ, công an phường An Cựu xông vào chùa đòi gặp Thầy Toàn Lạc để xử lý việc xây dựng trái phép. Chư Tăng phản bác rằng chùa chỉ sửa chữa lại ngôi nhà Tăng trên nền cũ, và là ngôi nhà cấp 4 nên không xin phép như pháp luật qui định theo điều 28 của Nghị định Chính phủ. Đuối lý nên họ đành hậm hực ra về.

Nhưng sau đó họ ngăn chặn các lối đi, không cho xe chở vật liệu, cát sạn, xi măng vào chùa, đồng thời ngăn cản thợ thuyền, Phật tử không được đến chùa làm việc. Mặt khác,

công an, cán bộ, dân phòng canh gác thường xuyên và hằng đêm xông vào chùa kiểm tra hộ khẩu với mục đích quấy rối sự tu tập thanh tịnh của chư Tăng.

Bất ngờ ngày 16-10-2010 lúc 8g30 sáng, hàng trăm công an, cán bộ, dân phòng thuộc các ban ngành của thành phố Huế, do Ủy ban Nhân dân phường An Cựu dẫn đầu, ồ ạt xông vào chùa. Không cần chào hỏi ai, chúng đọc lệnh cưỡng chế, rồi một nhóm xông thẳng vào đám thợ đang làm việc, thẳng tay cướp giật những công cụ xây dựng đang cầm trên tay và cưỡng chế họ về giam tại trụ sở dân phòng. Một bọn khác ào tới cướp giàn giá, xe rửa, búa rìu, và nhiều vật dụng khác đưa lên xe chở đi. Rồi một bọn nữa mà đa số là đàn bà, phụ nữ xông vào trước mặt quý Thầy la lối chửi rủa om sòm bằng những lời lẽ mất dạy, tục tĩu, vô văn hóa. Thật là một cảnh tượng cướp giật hỗn loạn chưa từng có. Tăng chúng trong chùa phải nổi chuông trống báo động tiếp cứu, các Phật tử xung quanh đã vào rất đông để bảo vệ.

Trong khi đó công an phong tỏa các ngã đường, ngăn chặn không cho quý thầy, Phật tử và đồng bào đến tiếp cứu. Hòa thượng Thiện Tánh nghe tin tức tốc chạy đến, đã bị công an quay ngang xe giữa đường chặn lại rồi vu cáo Hòa thượng tông xe, Hoà thượng đành bỏ xe chạy bộ đến chùa Kim Quang.

Bản tin khẩn báo của Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế kết luận rằng :

"Bọn người vô thần kia như một bầy thú hung hăng mất hết tính người, xô đẩy cướp phá trước mắt đồng bào đồng bào hiếu kỳ hiện diện. Những người thợ nghèo, lao động vì miếng cơm manh áo, hỏi họ có tội tình chi mà chính quyền bắt giam, khủng bố, cướp dụng cụ sản xuất, trong khi chính quyền vẫn hô hào đảng Cộng sản là đảng của giai cấp Công Nông.

"Cộng sản đã lạm dụng luật pháp để đối trá dư luận, thẳng tay đàn áp sinh hoạt của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Cộng sản đã lạm dụng ngôn từ để che mắt dư luận, to miệng thóa mạ tăng tín đồ GHPGVNTN.

"Đây là hành vi của một bọn côn đồ, mĩa mai thay bọn côn đồ ấy lại đại diện cho luật pháp Việt Nam".

Hòa thượng Thích Thanh Quang, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Thanh niên, Viện Hóa đạo và Huynh trưởng Lê Công Cầu, Vụ trưởng Gia đình Phật

tử vụ ký chung Lời kêu gọi thực hành Thông điệp "Hãy bảo vệ Thăng Long nhân 1000 năm Thăng Long" như sau

**GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
VIỆN HOÁ ĐẠO**

**TỔNG VỤ THANH NIÊN
GIA ĐÌNH PHẬT TỬ VỤ**

VP : chùa Giác Minh - K356/42

Hoàng Diệu - Thành phố Đà Nẵng

Phật lịch 2554 VTN&GDPTV/TC

**LỜI KÊU GỌI THỰC HÀNH
THÔNG ĐIỆP HÃY BẢO VỆ
THĂNG LONG NHÂN NĂM
THĂNG LONG**

**của Đại lão Hòa thượng Xử lý
thường vụ Viện Tăng thống kiêm
Viện trưởng Viện Hóa đạo Giáo hội
Phật giáo Việt Nam Thống nhất**

Tổng vụ trưởng Tổng vụ Thanh niên VHĐ/GHPGVNTN & Vụ trưởng Gia đình Phật tử vụ Gia đình Phật tử Việt Nam

Kính gửi :

Ban Hướng dẫn Gia đình Phật tử các cấp, cùng Toàn thể Huynh trưởng và Đoàn sinh Gia đình Phật tử quốc nội và hải ngoại.

Đồng kính gửi :

Anh chị em Thanh niên, Sinh viên và Học sinh Phật tử Việt Nam.

Toàn thể Anh chị em Huynh trưởng và Đoàn sinh Gia đình Phật tử các cấp thân mến !

Toàn thể Anh chị em Học sinh, Sinh viên và Thanh niên Phật tử Việt Nam thân mến !

Thợ cả Urzua, người cuối cùng bị kẹt dưới mỏ San Jose đã được đưa lên mặt đất. Tổng thống Pinera của Chile đã đích thân đẩy nắp hầm cứu hộ. Chile đã vỡ òa trong hạnh phúc, hòa với nước mắt sung sướng của hàng triệu người trên trái đất theo dõi số phận của 33 thợ mỏ kẹt dưới hầm sâu suốt 69 ngày ròng rã.

Sa mạc hoang vắng Atacama đã đi vào lịch sử của kỹ thuật, ý chí, đoàn kết, hy sinh, nhưng cao cả hơn hết, Atacama là biểu trưng của giá trị con người. Cả thế giới thán phục, chia xẻ và chúc mừng Chile, một đất nước xa xôi bên kia bờ nam Thái Bình Dương.

Trong khi đó, cả thế giới lại vô cùng ngỡ ngàng nhìn vào một đất nước đối diện bên này bờ tây Thái Bình Dương, đất nước Việt Nam thân yêu có bốn ngàn năm văn hiến.

Họ ngỡ ngàng khi nhìn thấy lũ lụt, đói nghèo, chết chóc, đang gieo rắc tang thương lên đồng bào Miền Trung ruột thịt, thì thủ đô Hà Nội, trái tim của cả nước lại tung bừng lễ hội ăn chơi phè phỡn suốt 10 ngày đêm dưới tiêu đề Kỷ Niệm Ngàn Năm Thăng Long.

Họ ngỡ ngàng vì lời của Chủ tịch Ủy ban Nhân dân Hà Nội tuyên bố trong buổi tổng kết ngày 15-10-2010 : "Đại lễ đã đạt mục tiêu : hoành tráng, trang trọng, rực rỡ, vui vẻ và tiết kiệm".

- Để đạt được mục tiêu hoành tráng, Hà Nội đã diễu binh, diễu hành rầm rộ, máy bay trực thăng mang cờ Cộng sản bay rợp trời thủ đô, trong khi bí thư Tỉnh ủy Quảng Bình van lạy xin một chiếc trực thăng cứu hộ dân lành đang chới vơi trong vùng rốn lũ. Làm sao mà thế giới không ngỡ ngàng cho được?

- Để đạt mục tiêu trang trọng, Hà Nội yến tiệc linh đình với tai to mặt lớn, áo quần chải chuốt bảnh bao trên khán đài lộng lẫy, trong khi người dân vùng lũ chới vơi trên mái nhà, trông chờ một gói mì tôm cứu trợ. Làm sao mà thế giới không ngỡ ngàng cho được?

- Để đạt mục tiêu rực rỡ, Hà Nội cờ xí đầy đường, đèn hoa chật phố, trong khi người dân Quảng Bình trắng tay tìm vào núi sâu, hang đá sống tạm như thời hoang dã. Làm sao mà thế giới không ngỡ ngàng cho được?

- Để đạt mục tiêu vui vẻ, Hà Nội pháo hoa rợp trời, ca múa dậy đất, trong khi hàng trăm người chết đuối, hàng ngàn nhà cửa tiêu điều, nước mắt tang thương không ngừng đổ xuống. Trong khi ngay tại thủ đô hàng ngàn trẻ em đường phố bị sân lũng bắt vào trại lao động, bị đánh đập, đói khát, nếu không nhanh chân chạy trốn về quê, mong sao lễ hội chóng qua để trở về đường phố kiếm sống qua ngày. Làm sao mà thế giới không ngỡ ngàng cho được?

- Và để đạt mục tiêu tiết kiệm, Hà Nội đã bỏ ra 94 ngàn tỷ đồng (10% ngân sách quốc gia) cho lễ hội. Nếu không tiết kiệm chắc con số sẽ lên gấp nhiều lần. (Số tiền ấy, các nhà chuyên môn ước tính sẽ nuôi trọn đời 500 ngàn trẻ em khuyết tật mà cha mẹ bất lực không biết bám víu vào đâu. Đủ làm 2 triệu ngôi nhà tình thương cho những người không nơi nương tựa. Đủ làm 5 ngàn cây cầu cho dân nghèo khỏi phải đu dây qua lại vùng nước sâu nguy hiểm. Đủ làm 5 ngàn ngôi trường cho học sinh vùng sâu, vùng xa thoát khỏi ngôi trường tranh tre nửa lá. Đủ làm 1000 bệnh viện, xóa bớt nỗi đau cho vạn người thương tật. Và số tiền ấy đủ đào tạo miễn phí cho 1 triệu kỹ sư ưu tú góp phần xây dựng đất nước quê hương). Thử hỏi, làm sao mà thế giới khỏi ngỡ ngàng? Thử hỏi làm sao mà Tổ tiên chấp nhận?

Vâng ! Xin thưa Hà Nội bây giờ đã bị nhuộm đỏ bởi chủ nghĩa Marx-

Lenin, chủ nghĩa của hận thù và giai cấp. Chỉ có chủ nghĩa Marx-Lenin mới reo hò trên đau thương của đồng loại như họ đã từng reo hò trên hàng ngàn xác người phơi khắp làng mạc ruộng đồng của cái ngày Cải cách Ruộng đất trên Miền Bắc Xã hội Chủ nghĩa. Họ đã từng reo hò trên hàng trăm người dân vô tội ngã xuống hai bên Đại lộ Kinh hoàng của Mùa hè Đỏ lửa 1972. Họ đã từng ăn mừng chiến thắng trên 5 ngàn người dân vô tội bị chôn sống trong biển cổ Mậu Thân 1968. Và giờ đây họ lại lễ hội linh đình trên xác thân quần quai của Miền Trung ruột thịt.

Cộng sản đã biến Hà Nội, trái tim của Tổ Quốc thành trái tim vô cảm. Còn đâu Hà Nội với Ngàn Năm Văn Vật của con Hồng, cháu Lạc? Còn đâu Hà Nội với Hào Khí Thăng Long của Tiên nhân khai đạo, mở nước, dựng văn?

Thưa Quý Anh Chị :

Để đưa Hà Nội trở về với Ngàn Năm Văn Vật của con Hồng, cháu Lạc. Để đưa Hà Nội trở về với Hào Khí Thăng Long của Tiên Nhân khai đạo, mở nước, dựng văn. Để đưa cả Dân Tộc trở về với uyển nguyên lịch sử, sách tấn hậu bối không lạc vào mê cung nô lệ của Cộng sản Việt Nam.

Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất đã ban hành Thông điệp : HÃY BẢO VỆ THĂNG LONG, NHÂN 1000 NĂM THĂNG LONG

- Bảo vệ Ngàn năm Thăng Long là **bảo vệ tinh thần tự chủ** của Trung, Triệu dựng nước, Đinh, Lê khai đạo, Lý, Trần hưng quốc, Lê Lợi Bình Ngô Đại Cáo, Quang Trung đại phá Ngọc Hồi mà Cộng sản Việt Nam đã cố tình xóa bỏ bằng lễ hội tung bừng kỷ niệm quốc khánh Trung Cộng 01-10 và quốc khánh Đài Loan 10-10 che mắt dân chúng qua kịch bản Lễ Hội Ngàn Năm Thăng Long có một không hai trong lịch sử

- Bảo vệ Ngàn năm Thăng Long là **bảo vệ tinh thần dân chủ** của Hội nghị Diên Hồng, Hội nghị Bình Than mà Cộng sản đang tâm vùi dập qua việc bắt bớ tù đầy giam cầm các nhà ái quốc, sinh viên học sinh, đang thiết tha xây dựng một xã hội tự do, nhân quyền và dân chủ thật sự.

- Bảo vệ Ngàn năm Thăng Long là **bảo vệ tinh thần độc lập** qua Tuyên ngôn : *Nam Quốc sơn hà Nam Đế cư. Tuyệt nhiên định phận tại thiên thư. Như hà nghịch lỗ lai xâm phạm. Nhữ đẳng hành khanh thủ bại hư.*

Tuyên ngôn ấy đã bị Cộng sản

Việt Nam xé bỏ để cam tâm bán đứng biên cương Tổ quốc, mà Hoàng Sa, Trường Sa, Tục Lâm, Bàn Giốc, Nam Quan và bao nhiêu vùng biên địa đã bị cắt rời đất mẹ dâng cho Đại Hán.

- Bảo vệ Ngàn năm Thăng Long là bảo vệ tinh thần tự cường phá Tống, bình Chiêm, mở mang bờ cõi, phong phú tài nguyên chứ không phải đem dâng tài nguyên cho bá quyền bành trướng Bắc Kinh như bô-xít Tây Nguyên, rừng xanh phòng hộ, biển bạc ngàn đời, bỏ mặc ngư dân vật lộn với hải tặc phương Bắc.

- Bảo vệ Ngàn năm Thăng Long là bảo vệ tinh thần tự lực, vì có tự lực mới an cư lạc nghiệp, đó là mong ước của ngàn đời Dân tộc. An cư đã mất khi Cộng sản áp dụng chính sách cướp đất cướp nhà, đào mỏ cướp mỏ, mà dân oan khiếu kiện lên ngút trời xanh. Lạc nghiệp không còn khi Cộng sản cho tràn ngập hàng hóa qua biên giới không lằn ranh, đưa cả nền kinh tế tiểu thủ công nghiệp xuống tận vực sâu và đưa độc hại đến tận cùng cơ thể 85 triệu con dân Nước Việt

Thưa Quý Anh chị em,

Thông điệp của Đức Đại lão Hòa thượng cũng đã vạch ra một sinh lộ tương quan tương duyên giữa Phật giáo và Dân tộc. Vì thế :

- Bảo vệ Ngàn năm Thăng Long là bảo vệ tinh thần Thiên Tổ Khương Tăng Hội : *thấy dân kêu ca Bồ Tát liền gạt lệ xông vào nơi chính trường hà khắc để cứu dân ra khỏi cơn nước lửa*. Tinh thần ấy đã được Khuông Việt, Pháp Thuận, Vạn Hạnh, Phù Vân... đem Bồ Tát đạo tác động lên vận mệnh Tổ quốc. Cũng trên tinh thần ấy, ngày nay Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất vẫn cương quyết tiếp tục hành trình, cho dù 35 năm qua, Cộng sản độc tài toàn trị đã cố dìm Giáo hội trong máu, xương và nước mắt.

Thông điệp của Đức Đại lão Hòa thượng cũng đã vạch ra một sinh lộ tương quan tương duyên giữa Văn hóa và Dân tộc. Vì thế :

- Bảo vệ ngàn năm Thăng Long là bảo vệ tinh thần Nguyễn Trãi : *Như nước Việt ta từ trước. Vốn xưng văn hiến đã lâu. Sơn hà cương vực đã chia. Phong tục Bắc, Nam cũng khác...* Bình Ngô Đại Cáo đã xác định lịch sử văn hóa không tách rời lịch sử dựng nước và giữ nước. Đất nước là cơ thể Dân tộc và Văn hóa là linh hồn Dân tộc. Trên tinh thần đó, 2000 năm Phật Việt “đã đưa Dân tộc bước lên đường văn hiến như một khẳng định của trí tuệ, từ bi và tự chủ”. Ngày nay Cộng sản không những từng bước đánh mất cơ thể mà đánh mất luôn cả linh hồn, điển

hình nhất là bộ phim 10 triệu đô la “**Lý Công Uẩn, đường về Thăng Long**”, mà ngay cả các nhà phê bình Cộng sản cũng xác nhận là bộ phim “Tàn Thủy Hoàng kinh lý An Nam Đô Hộ phủ” trá hình.

Kính thưa Quý Anh chị em,

Qua tinh thần và ý nghĩa Thông điệp nêu trên, Đức Đại lão Hòa thượng đã khẳng định rằng :

“Chế độ công an trị trói tay trói chân không cho người dân đứng lên, thì thân trí và tiếng nói sẽ thay thân xác chuyển hóa vận mệnh đất nước. Hỡi đồng bào, đừng sợ hãi nữa, mà hãy cất cao tiếng nói của niềm tin, ngưỡng vọng và yêu sách của mình.

“Nhân danh Hội đồng Lương Viện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, tôi kêu gọi Phật giáo đồ và đồng bào các giới trong và ngoài nước hãy thực hiện hai động tác khởi sự :

“Một là tẩy chay không xem bộ phim tàu hóa “Lý Công Uẩn, đường về Thăng Long” nếu được trình chiếu ở rạp hay trên truyền hình.

“Hai là kể từ nay, tẩy chay hàng hóa Trung quốc cho đến khi Bắc Kinh từ bỏ sự xâm lấn Việt Nam bằng chính sách văn hóa và những cuộc di dân, hoàn trả hai quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa, thác Bản Giốc và ái Nam Quan. Ái Nam Quan là hồn lịch sử, để mất chôn địa đầu lịch sử hồn nước sẽ tiêu vong, dân tình sẽ đọa đày, nô lệ.

“Tẩy chay hàng hóa Trung quốc là biểu tỏ thái độ chống xâm lăng như tiền nhân đã bao lần đem máu xương biểu thị. Tẩy chay hàng hóa Trung quốc không biểu lộ chủ nghĩa dân tộc hẹp hòi chống nhân dân Trung quốc, chống công nhân Trung quốc. Vì nhân dân Trung quốc cũng là nạn nhân của Đảng Cộng sản như nhân dân, công nhân và nông dân Việt Nam.

“Tẩy chay hàng Trung quốc là tẩy chay chủ nghĩa bá quyền xâm lược của Nhà cầm quyền Cộng sản Bắc Kinh. Ngoài lý do chính trị mà tẩy chay, còn lý do hàng xấu và hàng độc Trung quốc đang gây nguy hại cho cơ thể và môi sinh người tiêu dùng VN.

“Đây là khả năng nằm trong tầm tay mọi người và dễ dàng thực hiện. Kính xin đồng bào trong và ngoài nước hưởng ứng kể từ khi đọc bản Thông điệp này”.

Hỡi Anh chị em Huỳnh trưởng và Đoàn sinh Gia đình Phật tử Việt Nam ! Hỡi Anh chị em Học sinh, Sinh viên, Thanh niên Phật tử Việt Nam ! Chúng ta có làm được như yêu cầu của Thông điệp không ? Chúng ta có cất cao lời kêu gọi như yêu cầu của Thông điệp được không ? ĐƯỢC!

ĐƯỢC! ĐƯỢC!

Đó là sứ mạng của người Đoàn viên Gia đình Phật tử đối với bản thân, gia đình và làng xóm. Đó là sứ mạng của người Học sinh, Sinh viên Phật tử đối với bản thân, bạn bè, thầy cô, học đường và xã hội. Đó là sứ mạng của người Thanh niên Phật tử đối với bản thân, đồng bào, quê hương và đất nước trong cơn Quốc nạn và Pháp nạn hiện nay.

Hãy lên đường trong tinh thần Vô úy hỡi các Anh, các Chị cùng các Em thân mến !

Nam mô Thường tinh tấn Bồ tát Ma ha tát

Phật lịch 2554, chùa Giác Minh, Đà Nẵng ngày 15-10-2010

Ký tên

Tổng vụ trưởng Tổng vụ Thanh niên Viện Hóa đạo, GHPGVNTN

Tỳ kheo Thích Thanh Quang Vụ trưởng Gia đình Phật tử Gia đình Phật tử Việt Nam

Nguyễn Chánh Lê Công Cầu

Kính trình :

- TT/TTK Viện Hóa đạo GHPGVNTN kính xin VP/VHĐ chuyển trình lên :
- Đại lão Hoà thượng XLTV/VTT kiêm Viện trưởng VHD/GHPGVNTN
- VP II Viện Hóa đạo/GHPGVNTN
- Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế (kính xin phổ biến)
- HT Chánh Thư ký Viện Tăng thống GHPGVNTN
- Chư tôn Cổ vấn Giáo hạnh GĐPT/Việt Nam
- Hồ sơ lưu./.

Đấu tranh hoà bình, bất bạo động. Phơi bày phổ biến sự thật về HCMinh. Giải thể chế độ Cộng sản độc tài.

Cực lực phản đối việc kết án nặng nề Anh Đoàn Huy Chương, Anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, Cô Đỗ Thị Minh Hạnh; việc giam tiếp Anh Nguyễn Văn Hải; việc bắt giữ Anh Phan Thanh Hải, Anh Vi Đức Hồi, Cô Lê Nguyễn Hương Trà.

THƯ KÊU CỨU

Hội đồng Giám mục Việt Nam và các Chủ chăn GP Đà Nẵng

Giáo dân Côn Dầu 15&18-10-2010

GIÁO HỘI CÔNG GIÁO VN
Mẫu nhiệm-Hiệp thông-Sứ vụ
Côn Dầu, Đà Nẵng, 15-10-2010

Kính gửi:

- Đức Tổng giám mục Phêrô Nguyễn Văn Nhơn, Chủ tịch HĐG MVN

- Đức cha Cosma Hoàng Văn Đạt, Tổng thư ký HĐGMVN

- Đức cha Phaolô Nguyễn Thái Hợp, Chủ tịch UB Công lý và Hòa bình

Trọng kính quý Đức cha,

Chúng con là các giáo dân giáo xứ Côn Dầu thuộc Giáo phận Đà Nẵng và là thân nhân của 6 nạn nhân đang bị giam giữ cách bất công tại công an thành phố Đà Nẵng sau đây:

- 1- Matthêu Nguyễn Hữu Liêm
- 2- Giuse Trần Thanh Việt
- 3- Tadê Lê Thanh Lâm
- 4- Simon Nguyễn Hữu Minh
- 5- Têrêxa Nguyễn Thị Thế
- 6- Maria Phan Thị Nhân

Trong tâm tình con thảo, chúng con đồng kính gửi lên quý Đức cha tâm tình yêu mến và kính trình lên quý Đức cha sự việc sau đây:

Giáo xứ Côn Dầu chúng con được thành lập cách đây 80 năm với bề dày hơn 130 năm được hạnh phúc đón nhận Tin Mừng. Biết bao thế hệ giáo dân Côn Dầu đã hy sinh xương máu, dầy công vun đắp cho quê hương, cho xứ đạo mỗi ngày một tươi đẹp. Cuộc sống cứ thế êm đềm trôi trong hạnh phúc, bình an.

Thế nhưng, cuộc sống ấy đã bị đảo lộn hoàn toàn kể từ khi chính quyền Đà Nẵng quyết định bán khu vực này cho Công ty Cổ phần Đầu tư Mặt Trời để làm Dự án khu du lịch, sinh thái. Đây là một công ty Cổ phần, tức là của một số tư nhân có tiền thành lập nên, hoàn toàn không phải là công ty thực hiện các

dự án của nhà nước, không thuộc Dự án an ninh quốc phòng. Mức giá đền bù được ấn định hết sức rẻ mạt là 350.000đ/m2 đất thổ cư.

Luật đất đai năm 2003, tại điều 40, về việc “Thu hồi đất để sử dụng vào mục đích phát triển kinh tế” đã qui định: “Nhà nước thực hiện việc thu hồi đất để sử dụng vào mục đích phát triển kinh tế trong trường hợp đầu tư xây dựng khu công nghiệp, khu công nghệ cao, khu kinh tế và các dự án đầu tư lớn theo quy định của Chính phủ.”

Nghị định 84/2007/NĐ-CP, ngày 25-5-2007 của Chính phủ, tại điều 35, khoản 1, về “Các khu kinh doanh tập trung khác có cùng chế độ sử dụng đất quy định tại khoản 1 Điều 40 và khoản 1 Điều 90 của Luật Đất đai bao gồm:

a) Khu thương mại-dịch vụ tổng hợp với nhiều loại hình mua bán, dịch vụ và có nhiều chủ thể cùng kinh doanh.

b) Khu du lịch có mối liên kết về kết cấu hạ tầng, về loại hình kinh doanh và có nhiều chủ thể cùng kinh doanh (không bao gồm khu du lịch sinh thái)”.

Việc chính quyền Đà Nẵng thu hồi đất tại giáo xứ Côn Dầu bán cho Công ty Cổ phần Đầu tư Mặt Trời để xây dựng khu Du lịch sinh thái đã vi phạm nghiêm trọng về luật đất đai, xâm hại tài sản hợp pháp của người dân.

Là một khu dân cư ổn định lâu đời, có truyền thống đạo đức và nếp sống tốt đẹp, tại đây, mô mã cha ông chúng con bao đời được an táng ổn định và yên lành. Trước viễn tượng bị mất trắng cơ nghiệp, đất đai, nhà cửa, tài sản bao đời nay cha ông chúng con chất chiu dành dụm mà có, mô mã cha ông bị xâm phạm, quyền lợi hợp pháp bị tước đoạt trắng trợn... Những năm qua,

toàn thể bà con giáo dân Côn Dầu chúng con đã nhiều lần đề nghị chính quyền các cấp tuân thủ pháp luật, tôn trọng quyền lợi hợp pháp của người dân.

Tuy nhiên, thay vì tôn trọng luật pháp, chính quyền Đà Nẵng đã dùng mọi biện pháp kể cả trấn áp để miễn sao đạt được mục đích mà họ đã đề ra.

Ngày 4-5-2010, tại đám tang của bà Hồ Nhu, nữ danh Maria Đặng thị Tân, cảnh sát đã tấn công toàn thể giáo dân đưa tiễn người quá cố tới Nghĩa trang của Giáo xứ bằng nhiều thứ vũ khí khác nhau. 72 giáo dân đã bị công an bắt giữ. Những ngày sau, cơ quan công an tiếp tục bị bắt giữ một số người khác, kể cả những người không tham gia vào đám tang mà chỉ vì trước đó có tiếng nói đấu tranh cho quyền lợi của người dân...

Trong số những người bị bắt có các thân nhân của chúng con và khép những người này vào tội “gây rối trật tự công cộng, chống người thi hành công vụ”, một tội trạng thường được chính quyền các tỉnh thành trong cả nước áp đặt cho các trường hợp đấu tranh đòi quyền lợi trong các vụ khiếu kiện đất đai.

Chúng con khẳng định: Các thân nhân của chúng con không làm gì vi phạm pháp luật, không chống đối ai. Có những người như anh Simon Nguyễn Hữu Minh, dù anh được chính quyền mời đi đến đám tang bà Hồ Nhu để hỗ trợ cùng với chính quyền trong việc kêu gọi giáo dân, nhưng vẫn bị bắt giữ vào ngày 20-5-2010, tức hơn hai tuần sau đó. Có những trường hợp giáo dân bị đánh đập, người thân bị gọi lên tra tấn hàng ngày. Đau đớn hơn, có những trường hợp chỉ khóc thôi cũng bị chính quyền gọi lên bắt phạt 50.000 đồng.

Chúng con khẳng định, sáu giáo dân là thân nhân chúng con đang bị bắt chỉ vì đã tích cực đấu tranh cho quyền lợi hợp pháp của mình và của giáo dân, để giáo xứ Côn Dầu được tồn tại.

Kể từ khi bị bắt giam, với những công dân này, chính quyền Đà Nẵng đã vi phạm nghiêm trọng về các thủ tục tố tụng hình sự, không có lệnh

bắt, không đảm bảo các yếu tố để bắt người. Sau khi bắt người đã định xong mới triệu tập một số người khác, tra tấn họ, yêu cầu họ khai man để tạo chứng cứ.

Trong suốt quá trình bị tạm giam tại công an Đà Nẵng, rất nhiều lần, cơ quan hành pháp của thành phố Đà Nẵng đã yêu cầu người thân chúng con không được thuê luật sư và đe dọa sẽ tăng án phạt vì đã “cả gan cãi lại Viện Kiểm sát”.

Trọng kính quý Đức Cha,

Chúng con những giáo dân suốt đời chỉ biết tới mảnh đất, ruộng vườn và tiếng chuông cầu kinh mỗi buổi sớm mai nơi một vùng quê yên tĩnh.

Nếu nhà cầm quyền Đà Nẵng chiếm đoạt của chúng con tất cả làng xóm, cơ ngơi này, chúng con không biết sẽ sinh sống, ăn ở và tương lai ra sao; tất cả không có bất cứ điều gì đảm bảo, đời sống con cháu, lối sống đạo đức bao đời nay bị đảo lộn và suy vong.

Nhưng trên hết và cấp bách nhất là các thân nhân của chúng con là cha, mẹ, chồng, vợ chúng con đang oan ức, đau đớn trong nhà tù của nhà cầm quyền Đà Nẵng.

Những sự việc này, Đức Cha Giuse Châu Ngọc Tri đã biết tường tận, chúng con cũng hi vọng nhiều vào khả năng của ngài cứu giúp chúng con. Tuy nhiên đến nay sự việc vẫn không có lối thoát. Nay chúng con vui mừng được biết Hội đồng Giám mục Việt Nam đã thành lập Ủy ban Công lý-Hòa bình.

Trong tình cảnh khốn quẫn hiện nay, chúng con chỉ biết cầu xin Thiên Chúa giữ gìn và khẩn nài xin quý Đức cha giúp đỡ chúng con tìm lại công lý cho các thân nhân chúng con đang bị tạm giam cách bất công tại các trại tạm giam của công an thành phố Đà Nẵng, theo đúng qui định của pháp luật hiện hành.

Chúng con, những đứa con nhỏ bé, xin chân thành cảm ơn quý Đức cha. Kính chúc quý Đức Cha mạnh khỏe, dồi dào ơn Thánh Linh Chúa, để dẫn dắt Giáo hội Việt Nam luôn đồng hành cùng dân tộc, với những con người đau khổ và thẳng tiến trong sứ mạng làm chứng cho Chúa giữa thế gian này.

Kính thư
Thân nhân các nạn nhân đồngký tên

Nơi gửi:
- *Như trên*
- *Các cơ quan báo chí Công giáo (để biết thông tin và ủng hộ lời cầu nguyện)*
- *Các cơ quan, đơn vị liên quan trong Giáo hội (để biết và giúp đỡ)*

GIÁO HỘI CÔNG GIÁO VN
Mẫu nhiệm-Hiệp thông-Sứ vụ
Cồn Dầu, ngày 18-10-2010

Kính gửi:
- Đức Cha Giuse Châu Ngọc Tri, Giám mục Giáo phận Đà Nẵng
- Cha Emmanuel Nguyễn Tấn Lục, Chánh xứ Giáo xứ Cồn Dầu

Đồng kính gửi:
- Quý Đức Cha, Quý Bề trên các Dòng tu Nam nữ,
- Quý Cha, Quý Tu sĩ Nam nữ và toàn thể Cộng đoàn Dân Chúa

Trọng kính quý Đức Cha, cùng toàn thể quý vị,
Chúng con là một số giáo dân Cồn Dầu, thân nhân của 6 người hiện đang còn bị giam giữ trong nhà tù của Công an Đà Nẵng, sắp bị đưa ra xét xử, vào ngày 27-10-2010 tại Tòa án Nhân dân quận Cẩm Lệ.

Đây là 6 người còn lại bị truy tố trong số 72 người đã bị bắt khi tham dự buổi tang lễ của bà Maria Đặng Thị Tân ngày 4-5-2010, tại nghĩa trang Cồn Dầu, quận Cẩm Lệ, thành phố ĐN và đã bị các lực lượng công an canh sát, cán bộ với đầy đủ phương tiện vũ khí trấn áp và bắt đi.

Sáu người thân của chúng con sắp sửa bị đem ra xét xử trong một hoàn cảnh ngặt nghèo, cô thế, ốm đau, thiếu thốn nhiều mặt, nhưng quan trọng nhất là thiếu thốn những sự an ủi về mặt tình cảm, tinh thần, và linh hướng vào lúc họ cần đến nhất.

Trong những ngày qua, kể từ biến cố ngày 4-5-2010, ngoài một ít lần thân nhân được phép thăm viếng, các nạn nhân không được ai thăm viếng, hỏi han, hoặc yểm trợ tinh thần trong lúc họ bị cô đơn và phải đối phó với những đe dọa, hiểm nguy chồng chất trước mặt.

Trong vụ xử sắp tới, hồ sơ án sự của các bị can còn rất nhiều uẩn

khúc, nhiều dữ kiện chưa được sáng tỏ, nhiều nhân chứng, tang chứng, vật chứng chưa được minh bạch. Hậu quả tất nhiên đáng lo ngại rằng, họ sẽ phải lãnh những án tù nặng nề “để làm gương” (!) một cách oan uổng cho những nguyện vọng chính đáng được pháp luật cho phép của họ, cũng như hành động và nguyện vọng của tất cả giáo dân Cồn Dầu là được sống yên ổn tại quê hương mình với ngôi Thánh đường và chết với nghĩa trang Cồn Dầu, nơi chôn nhau, cắt rốn của chúng con từ bao thế hệ nay.

Kính thưa quý Đức Cha, quý cha và quý vị,

Xưa các thánh Tông đồ đã mạnh dạn đi rao giảng Tin Mừng của Chúa Kitô, đã viếng thăm các cộng đoàn đang bị thử thách, gọi thư an ủi và khích lệ các tân tông đang bị bách hại, kể cả các cộng đoàn dân ngoại xa xôi nhất. Chính nhờ thế mà cộng đồng dân Chúa đã được bảo vệ, càng ngày càng lớn mạnh, được lan rộng để trở thành Giáo hội Công giáo như ngày nay.

Giáo hội Công Giáo Việt Nam cũng đã được sinh ra và trưởng thành bằng máu của các Thánh Tử đạo, bằng nước mắt và lời cầu nguyện của giáo dân trong mọi hoàn cảnh, và đã được Thiên Chúa quan phòng và Mẹ Maria bao bọc che chở như đã thể hiện tại La Vang và Trà Kiệu.

Giáo xứ Cồn Dầu là một giáo xứ tồn tại hơn 80 năm và có lịch sử hơn 130 năm qua đã kiên định, vững vàng trong Đức tin, nồng nàn trong Tình mến, là một bộ phận, chi thể của Hội thánh Chúa.

Chúng con tin rằng, trong hoàn cảnh hiện nay, sự an ủi tinh thần của quý Đức Cha, quý Cha, Quý Nam nữ Tu sĩ và cộng đồng Dân Chúa xa gần, bằng lời cầu nguyện hiệp thông, trong thánh lễ, trong các buổi đọc kinh, trong phụng vụ... sẽ là nguồn an ủi động viên và là sự trợ giúp tinh thần to lớn giúp thân nhân chúng con can đảm sống chứng tá Tin Mừng trong chính hoàn cảnh ngặt nghèo ngay cả khi phải ở trong lao ngục.

Là những tín hữu Kitô, chúng con tin rằng nhờ đó, Thiên Chúa sẽ

Bàn về khái niệm "Tổ quốc XHCN" của người CSVN

.....Ng. Xuân Phước 01-10-2010.....

ghé mắt thương nhìn đến thân phận bọt bèo của những giáo dân đang bị bắt giữ tù đầy, cũng như Giáo xứ Cồn Dầu chúng con trong hoàn cảnh hiện nay.

Trong điều kiện vô cùng cấp bách và gần như tuyệt vọng hiện nay, chúng con không biết nương tựa vào ai, chỉ biết đem hết lòng thành viết những lời vụng về kính gửi lên quý Đức Cha, quý Cha, quý Tu sĩ Nam nữ và tất cả quý vị, khẩn thiết xin quý vị rủ lòng thương, góp lời cầu nguyện an ủi những người đang bị tù đầy, cho họ thêm sức mạnh noi gương Chúa Kitô nhận lãnh Thánh giá mà Chúa giao phó.

Trong bất cứ hoàn cảnh nào, chúng con vẫn luôn giữ vững một niềm tin sắt son rằng Thiên Chúa toàn năng không bao giờ bỏ quên các con cái hèn mọn của Ngài, và luôn nghe văng vẳng bên tai lời an ủi của Mẹ Maria đã phán hôm nào tại Trà Kiệu: "Đừng sợ, hỡi các con, có Mẹ đây."

Chúng con những con chiên bé nhỏ, những đồng đạo khổ đau xin chân thành cảm ơn quý Đức cha, quý Cha, quý Tu sĩ Nam Nữ và toàn thể cộng đoàn.

Những con chiên Cồn Dầu đau khổ: 1- Vợ con của Matthêu Nguyễn Hữu Liêm. 2- Vợ của Giuse Trần Thanh Việt. 3- Mẹ, vợ của Tadêo Lê Thanh Lâm. 4- Vợ con của Simon Nguyễn Hữu Minh. 5- Chồng con của Têrêxa Nguyễn Thị Thế. 6- Chồng con của Maria Phan Thị Nhẫn.

Kết thúc phiên tòa ngày 27-10 tại quận Cẩm Lệ, ĐN:
1- Nạn nhân Nguyễn Hữu Minh: 12 tháng tù giam.
2- Nạn nhân Phan Thị Nhẫn: 9 tháng tù giam.
3- Nạn nhân Nguyễn Hữu Liêm: 12 tháng tù án treo.
4- Nạn nhân Lê Thanh Lâm: 9 tháng tù án treo.
5- Nạn nhân Trần Thanh Việt: 9 tháng tù án treo.
6- Nạn nhân Nguyễn Thị Thế: 9 tháng tù, án treo.
Mọi bản án đều bất công !!

Tại sao phải đặt lại vấn đề "Tổ quốc", "Tổ quốc XHCN"

"Tổ quốc" là một khái niệm rất quen thuộc trong ngôn ngữ Việt Nam. Đại từ điển tiếng Việt [1] định nghĩa "Tổ quốc" là "Đất nước, gắn liền với bao thế hệ ông cha, tổ tiên của mình: xây dựng và bảo vệ Tổ quốc, Tổ quốc VN của chúng ta." Vấn đề tưởng như rất đơn giản nhưng lại không đơn giản!

Từ khi chủ nghĩa CS Mác-Lênin du nhập vào Việt Nam, khái niệm "Tổ quốc" được hiểu một cách hoàn toàn khác với lối hiểu thông thường.

Chủ tịch Hồ Chí Minh xác định khái niệm "Tổ quốc xã hội chủ nghĩa" như sau: "Từ khi Đảng Cộng sản Đông Dương thành lập, nhân dân Việt Nam ta luôn hướng về Liên Xô, đất nước của Lênin vĩ đại và coi Liên Xô là Tổ quốc của cách mạng, Tổ quốc thứ hai của mình" [2].

Quan điểm này được những người Cộng sản Việt Nam coi là nền tảng tư tưởng Hồ Chí Minh về Tổ quốc xã hội chủ nghĩa.

Trong truyền thống đó, ông Nguyễn Phú Trọng, GS TS Ủy viên Bộ Chính trị Đảng Cộng sản Việt Nam, nhận định về khái niệm "Tổ quốc" như sau: "Khái niệm bảo vệ Tổ quốc cũng được xác định đầy đủ hơn: bảo vệ Tổ quốc không chỉ là bảo vệ lãnh thổ, biên giới, hải đảo, vùng trời, vùng biển mà còn là bảo vệ chế độ xã hội chủ nghĩa, bảo vệ thành quả cách mạng, bảo vệ Đảng, Nhà nước, nhân dân; bảo vệ kinh tế, văn hóa dân tộc, bảo vệ sự nghiệp đổi mới..." [3]

Vì Nguyễn Phú Trọng là nhân vật quan trọng trong giới lãnh đạo Đảng CSVN, chúng ta cần giải mã và làm sáng tỏ khái niệm "Tổ quốc" mà Hồ Chí Minh đã rao truyền; đồng thời xét đến những hệ lụy từ việc định nghĩa "Tổ quốc" mà không có "ông cha, tổ tiên của mình" qua khái niệm "bảo vệ Tổ quốc" đã được "xác định đầy đủ hơn" của Nguyễn Phú Trọng.

Khái niệm "Tổ quốc" của người Cộng sản

Trong Tuyên ngôn của Đảng Cộng sản, Marx tuyên bố là "người vô sản không có tổ quốc".[4] Nhưng sau Cách mạng tháng Mười năm 1917, dưới sự lãnh đạo của Lenin, Đảng Cộng sản thiết lập chính thể Xô viết

tại Nga, và Lenin đã bổ sung ý niệm "người vô sản không có tổ quốc" của Marx bằng khái niệm "tổ quốc XHCN". Có nghĩa là từ khi có Cách mạng tháng Mười, người vô sản mới có được "Tổ quốc", đó là Liên Xô.

Lenin giải thích khái niệm Tổ quốc như sau: "Tổ quốc là một sản phẩm cần thiết, và mô hình không tránh được, trong thời đại phát triển xã hội của giai cấp tư sản. Giai cấp công nhân không thể lớn mạnh, không thể trưởng thành, không thể tập trung sức mạnh, trừ khi "họ xây dựng họ thành một "Tổ quốc", mà không trở thành dân tộc [national] (dù không phải theo ý nghĩa của giai cấp tư sản)" [5].

Tổ quốc xã hội chủ nghĩa theo Lenin là tổ quốc của người vô sản ở khắp nơi trên thế giới, không gắn liền với đất đai của tổ tiên cha ông và không chấp nhận sự tồn tại của các giai cấp khác trong xã hội.

Theo trung tướng PGS, TS Nguyễn Tiến Bình thì: "Thắng lợi vĩ đại của Cách mạng tháng Mười đã dẫn đến sự ra đời của Tổ quốc XHCN, một Tổ quốc kiểu mới trong lịch sử nhân loại được đặc trưng bởi chế độ xã hội XHCN, trong đó giai cấp công nhân và nhân dân lao động làm chủ xã hội đồng thời làm chủ Tổ quốc" [6].

Tổ quốc xã hội chủ nghĩa này đã phủ định khái niệm Tổ quốc kiểu cũ, là loại Tổ quốc của giai cấp tư sản luôn luôn gắn đất nước, gắn liền với bao thế hệ ông cha, tổ tiên của mình.

Mâu thuẫn về "Tổ quốc xã hội chủ nghĩa"

Trung thành với hai tổ quốc không phải là điều khó. Khó là khi quyền lợi của hai tổ quốc đó mâu thuẫn với nhau. Trường hợp mâu thuẫn giữa Liên Xô và Trung Quốc là một bài học đáng để ý.

Sau khi cướp chính quyền ở lục địa Trung Hoa, Mao sớm hiểu rõ khái niệm "Tổ quốc xã hội chủ nghĩa" của Liên Xô chỉ là cái bánh vẽ. Mao thấy được âm mưu của Liên Xô dựa vào khối XHCN để trở thành một đế quốc mới. Do đó, Mao không ngần ngại vứt khái niệm "Tổ quốc xã hội chủ nghĩa" của Lenin vào sọt rác, quay ra chống lại Liên Xô và tố cáo Liên Xô theo chủ nghĩa Sô-vanh nước lớn để áp chế các nước nhỏ. Mâu thuẫn giữa hai

nước đàn anh XHCN đã đưa đến những đụng độ biên giới đẫm máu từ 1959 và kéo dài cho đến ngày tàn của Liên Xô năm 1991.

Trường hợp của Đảng CSVN và TQ cũng là một bài học đáng để ý.

Trong thời gian tranh chấp giữa Trung Quốc và Liên Xô, do nhu cầu tiếp nhận viện trợ của cả Liên Xô và TQ để phục vụ chiến tranh nên Đảng CSVN phải cố gắng đi dây giữa hai lần đạn, thân thiện với cả hai bên cho đến khi chiến tranh chấm dứt.

Sau năm 1975, Đảng CSVN quyết định đi hẳn vào quỹ đạo Liên Xô và quay mặt chống Trung Quốc. Hậu quả là VN bị sa lầy vào chiến trường Campuchia khi Trung Quốc gia tăng viện trợ cho Pol Pot để chống lại tập đoàn Hunsen do Việt Nam bảo hộ. Đồng thời Trung Quốc mở cuộc chiến biên giới Việt-Trung năm 1979, để dạy cho Đảng CSVN một bài học về thái độ phản trắc của Việt Nam.

Tái xây dựng “Tổ quốc xã hội chủ nghĩa” sau khi Liên Xô sụp đổ

Sự phá sản toàn diện của Liên Xô năm 1991 là một biến cố bất ngờ đối với Đảng CSVN.

Trong những giây phút hấp hối của Tổ quốc xã hội chủ nghĩa Liên Xô, Đảng CSVN đã tìm đến kẻ cựu thù là Trung Quốc để tìm cách bảo vệ Tổ quốc xã hội chủ nghĩa. Trong buổi họp của Bộ Chính trị ngày 10-4-1990 với sự hiện diện của Nguyễn Văn Linh, Lê Đức Anh, Đào Duy Tùng, Đồng Sĩ Nguyên, Đảng CSVN đã thấy rằng con đường duy nhất để cứu vãn tổ quốc xã hội chủ nghĩa là phải liên kết với Trung Quốc. [7]

Nhưng làm thế nào Đảng CSVN có thể liên kết với Trung Quốc với một hiệp pháp với đích danh Trung Quốc là kẻ thù của dân tộc? Xin thưa, phải tự tạo ảo tưởng. Cái ảo tưởng đó được Trần Quang Cơ, cựu Thứ trưởng Ngoại giao, giải thích như sau: “Ta đã tự tạo ra ảo tưởng là Trung Quốc sẽ giương cao ngọn cờ CNXH, thay thế cho Liên Xô làm chỗ dựa vững chắc cho cách mạng Việt Nam và chủ nghĩa xã hội thế giới” [8].

Nói theo ngôn ngữ của Hồ Chí Minh, chiến lược bảo vệ chủ nghĩa xã hội thế giới của Bộ Chính trị Đảng CSVN thời điểm 1990 là Trung Quốc sẽ thay thế Liên Xô để làm “Tổ quốc thứ hai” của người Cộng sản VN. Nhưng từ năm 1950 Trung Quốc đã không còn tin vào “Tổ quốc xã hội chủ nghĩa” của Liên Xô. Và sau khi thành công với bốn hiện đại hoá, Trung Quốc trở thành một ác quỷ ở Á châu.

Hậu quả của cái ảo tưởng ôm lấy một con ác quỷ để làm chỗ dựa vững chắc cho cách mạng Việt Nam và chủ

nghĩa xã hội thế giới đã đem lại bao nhiêu thảm họa cho dân tộc Việt Nam. Với thái độ hèn nhát thần phục Bắc Kinh, Đảng CSVN đã mở đường cho Trung Quốc ào ạt chiếm đất chiếm biển của Việt Nam qua những hiệp định phân chia biên giới, hiệp định Vịnh Bắc Bộ năm 2000, và cuộc xâm lăng quân sự trên biển Đông Nam Á để chiếm Hoàng Sa và Trường Sa. Trung Quốc trắng trợn bán giết ngư phủ Việt Nam ngoài khơi Quảng Nam, Quảng Ngãi, thiết lập tổ giới Bauxite tại Tây Nguyên, khai thác hàng ngàn hecta rừng ở các tỉnh biên giới, và ngang nhiên thiết lập các làng mạc Trung Quốc tại Việt Nam.

Vài suy nghĩ

1. Từ “Tổ quốc XHCN” đến “Đề cương văn hoá” 1943

“Đề cương văn hoá” năm 1943 là văn kiện quan trọng đầu tiên của Đảng CSVN do Trường Chinh soạn thảo và được coi là kim chỉ nam định hướng cho cuộc cách mạng xã hội tại VN dưới “ánh sáng” của tư tưởng Mác-Lênin. Luận về Tính chất của nền văn hóa mới Việt-nam, Trường Chinh viết như sau: “Văn hóa mới VN do đảng CS Đông Dương lãnh đạo chủ trương chưa phải là văn hóa xã hội chủ nghĩa hay văn hóa Xô-viết (như văn hóa Liên xô chẳng hạn)” [9]

Cụm từ “chưa phải” phải được hiểu là tình trạng chưa thành hình của một cái gì sẽ thành trong tương lai. Văn hoá mới là khởi điểm và văn hoá Xô-viết là đích đến. Ở đây Trường Chinh xác định rằng nền văn hoá mới của Việt Nam do Đảng Cộng sản Đông Dương lãnh đạo là sẽ trở thành văn hoá Xô-viết trong tương lai.

Để đảm bảo quá trình này, theo Trường Chinh, “Văn hóa mới VN là một thứ văn hóa có tính chất dân tộc về hình thức và tân dân chủ về nội dung.” [10]

Trong khi người Việt chưa biết hình dáng của văn hoá tân dân chủ như thế nào mà Đảng CSVN đã định hướng lấy văn hoá dân tộc làm bình phong cho một thứ văn hoá mới thì quả là một cuộc phiêu lưu để xoá sổ văn hoá dân tộc. Tâm thức nô lệ văn hoá ngoại bang bắt nguồn từ đây.

Hậu quả của tâm thức nô lệ này là văn hoá dân tộc vốn đã bị xâm thực bởi văn hoá Liên Xô trước đây, đang bị bào mòn bởi văn hoá Trung Quốc dưới nhãn hiệu “văn hoá xã hội chủ nghĩa” hay tân dân chủ. Điều này giải thích tại sao kỷ niệm 1000 năm Thăng Long của dân Việt năm 2010 mang đậm tính chất văn hoá TQ.

2. Việt kiều sào nam chi

Khi bàn về câu chuyện “Không quên cái cũ”, Ôn Như Nguyễn Văn

Ngọc trong Cổ học tinh hoa viết như sau: “*Ồi! Cáo chết ba năm quay đầu về núi, con người ta, dù cho lòng bông xiêu bạt đến thế nào, còn có chút tâm tình cũng không sao quên được gốc tích xứ sở mình. “Hồ mã tê bắc phong, Việt kiều sào nam chi”. Con ngựa rợ Hồ (phía bắc nước Tàu) thấy gió bắc còn cất tiếng kêu, con chim đất Việt (phía nam nước Tàu) chọn cành nam mới chịu làm tổ, hướng chi là người mà lại quên được nguồn gốc ư?”* [11].

Tổ quốc là gốc tích xứ sở mình, gắn liền với đất nước của ông bà tổ tiên mình. Chim Việt thì đậu cành nam. Nhà cách mạng Phan Bội Châu lấy hiệu là Sào Nam để nói lên tấm lòng suốt đời hướng về tổ quốc Việt Nam của ông. Cáo, ngựa, chim còn biết nhớ đến nguồn gốc hướng chi là con người.

Thế nhưng trong bản di chúc để lại cho hậu thế, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã viết như sau: “*Vi vậy tôi để sẵn mấy lời này, phỏng khi tôi sẽ đi gặp cụ Các Mác, cụ Lênin và các vị cách mạng đàn anh khác, thì đồng bào cả nước, đồng chí trong Đảng và bầu bạn khắp nơi đều khỏi cảm thấy đột ngột*” [12].

Ước muốn đi gặp cụ Các Mác, cụ Lênin khi chết là ước mơ chính đáng của người CS. Nhưng lịch sử dân tộc sẽ phán xét Hồ Chí Minh để xem ông coi Tổ quốc nào là quan trọng. Đồng thời lịch sử sẽ xét xem mục đích cuộc đời cách mạng của ông là đem lại sự giàu có thịnh vượng và hạnh phúc cho Tổ quốc VN như Minh Trị Thiên hoàng đã làm cho Nhật Bản, hay đem máu xương của thanh niên VN phục vụ cho Tổ quốc xã hội chủ nghĩa dưới ngọn cờ dân tộc.

Kết luận

Sau khi thoát ra khỏi chế độ thực dân của Pháp, dân tộc Việt lại bắt đầu một giai đoạn vong thân với những khái niệm mơ hồ về Tổ quốc và văn hoá dân tộc.

Đã đến lúc người yêu nước phải vứt bỏ khái niệm “Tổ quốc xã hội chủ nghĩa” để trở về với Tổ quốc Việt Nam và phục hoạt văn hoá dân tộc. Phải dứt khoát xác định không có Tổ quốc nào đứng trên Tổ quốc Việt Nam, và Tổ quốc VN phải trên hết.

Đã đến lúc người Việt Nam chân chính trong đảng hay ngoài đảng phải dứt khoát vứt “Đề cương văn hoá” của Trường Chinh vào sọt rác vì nó chính là nọc độc hủy hoại văn hoá VN, nô lệ hoá văn hoá VN suốt 65 năm nay bằng văn hoá ngoại bang. Không có thứ văn hoá tân dân chủ hay XHCN nào có thể thay thế được văn hoá ngàn đời của dân tộc VN.

NGÀY TÀN CỦA MỘT CHẾ ĐỘ SẮP CẬN KỀ

— Nguyên Thạch 10-10-2010 —

Chỉ có một cuộc cách mạng chân chính duy nhất mà dân tộc Việt Nam ước mơ từ hơn một thế kỷ qua, đó là cuộc cách mạng phục hưng dân tộc và phục hoạt văn hoá để đưa dân tộc Việt Nam cất cánh ở thế kỷ 21.

Phải dứt khoát xác định, ngoài nhân dân VN, không có một ngoại bang nào là chỗ dựa vững chắc cho cách mạng VN. Chỉ có những cuộc cách mạng phản dân tộc mới phải dựa vào sức mạnh của ngoại bang và kẻ thù truyền kiếp của dân tộc.

Đối với người dân Việt Nam chỉ có một Tổ quốc duy nhất, đó là Tổ quốc Việt Nam. Không có cái gì gọi là “Tổ quốc xã hội chủ nghĩa”, “Tổ quốc Liên Xô”, “Tổ quốc phong kiến” hay “Tổ quốc của giai cấp tư sản”. Tổ quốc Việt Nam là Tổ quốc của mọi giai cấp, kể cả giai cấp tư sản hay vô sản. Tất cả các khái niệm Tổ quốc khác đều là bịp bợm. Cái gọi là “Tổ quốc XHCN” hiện nay chỉ là vỏ bọc của “Đại Hán thiên triều chủ nghĩa” của Trung Quốc để cướp đất cướp biển và triệt tiêu văn hoá của Việt Nam.

Khi có mâu thuẫn với các nước khác, người Việt phải đứng trên lập trường của dân tộc Việt để giải quyết mọi vấn đề liên quan đến lợi ích và quyền lợi của dân tộc. Chỉ có lúc đó, Việt Nam mới thực sự có độc lập chính trị và bảo toàn được đất nước và phục hưng được nền văn hoá của tổ tiên, cha ông để lại.

Chỉ có lúc đó, vấn đề Biển Đông, Hoàng Sa—Trường Sa mới được giải quyết thỏa đáng.

Ghi chú:

[1] Đại từ điển tiếng Việt, Trung tâm Ngôn ngữ và Văn hoá VN thuộc Bộ Giáo dục và Đào tạo soạn thảo, Nxb Văn hoá Thông Tin ấn hành năm 1998, tr. 1663. [2] Hồ Chí Minh toàn tập, Nxb Chính trị Quốc gia, Hà Nội, 2000, tập 11, tr.166. [3] Nguyễn Phú Trọng, “Sự phát triển nhận thức của Đảng ta từ Cương lĩnh năm 1991 đến nay”, Sài Gòn Giải phóng 4-5-2010. [4] C. Mác và Ph. Ăng-ghe-n, toàn tập, tập 4, Nxb Chính trị Quốc gia, Hà Nội, 1995, tr. 623. [5] Roman Rosdolsky, The Workers and the Fatherland, A Note on a Passage in the “Communist Manifesto”. [6] TS Nguyễn Tiến Bình, “Cách mạng Tháng Mười và một số vấn đề chiến lược bảo vệ Tổ quốc xã hội chủ nghĩa”, Tạp chí CS số 19 (139) năm 2007. [7] Trần Quang Cơ: Hồi ức và suy nghĩ, tr.61. [8] Trần Quang Cơ, sđd, tr.61. [9] Trường Chinh, “Đề cương văn hoá” 1943. [10] Trường Chinh, bđd. [11] Ôn Như Nguyễn Văn Ngọc: “Không quên cái cũ”, Cổ học tinh hoa. [12] Di chúc Hồ Chí Minh. ●●●●●●●●●●●●●●●●

“Quan nhất thời, dân vạn đại” câu thành ngữ và cũng là một lời khuyên bảo cho tất cả chúng ta. Thiết nghĩ không ai lại không nhận thức được điều đó.

Người CS cũng không ngoại lệ. Họ biết, mức am hiểu của họ cũng tương đối khá đầy đủ, tuy nhiên bởi nhiều lý do mà nguồn gốc xuất phát của nó hoặc từ ảo tưởng hoặc từ tham vọng tiền bạc quyền lực... Những lý do này đã và đang buột chặt họ vào những động thái tiêu cực mù mịt đòi bại mà hệ quả của những động thái trên đã đưa đến nhiều thảm trạng trong suốt chiều dài năm quyền, đã tạo ra những hậu quả tồi tệ như chúng ta đã thấy.

Thật sự, họ chẳng qua là một đảng cướp có giấy phép. Ngay như chính bản thân họ cũng đã khẳng định điều ấy vào những ngày tháng của thuở ban sơ. Chính từ miệng Hồ Chí Minh đã không ngần ngại dùng từ “cướp chính quyền” để hô hào kêu gọi đồng bào đứng lên trong mùa cách mạng tháng Tám, từ đó họ không ngớt tự hào trong tự ngữ “cướp” và tiếp tục đi cướp cho đến ngày miền Nam đã lọt vào tay bọn họ. Song, sự việc không hẳn chỉ dừng lại nơi đó mà họ tiếp tục cướp nhiều thứ khác. Đánh tư sản, đổi tiền, kinh tế tập trung nông ngư nghiệp, hợp tác xã, kinh tế thị trường theo định hướng XHCN v.v..

Đạo ấy, bao nhiêu chuyển xe quân sự lẫn dân sự ào ạt “vào vơ vét về” của bọn người rùng rợn nằn lác hậu, từng cái TV trắng đen, từng chiếc đồng hồ có người lái, từng chiếc xe Honda xe đạp tầm thường cũng như bao thứ tầm thường khác của một xã hội mà họ cho là đối khổ, kèm kẹp bởi Mỹ Ngụy !

Họ tiếp tục cướp đi những giá trị về tinh thần về văn hóa về đạo lý... để bù lấp lại khoảng trống là những khối những nhiễu hung tàn gian xảo băng hoại theo tinh thần của những tháng ngày Cải cách Ruộng đất, đầu tó 1953-1956. Con tó cha, vợ tó chồng, hàng xóm đồ kỵ lẫn nhau, gây những mầm mống hoài nghi tó

giác đáng sợ. Hệ quả ghê gớm của một chủ trương lừa bịp đã đưa đến một xã hội hôm nay ăn gian nói dối mà không hề ngượng miệng.

Như đã nêu trên, họ là một băng đảng có môn bài. Đám tham quan từ mọi ngành mọi cấp, từ thủ đô, thành phố cho đến các tỉnh quận huyện, thậm chí ngay cả xã thôn qua những chiêu bài qui hoạch xây dựng, một kế hoạch cướp của, cướp nhà cướp đất từ dân chúng một cách hợp pháp. Hãy nhìn vào lớp dân oan khiếu kiện cũng như hàng kho đơn tố cáo nằm mục rỗng thì đã hiểu.

Một thế chế dựa trên nền tảng là cướp và độc tài hung hãn bạo hành thì có bao giờ trường tồn. Tuy nhận thức được vô vàn điều sai trái đó, thấy được những nghịch lý của một xã hội nhưng họ vẫn tiếp tục theo một con đường sai lầm là bởi trên con đường đó, nó sẽ phục vụ cho chính bản thân và băng nhóm riêng họ. Những người CS là những người am hiểu tường tận hơn ai hết về ngày tàn của họ sẽ không xa, cho nên trong sinh hoạt đời sống của họ hằng ngày, có thể hiện những chỉ dấu mà không cần tinh ý lắm, người ta cũng nhận thấy được. Người xưa thường nói: Làm dữ lo xa, quả vậy. Những dấu hiệu rõ nét ấy là:

- Chuyển tiền ra nước ngoài:Tận dụng mọi cách, hoặc mua nhà cửa, hùn hạp cổ phần kinh doanh, xuất nhập cảng không cần lời, gởi tiền cho bà con người thân giữ giùm và nhiều nhất là ký thác số tiền lớn vào những ngân hàng quốc tế.

- Cho con cái đi ra nước ngoài một cách ồ ạt: Trong cái gọi là gởi đi du học nhưng thực chất của vấn đề là dọn sẵn một bãi đáp an toàn để dung thân khi hữu dụng. Điều này, các quan chức từ trung ương cho đến địa phương tỉnh huyện, họ đã ngầm thông báo cho nhau về những bước chuẩn bị. Ít có quan chức nào ở các cấp nêu trên mà không cho con cháu đi ra ngoại quốc, nó đã là một phong trào rõ nét. Thế thì vấn đề là tại sao lại có một phong trào như vậy trong hiện tình đất nước

hôm nay ? Câu trả lời rất đơn giản như đang giỡn là : "Tâu vi thượng sách" trong Tam thập lục kế.

- Tìm sự che chở bảo kê dưới thể lực Trung Cộng hầu kéo dài sự cai trị: Sẵn sàng cúi đầu qui hàng trước sự ngang nhiên xâm lấn của Bắc triều, chấp nhận nhục nhã quì gối làm những tên thái thú đê hèn. Nhìn vào một tập thể nhà cầm quyền mà đa số, nếu không muốn nói là ai ai cũng lo tranh thủ chụp giựt tham những hời lộ khi mình còn đương quyền thì đã thấy rõ sự bất nháo của đám quần thần không còn một chút mây may tin tưởng lý tưởng hoặc chính nghĩa. Thủ tướng "ăn" theo kiểu của thủ tướng. Tổng bí thư thu theo kiểu tổng bí thư. Các bộ ban ngành tỉnh huyện xã đớp theo cung cách của mỗi cấp, mạnh ai nấy vợ vét, kéo không còn cơ hội.

Sự thật đã nhan nhản trần trường không ai mà không nhìn thấy. Một đảng, một tập thể cầm quyền những nhiều đốn mặt như thế thì hoài vọng xây dựng một Tổ quốc văn minh giàu mạnh, độc lập tự do hạnh phúc là điều không tưởng.

Trong bối cảnh như thế, chúng ta, những đứa con của Tổ quốc đang sống lưu vong phải nghĩ gì và làm gì khi chúng ta là một tập thể có nhiều năng lực về nhiều mặt ắt có và đủ cho một đời sống văn minh nhân bản và tiến bộ. Là một hậu phương vững mạnh về mọi mặt, hậu thuẫn cho một tiền tuyến vững chắc trong quốc nội. Từ nhận thức được chỗ đứng quan trọng mà chúng ta đang có hầu ý thức được trách nhiệm và bổn phận của những đứa con xa xứ luôn nghĩ đến quê hương, nơi đã chôn sâu năm rón, nơi còn lại bạn bè cùng những mảnh đời khốn khổ của một dân tộc lầm than, của một tương lai giòng giống Lạc Việt.

Ta hãy làm những gì trong phạm vi khả năng cho phép, không cần đao to búa lớn mà hãy bắt đầu bằng những việc nhỏ như thông tin giảng giải cho người thân nơi quê nhà biết được những gì đã và đang xảy ra trên quê hương chúng ta. Vạch cho họ thấy được những mưu đồ đen tối cũng như những hành vi phản quốc của bọn thái thú đang tâm biến đồng bào thành tầng lớp lao nô...

Hãy cảm thông và chia sẻ những khốn khó đầy ải hành hạ trả thù của bọn vô liêm sỉ đối với những gương hào hùng dũng cảm đã cũng như đang hy sinh phần đời của mình cho công cuộc Dân chủ Độc lập Nhân bản và Phồn thịnh của tương lai Đất nước. Những chiến sĩ dân chủ này, tuy họ không cô đơn nhưng rất thiếu thốn về nhiều mặt: Sự khích lệ, thuốc thang điều trị, tích cực trợ lực cho cuộc sống khó khăn... Đó là những nhu cầu hết sức thực tế mà bản thân họ không thể tự gánh vác nổi. Họ rất cần chúng ta.

Lời gởi cho Quốc nội: Những phát minh về kỹ nghệ tin học ở thế kỷ 21 này, đã nối liền con người với nhau gần hơn. Sự độc diễn bùng bít một chiều đã từng bước nhường lại cho sự quảng bá thông tin của quần thể nhân loại. Mong rằng những bà mẹ, những người cha, những đứa em học sinh sinh viên sớm nắm bắt lấy đề trang bị cho chính mình một tâm nhìn trung thực.

Tâm tình đến những chiến sĩ dân chủ: Thật sự, các anh chị không cô đơn, bất thế thứ gì cũng có cái giá của nó. Sự kiên cường, bầu nhiệt huyết với một niềm tin vào chính nghĩa cho cả dân tộc, các anh chị là những con người cao cả dũng trung, là niềm tin là hy vọng cho một tương lai lai xán lạn của Tổ quốc. Đất nước sẽ mãi mãi ghi ơn của những đứa con thân yêu bất khuất hào hùng. Ngày chiến thắng sẽ không còn xa nữa, chúng ta hãy kiên định niềm tin.

Lời nhắn nhủ tới những người cầm vận mệnh đất nước: Các vị hãy không quên tên Trần Ích Tắc (1254-1329) đã đang tâm phục vụ dưới trướng của ngoại bang Thoát Hoan, hãy nhớ như in tên vua hèn Lê Chiêu Thống (1765-1793) công Mãn cận nhà. Thời gian, đã hơn 700 năm và sẽ còn mãi mãi, lịch sử sẽ không ngớt nguyên rửa khinh bỉ. Hồ Chí Minh, Phạm Văn Đồng sẽ phải gánh chịu trách nhiệm về việc du nhập chủ thuyết ngoại lai cũng như sẽ muôn đời bị nguyên rửa với bức công hàm ngày 14-09-1958 chối bỏ chủ quyền của quốc gia trên hai quần đảo Hoàng-Trường Sa cho ngoại bang Trung Cộng. HCM đã

nói với toàn thể bộ chính trị CSVN là khi ấy là : "*Bạn giúp ta từ chân tới răng, nay không có lý do gì mà không giao cho bạn hai cái hòn đảo mà chỉ toàn là cát chim ấy !!!*".

Lê Khả Phiêu, Lê Công Phụng, Đỗ Mười, Lê Đức Anh, Nông Đức Mạnh cùng tập đoàn Bộ Chính trị sẽ chịu ô danh muôn thuở khi dâng bán đất đai của sáu tỉnh dọc biên thùy và vịnh Bắc bộ của Tổ quốc mà cha ông, tiền nhân đã đổ biết bao xương máu để gây dựng và gìn giữ. Lịch sử sẽ phán xét, lớp thế hệ ngàn sau cũng sẽ hận căm khinh khi ghê tởm.

Đảng Cộng sản là một đảng cướp và bán nước, sẽ xú danh ngàn đời, là một trong những vết nhơ của lịch sử Việt Nam. Đó là nỗi ô nhục cho toàn dân Việt cũng như của toàn thể nhân loại mãi đến ngàn năm sau. Một mớ lý thuyết mù mịt hoang tưởng, một thể chế độc tài tàn bạo đã và đang bị loài người văn minh nhân bản đày vào dĩ vãng của tối tăm. Đó là một sự thật hiển nhiên không chối cãi. Sớm từ bỏ cái vũng lầy nhơ nhớp mà con người xa lánh, thiết tưởng là một điều nên mau quyết định ngay bây giờ.

Đặc biệt riêng cho công an cảnh sát: Câu ngạn ngữ "Đời cha ăn mặn, đời con khát nước" mà người đời đã răn thật không sai. Tất cả những việc làm đều có hệ lụy. Làm việc thiện thì bản thân và con cháu được tự hào, làm việc ác thì nhận lãnh hậu quả nhãn tiền. Bao tấm gương nhan nhản trong xã hội mà các người cố tình không nhìn thấy hoặc cố bịt mắt không dám thấy, không dám đối diện với sự thật, để rồi khi sự cố đến thì quá muộn màng, các người hãy tự trách mình trước khi trách toàn dân sẽ có thái độ thích đáng với các người.

Những hành động tàn ác dã man mà các người đã và đang hành xử sẽ không che được tai mắt của nhân dân. Tên tuổi mặt mũi của những tên công an gian ác, người dân đã ghi rõ vào hồ sơ của từng tên một, các người hãy tự lo liệu lấy vận mạng của riêng mình. Gieo gió ắt gặt bão, trồng cam thù hoạch cam, đó là lẽ đương nhiên.

Các người nên nhớ rõ rằng một

khi đất nước có biến động, toàn dân vùng dậy thì những tay cờ gộc sẽ cùng gia quyến cao bay xa chạy, hạng các kẻ nhúng tay trực tiếp vào những tội ác thì sẽ còn bị kẹt lại, chính các người là những kẻ bị lãnh hậu quả thâm nhất. "Lính là lát", các người nên sớm nhận ra thân phận của mình mà đừng tiếp tục gây thêm phần nộ. Mong thay.

Quân đội: Chỉ có bốn phận trung thành với Tổ quốc, nghĩa vụ với đồng bào, đây mới thật sự là câu phương châm, ngoài ra không có bất cứ mệnh đề nào khác. Ở các thể chế dân chủ thật sự thì quân đội chỉ có nhiệm vụ bảo vệ Tổ quốc, giữ gìn hòa bình và chiến đấu khi quốc gia lâm nguy. Quân đội không phục vụ cho bất cứ đảng phái chính trị nào, không phục tùng bất cứ mưu mô của một phe phái nào, lại càng không bao giờ chĩa mũi súng vào đồng bào ruột thịt của mình dưới bất cứ lý do gì.

Mong các anh là những người hùng vệ quốc, bảo vệ đồng bào và sự vẹn toàn của lãnh thổ, nhất định không chịu sự chỉ huy của nhóm thiểu số bán đứng quê hương.

Tổ quốc thì chỉ có một, không như quê hương, quê nội, quê ngoại, quê vợ, quê chồng. Cũng như chủ nghĩa: chủ nghĩa tư bản, chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa đế quốc. Bởi thế khi gán ép một cách khập khiễng "Yêu Tổ quốc là yêu Chủ nghĩa xã hội" hoặc ngược lại là một sự khiên cưỡng không thể nào chấp nhận.

Trong chiều hướng một mô hình trật tự thế giới mới, các quốc gia dân chủ tiên tiến có uy tín đã tập hợp thành một sức mạnh, một sự đoàn kết để bao vây và cô lập các thể lực có chủ trương ngông cuồng, bá quyền bành trướng, con đường đó nó phải đến. Cho nên chúng ta hãy lạc quan, giữ vững niềm tin và hy vọng. Song song với sự lạc quan và niềm tin ấy, chúng ta hãy hành động, hãy cụ thể bằng những việc làm hầu sớm đưa con thuyền đến bến bờ tự do đầy ấp tương lai và tình người. Một VN với nội ngoại đề huề, đùm bọc góp tay xây dựng lại quê hương hưng thịnh bởi những tinh hoa đầy tình tự, đây trách nhiệm trước tiên đồ của dân tộc.

Ngày ấy sẽ không còn xa, bởi mỗi một khi cái thể chế đã ruồng mục tha hóa, sự bất mãn của đa số thành viên ngay trong guồng máy cầm quyền, sự căm hận vượt lên tột đỉnh ngoài sự chịu đựng của toàn dân thì tuổi thọ của bạo quyền bất chính nghĩa đang được đếm từng từng năm từng tháng ngắn ngủi. Cầu nguyện Ông trên che chở phò trợ, mong tất cả nhiều sức khỏe sáng suốt và may mắn. ■■■■■■

sung ngân sách địa phương năm 2011."

So với các kỳ họp trước thì lần này có duy nhất một điểm mới, đó là việc Chính phủ gửi cho mỗi Đại biểu Quốc hội một Báo cáo dài 18 trang để phân bua về chuyện làm ăn thua lỗ nghiêm trọng và nợ nần chồng chất của Công ty đóng tàu Vinashin.

Theo tài liệu của Nhà nước thì tổng tài sản của Vinashin có khoảng trên 90.000 tỷ đồng, vốn điều lệ 9.000 tỷ đồng, nhưng tổng số tiền nợ lên tới trên 80.000 tỷ đồng. Như vậy là coi như trắng tay, đốt sạch tiền mồ hôi

QUỐC HỘI HỌP TOÀN CHUYỆN TÀO LAOPhạm Trần 21-10-2010.....

Quốc hội Nhà nước Cộng sản Việt Nam bắt đầu phiên họp thứ 8 dài 32 ngày, kể từ 20-10-2010, nhưng xem ra họ toàn được Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng cho nghe những chuyện tào lao với những chữ vô nghĩa như : *"Tiếp tục đổi mới. hoàn thiện cơ chế chính sách, tiếp tục phát triển, triển khai đồng bộ, bảo đảm tốt, đẩy mạnh cải cách, tập trung hoàn thiện, tiếp tục cải thiện, rà soát để hoàn thiện, quyết liệt các giải pháp, đẩy mạnh ứng dụng, nâng cao hiệu lực, tiếp tục đầu tư, thực hiện đồng bộ, tập trung thực hiện, thực hiện nghiêm túc, thực hiện tốt, thực hiện có hiệu quả, đánh giá đúng, khẩn trương xây dựng, tăng cường giám sát, phối hợp hành động, nỗ lực phấn đấu tạo sự chuyển biến đồng bộ và mạnh mẽ hơn nữa..."*

Những cụm từ khô như cơm nguội này này đã từng được Dũng và Nguyễn Sinh Hùng, Phó Thủ tướng thường trực thay phiên nhau nói đi, lập lại cả ngàn lần trước các Đại biểu của dân từ 5 năm qua, nhưng trong thực tế không có nghĩa gì vì càng đổi mới, càng đẩy mạnh hay càng khẩn trương bao nhiêu thì mọi việc nước, việc đảng càng ì ra, dậm chân tại chỗ bấy nhiêu.

Vì vậy, trong kỳ họp của Quốc hội lần này có lập lại thêm lần nữa cũng chả được ai quan tâm vì ai cũng "nghe rồi, khổ lắm nói mãi".

Nội dung diễn văn của Dũng hôm khai mạc đã tập trung vào báo cáo tình hình *"thực hiện kế hoạch phát triển kinh tế-xã hội và ngân sách nhà nước năm 2010; kế hoạch phát triển kinh tế-xã hội năm 2011; dự toán ngân sách nhà nước, phương án phân bổ ngân sách trung ương, bổ*

nước mắt của dân và hàng trăm triệu Mỹ kim vay nợ nước ngoài.

Nhà nước nói Công ty này phá sản vì đầu tư dàn trải, vay nợ nhưng chưa sử dụng mà vẫn phải trả tiền lời rồi dám cả gan báo cáo không cả những khoản tiền lời. Trong khi các thanh tra nhà nước thì hoặc là đã bị Ban Giám đốc che mắt hay được lót tay bằng bao bì tiền hối lộ nên vẫn quay mặt làm ngơ cho Vinashin tiếp tục làm sai trái trong nhiều năm.

Trong Báo cáo gửi Đại biểu Quốc hội, nhà nước nói rằng *"Các chức danh chủ chốt ở tập đoàn này đều tập trung vào một người. Trong những năm gần đây, người này đã trở nên độc đoán, gia trưởng."*

Người đó là Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Công nghiệp Tàu thủy Việt Nam Phạm Thanh Bình. Bình và Tổng giám đốc điều hành Vinashin Trần Quang Vũ và đã bị bắt giam để điều tra.

Báo chí trong nước còn tường thuật: *"Về nguyên nhân chủ quan, Chính phủ cho rằng, vì công tác dự báo còn nhiều bất cập nên việc lập kế hoạch sản xuất kinh doanh và kế hoạch đầu tư không chính xác. Các dự án đầu tư quá nhiều, dàn trải, có dự án đầu tư bằng 100% vốn vay, nhiều dự án chưa đưa vào sử dụng nhưng vẫn phải trả lãi. Phần lớn dự án chỉ được bố trí chưa đến 50% tổng vốn."*

Vẫn theo Báo cáo thì : *"Khi tập đoàn kiến nghị được mua tàu cũ vận chuyển hành khách Bắc- Nam, Thủ tướng Chính phủ không đồng ý và chỉ cho chủ trương thực hiện đóng mới. Việc tập đoàn mua tàu cũ (tàu Hoa Sen) là có ý làm trái với sự chỉ đạo của Thủ tướng Chính phủ và pháp luật về đầu tư..."*

“...Trong khi đó, Đảng ủy, Hội đồng quản trị, Ban kiểm soát, các phó tổng giám đốc yếu kém, không thực hiện được chức năng, nhiệm vụ được giao về lãnh đạo, quản lý, kiểm tra, giám sát, ngược lại còn đồng tình với những việc làm sai trái của người đứng đầu tập đoàn.”

Báo cáo còn viết thêm rằng : “Dù trong 3 năm có 11 cuộc thanh tra, kiểm toán, giám sát, nhưng lãnh đạo tập đoàn đã không nghiêm túc chấp hành. Các bộ chức năng được giao trách nhiệm đã không phát hiện được tập đoàn báo cáo không trung thực. Nhiều năm liền Vinashin báo cáo không trung thực về sử dụng vốn, về đầu tư và tình hình hoạt động sản xuất kinh doanh. Năm 2009 lỗ 1.600 tỷ đồng nhưng lại báo cáo lãi 750 tỷ đồng, quý 1 năm 2010 thua lỗ vẫn báo cáo lãi gần 100 tỷ đồng.”

Nếu ở một nước dân chủ thì, không chỉ có Ban Giám đốc của Vinashin bị bắt giam và cả Thủ tướng Chính phủ và Bộ trưởng Giao thông-Vận tải cũng phải xin lỗi dân và tự ý xin từ chức nhưng chuyện này đã không xảy ra với Nguyễn Tấn Dũng và Bộ trưởng Hồ Nghĩa Dũng.

Chuyện ngược đời không biết ngược mặt này cũng chỉ thấy viết trơ trên trong Báo cáo gửi các Đại biểu Quốc hội, theo như tường thuật của báo chí trong nước rằng : “Báo cáo của Chính phủ đã đánh giá khá đầy đủ những hạn chế, yếu kém. Chính phủ khẳng định đang chỉ đạo thực hiện nhiều giải pháp để tái cơ cấu tập đoàn. Liên quan đến những sai phạm vừa qua, Chính phủ cho biết, đã yêu cầu kiểm điểm trách nhiệm và xử lý nghiêm minh những người vi phạm.”

Riêng trong Diễn văn trước Quốc hội thì Dũng chỉ nói một đoạn ngắn về sự cố Vinashin như thế này : “Về Tập đoàn Công nghiệp Tàu thủy Việt Nam (VINASHIN), theo chương trình của Kỳ họp, Chính phủ đã có báo cáo gửi đến các vị đại biểu Quốc hội. Tình trạng nghiêm trọng hiện nay của VINASHIN chủ yếu là do sự yếu kém trong quản lý, thiếu tinh thần trách nhiệm, cố ý làm trái, báo cáo không trung thực của lãnh đạo Tập đoàn. Thực trạng này có trách nhiệm của Chính phủ, của các Bộ liên quan trong việc quản lý nhà nước và quản lý của chủ sở hữu. Chính phủ đã nghiêm túc kiểm điểm, xác định nguyên nhân và đề ra kế hoạch cụ thể để xử lý, chấn chỉnh các hoạt động của Tập đoàn. Bộ Chính trị đã nghe Chính phủ báo cáo và đã có kết luận chỉ đạo. Chính phủ đang triển khai thực hiện và đến nay đã có một

số kết quả bước đầu. Chính phủ cũng đang chỉ đạo rà soát, hoàn thiện thể chế để nâng cao hiệu lực quản lý và hiệu quả hoạt động của các tập đoàn kinh tế và tổng công ty nhà nước”.

Đây là thứ lập luận trốn trách nhiệm và để đánh bùn sang ao vì Nhà nước đã “tái cơ cấu Vianshin” để san sẻ nợ của Vinashin cho Tập đoàn Dầu khí (PVN), Tổng công ty Hàng hải Việt Nam (Vinalines) và các công ty khác của Nhà nước để trả nợ thay.

Theo lời Ông Phạm Việt Muôn, Phó trưởng ban đổi mới và sắp xếp doanh nghiệp Trung ương thì “Sau tái cơ cấu các khoản nợ liên quan vẫn phải chuyển về các đơn vị tiếp nhận. Số nợ chuyển sang PVN và Vinalines khoảng 20.000 tỷ đồng.”

Trước những lần cần cố tình nuôi nợ để ăn theo của Nhà nước khi không chịu giải tán Vinashin, Tác giả Nguyễn Hà đặt nghi vấn trên báo Điện tử ViệtNamNet ngày 20-10 (2010) về quyết định tiếp tục duy trì các công ty của nhà nước dù biết đã làm ăn thua lỗ trong nhiều năm.

Nguyễn Hà viết: “Ví dụ về tập đoàn Vinashin thua lỗ, nợ lên tới gần 100 ngàn tỷ đồng, có nguy cơ phá sản và tình trạng kinh doanh kém hiệu quả của nhiều tổng công ty, doanh nghiệp nhà nước khác đã báo hiệu những hậu quả tệ hại khôn lường nếu khu vực kinh tế này tiếp tục được coi trọng, độc quyền, được ưu đãi, sử dụng phần lớn nguồn lực quốc gia: vốn, đất đai, khoáng sản...”

“Không chỉ có vậy, còn rất nhiều vấn đề lớn, dài hạn quyết định sự phát triển lâu dài của đất nước, mà đông đảo cử tri băn khoăn lo lắng về khả năng điều hành, xử lý của Chính phủ cần được đặt lên bàn nghị sự Quốc hội. Đó là việc xây dựng môi trường kinh doanh bình đẳng, huy động sức dân đầu tư phát triển thế nào một khi khu vực kinh tế nhà nước vẫn làm ăn kém hiệu quả lại tiếp tục được giữ vai trò “chủ đạo” trong nền kinh tế?”

Cử tri cả nước cũng thắc mắc việc làm của Nhà nước, theo Báo cáo trước Quốc hội của Huỳnh Đảm, Chủ tịch Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam.

Đảm nói : “Đối với vụ việc tiêu cực của Tập đoàn Vinashin, cử tri và nhân dân cho rằng trong thời gian qua, công tác quản lý nhà nước đối với Tập đoàn này có nhiều bất cập, yếu kém; việc kiểm tra, kiểm soát của nhà nước còn kém hiệu quả nên chưa phát hiện được đầy đủ và ngăn chặn kịp thời những quyết định sai trái về đầu tư, sử dụng vốn không đúng mục đích... dẫn đến hiệu quả vốn đầu tư

của nhà nước đạt hiệu quả thấp, thậm chí bị thất thoát rất nghiêm trọng. Cử tri và nhân dân kiến nghị Chính phủ làm rõ những sai phạm của lãnh đạo Tập đoàn Vinashin và trách nhiệm quản lý nhà nước của Chính phủ, các bộ có liên quan và xử lý nghiêm đối với tập thể, cá nhân vi phạm; đồng thời kiến nghị CP chỉ đạo tiến hành các hoạt động kiểm tra, đánh giá đúng thực trạng về tình hình tài chính cũng như hoạt động sản xuất, kinh doanh của các tập đoàn kinh tế, tổng công ty nhà nước khác.”

Nhưng liệu Quốc hội có cơ hội để đặt vấn đề với Đảng là dù các tập đoàn kinh tế của Chính phủ tiếp tục làm ăn thua lỗ hết năm này qua năm khác mà Nhà nước vẫn muốn giữ vai “chủ đạo” không ?

Chuyện này khó xảy ra vì Chương trình nghị sự do Ủy ban Thường vụ Quốc hội quyết định và được Nguyễn Phú Trọng, Chủ tịch Quốc hội công bố thì trong kỳ họp này thì các Đại biểu cũng chỉ được “ghé mắt” vào việc “xem xét về hoạt động của Tập đoàn công nghiệp tàu thủy VN (Vinashin); về cho nước ngoài thuê, liên doanh trồng rừng ở khu vực biên giới và một số báo cáo chuyên đề khác”.

Nhưng từ việc “xem xét” đến đặt vấn đề cần thay đổi hay bỏ vai trò chủ đạo nền kinh tế của các tập đoàn kinh tế của nhà nước thì còn xa vời vợi. Bởi vì Cương lĩnh 1991 (bổ sung năm 2011) sẽ đem ra biểu quyết tại Đại hội đảng XI vào tháng 1-2011 vẫn kiên định : “Kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo... Nhà nước quản lý nền kinh tế, định hướng, điều tiết, thúc đẩy sự phát triển kinh tế - xã hội bằng pháp luật, chiến lược, quy hoạch, kế hoạch, chính sách và lực lượng vật chất.”

Như thế là nhà nước chưa muốn bỏ quyền kiểm soát dạn dày của dân nên đã tìm mọi cách bám lấy các Tập đoàn kinh tế như Vinashin để độc quyền thao túng thị trường, miễn sao có lợi cho một số cấp lãnh đạo đảng và nhà nước.

Còn chuyện 10 Tỉnh đầu nguồn cho người Tàu Trung Quốc, Hồng Kông và Đài Loan thuê rừng dài hạn 50 năm để trồng cây công nghiệp thì cũng là chuyện đã rồi, vì trước đây chính Quốc hội đã chấp thuận một Đạo luật cho phép các tỉnh quyền cho người nước ngoài thuê đất.

Nhưng vụ người Tàu vào làm chủ đất ở 10 tỉnh đầu nguồn đã gây hoang mang và bất bình trong dân chúng vì vùng đất cho thuê là khu vực chiến lược Quốc phòng của Việt Nam. Do đó, kỳ này mà Quốc hội có thảo luận thì cũng chỉ hạn chế được

từ nay về sau mà thôi chứ không thay đổi được tình hình.

Mặc dù, theo lời Huỳnh Đàm thì các cử tri đã yêu cầu Quốc hội và Chính phủ phải “xử lý trách nhiệm của các tập thể và cá nhân cho doanh nghiệp nước ngoài thuê đất rừng dài hạn, trong đó có cả rừng phòng hộ, rừng đầu nguồn, rừng tại các vị trí xung yếu về an ninh quốc phòng.”

NGUY CƠ Bùn ĐỒ-BAUXITE

Ngòai ra, cả Dũng và Trọng đều không nói gì đến yêu cầu của nhiều Đại biểu Quốc hội đòi phải thảo luận ngay cơ sở hồ chứa bùn đỏ của hai dự án khai thác Bauxite ở Tân Rai (Lâm Đồng) và Nhân Cơ (Đắk Nông), như đã xảy ra tại Hungari ngày 4-10-2010.

Sự cố Bùn đỏ ở Hungari không chỉ hủy hoại con người, sinh vật của Thị trấn Ajka mà còn có nguy cơ gây thảm họa cho hàng triệu dân ở 12 nước Châu Âu có liên hệ với dòng nước của sông Danube, lớn thứ hai ở Châu Âu. Sông này chảy từ miền Nam Hungari qua Coatia, Serbia, Romania, Bulgaria, Ukraine and Moldova trước khi đến Hắc Hải.

Tuy nhiên nguy cơ vỡ hồ chứa chất độc bùn đỏ phế thải từ hai nhà máy Tân Rai và Nhân Cơ do Công ty Kỹ thuật Nhôm Quốc tế Trung Hoa (China Aluminum International Engineering Corporation (CHALIECO)) xây dựng theo hợp đồng với Tập đoàn Than và Khoáng sản Việt Nam (TKV), sẽ không được thảo luận tại Quốc hội.

Người dân sẽ được nghe có một số nhỏ Đại biểu Quốc hội lo âu lên tiếng nhưng chỉ khác một điều là các cuộc thảo luận này sẽ không đi đến đâu vì vấn đề này “không có trong nghị trình” thảo luận và biểu quyết của Quốc hội. Có chăng thì may ra ai có ý kiến thì cứ nói hay viết gửi Chính phủ còn chuyện có làm hay không và bao giờ làm là chuyện khác, bởi vì Nông Đức Mạnh, đã bí mật ký giấy đồng ý cho Tàu vào khai thác Bauxite ngay sau khi lên làm Tổng Bí thư năm 2001 mà không cho Quốc hội, cơ quan quyền lực cao nhất nước biết.

Nhưng đe dọa vỡ hồ Bùn đỏ ở Tây Nguyên đã lan đến các cựu Lãnh đạo đảng và nhà nước ở các cấp cao nhất.

Theo tin của các Nhà trí thức điều hành trang Báo điện tử Bauxite Việt Nam thì Nguyên Phó Chủ tịch nước, Bà Nguyễn Thị Bình và Giám mục Địa phận Vinh, Đức cha Phaolô Nguyễn Thái Hợp, Chủ tịch Ủy ban Công lý và Hòa bình của Hội đồng Giám mục Việt Nam đã để tên vào Kiến nghị yêu cầu Nhà nước đình chỉ ngay lập tức

dự án khai thác Bauxite để tránh hiểm họa về sau.

Ngòai ra Bauxite Việt Nam cũng cho biết còn có một số người nổi tiếng khác đã tham gia chiến dịch này như Giáo sư Viện sĩ Nguyễn Văn Hiệu, Thiếu tướng Lê Văn Cương, nguyên Chủ tịch tỉnh An Giang Nguyễn Minh Nhì, Thiếu tướng Nguyễn Trọng Vĩnh, Giáo sư giải thưởng Fields Ngô Bảo Châu, Trung tướng Nguyễn Xuân Mậu, các Thiếu tướng Nguyễn Hữu Anh, Trần Kinh Chi, Huỳnh Đắc Hương, Trần Minh Đức, Tô Thuận, Bùi Văn Quý; các vị lão thành cách mạng: Lê Hữu Hà (64 tuổi Đảng), Hồ Sĩ Bằng (63 năm tuổi Đảng), Lê Hữu Đức (65 tuổi Đảng), Lê Kim Toàn (65 tuổi Đảng), Đại tá Trần Thế Dương (58 tuổi Đảng), Đại tá Nguyễn Ngọc Tấn (61 tuổi Đảng), Đại tá Lê Văn Trọng (65 tuổi Đảng), ông Bùi Đức Lại, cựu Chuyên gia cao cấp Ban Tổ chức Trung ương đảng, Nguyên Thứ trưởng Bộ Tài nguyên và Môi trường Đặng Hùng Võ và hàng trăm Nhà trí thức, chuyên viên trong và ngoài nước khác.

Nhưng phía đảng và nhà nước thì vẫn “im lặng là vàng” vì chiếc còng khóa miệng nhiều vòng sản xuất từ Bắc Kinh nặng quá và khó tháo quá.

Chuyện này cũng giống như chuyện Tàu phá rối tại Biển Đông,

ngghiêm trọng nhất là các vụ tấn công, bắt tù và đâm thuyền đánh cá của ngư dân VN quanh hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa từ mấy năm nay cần được Quốc hội coi bỏ tính “bù nhìn” của mình để đối thoại với Trung Quốc, nhưng chủ tịch Quốc hội Nguyễn Phú Trọng lại bảo QH không cần phải bàn chuyện Biển Đông vì tình hình “không có gì mới”?!?

Như vậy là Quốc hội kỳ này chỉ toàn bàn những chuyện tào lao. Còn những vấn đề bức xúc khác như an ninh của Tổ quốc, chuyện các tập đoàn kinh tế nhà nước ăn hại đái nát, nguy cơ Bùn đỏ ở Tây Nguyên, quốc nạn tham nhũng và các tệ nạn xã hội khác như cướp của, giết người, ma túy, tai nạn lưu thông chết người như ngóe hàng ngày, nạn môi trường bị nhiễm độc khắp nước, nạn lạm phát đang có cơ lên cao hơn 8%, vấn đề cán bộ hà hiếp dân tiếp tục và nạn hành chính hành dân nhiều hơn giúp dân v.v... thì không thấy ghi trong Nghị trình của QH trong kỳ họp này.

Xem đảng làm ăn như thế thì Quốc hội có còn xứng đáng là một thành phần của cái gọi là “Nhà nước ta là Nhà nước pháp quyền” của dân, do dân và vì dân không, hay các Đại biểu của dân chỉ biết ăn cây nào rào cây ấy của một đảng cầm quyền độc tài vô tích sự? *****

86 TRIỆU MÀ THUA 14 MẠNG!

86 triệu mà thua 14 mạng!
Chuyện khó tin, nhưng có thật, ai ơi!
14 tên nắm vận nước thay Trời,
86 triệu dân đành ngậm miệng!

Mất hải đảo – không cho dân cất tiếng,
Mất biên thủy – buộc dân phải làm thinh!
Chuyện ngược đời – che mắt hết dân mình,
Chúng đàn áp dân biểu tình phản đối.

Chống Trung Cộng đã đã tâm gian dối
Chiếm Hoàng-Trường-Sa của nước Việt Nam.
Bọn bá quyền phương Bắc rất gian tham,
Nếu không chống, chúng nuốt luôn cả nước!

14 mạng im re trông khiếp nhục,
Nhưng thẳng tay đàn áp đám dân lành!
Đau buồn này có thấu tới trời xanh?
Sao trí thức đành cúi đầu khuất phục?
Hãy thức tỉnh! Vì đây là QUỐC NHỤC!
Hãy can trường! Vì VẬN NƯỚC LÂM NGUY!

Vinh Liêm 14-09-2008)

CA ĐAO BÌNH DÂN

Việt Cộng cắt đất dâng Tàu,
Hoàng Sa Bản Giốc còn đâu nước mình!
Tự Do Dân Chủ tìm đâu?
Mác-Lê ông tổ trên đầu ông Nông!
Việt Nam khốc hận bao lần:
Hết Tàu đến Pháp thay bằng Mác-Lê!
Dân mình sống cảnh tái tê
Từ ngày cộng sản Mác-Lê xích xiềng!
Việt Nam đổi mới ngày nay:
Thanh niên nam nữ lưu đầy lao nô.
Bình Khánh Nguyễn Văn Ngọc

TẬP ĐOÀN NHÀ NƯỚC VINASHIN GÂY RA MÓN NỢ KHỔNG LỒ

Nguyễn Tấn Dũng là người đầu tiên phải nhận trách nhiệm chính trị và phải từ chức

Ấu Dương Thệ 29-10-2010

Cuối tháng 7 vừa qua Bộ chính trị đã đưa ra «*Kết luận của Bộ chính trị*» về Tập đoàn Công nghiệp Tàu thủy VN (Vinashin), một tập đoàn kinh tế nhà nước. Theo đó Vinashin đã làm ăn thua lỗ và đang gây ra một số nợ khổng lồ từ trước tới nay là 86.000 tỉ đồng (4,5 tỉ USD). Đây là con số do Bộ chính trị xác nhận. [1]. Trong những ngày vừa qua Chủ nhiệm Ủy ban Quốc phòng và an ninh của Quốc hội Lê Quang Bình đã tiết lộ, theo các số liệu ông được biết thì số nợ của Vinashin không phải chỉ là 86.000 tỉ đồng mà có thể lên tới 120.000 tỉ đồng (6,3 tỉ USD), tức là gấp gần 1,5 lần so với con số của Bộ chính trị đã đưa ra [2].

Số nợ khổng lồ này các ủy viên Bộ chính trị không phải trả, Thủ tướng cũng không và các bộ trưởng cũng không. Nhưng nhân dân VN phải công lưng trả số nợ khổng lồ này qua tiền đóng thuế! Nếu số nợ của tập đoàn nhà nước Vinashin là 120.000 tỉ đồng thì tính đồ đồng mỗi người dân VN, từ sơ sinh tới cao tuổi, phải trả 1,5 triệu đồng để bù cho sự làm ăn thua lỗ của Vinashin. Đối với đại đa số khoảng 60 triệu nông dân VN nghèo khó thì đây là gánh nặng rất lớn!

Việc phải tổ chức lại Vinashin cho thấy tập đoàn này trên thực tế đã phá sản. TS Nguyễn Đức Kiên, ủy viên Ủy ban Kinh tế Quốc hội xác nhận: *"Chúng ta tiến hành tái cơ cấu lại Vinashin thì về mặt khoa học coi như chúng ta đã chấp nhận cho Vinashin phá sản, chỉ có vấn đề là mình tuyên bố hay không tuyên bố phá sản mà thôi"*. Ông Kiên gọi đây là *"phá sản theo kiểu Việt Nam"* [3].

Có lẽ *"phá sản theo kiểu VN"* (đúng ra phải nói *"phá sản theo kiểu CSVN"*) cho nên tới nay trong vụ Affair Vinashin mới chỉ có người đứng đầu Vinashin là Phạm Thanh Bình và một số người dưới quyền bị cách chức và bắt giam. Vì thế dư luận rộng rãi trong xã hội rất bức xúc, vì làm sao chỉ một mình Phạm Thanh Bình mà nội trong hơn 4 năm đã gây ra một món nợ thật khủng khiếp cho ngân sách quốc gia như vậy? Làm

thế nào mà cả 11 lần thanh tra, kiểm tra của nhiều cơ quan nhưng vẫn không tìm thấy những sai phạm và kinh doanh thua lỗ khổng lồ của Vinashin? Đã thế, tại sao trong kì họp thứ 8 hiện nay của Quốc hội, vấn đề bức xúc như vậy vẫn không được đưa ra thảo luận công khai?

Cho tới nay những người có trách nhiệm thực sự vẫn còn lẩn tránh, vẫn chêm chệch rung đùi hô to hét lớn. Sự nghiêm minh của pháp chế XHCN là như thế sao? Ai chịu trách nhiệm chính trị? Ai có trách nhiệm chính thần?

Báo cáo Chính phủ đã nói gì về vụ phá sản của Vinashin?

Trong Báo cáo dài 18 trang của Chính phủ gửi Quốc hội ngày 19-10-2010 (một ngày trước khi QH họp) do Văn phòng Chính phủ thực hiện theo lệnh của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, đã dành khoảng 1/3 nói về sự hình thành và các hoạt động của Vinashin. Phần nói về nguyên nhân các đổ vỡ hiện nay của Vinashin, Nguyễn Tấn Dũng đổ cho nguyên nhân khách quan do cuộc khủng hoảng kinh tế tài chính thế giới từ 2008 và đổ tội cho người đứng đầu tập đoàn này là Phạm Thanh Bình. Nghĩa là trong Báo cáo gửi Quốc hội ngày 19-10 Nguyễn Tấn Dũng chỉ lập lại những gì mà *"Thông báo của Văn phòng Chính phủ"* đã công bố ngày 4-8 mà thôi.

Trong phần đổ tội cho Phạm Thanh Bình, Báo cáo của Chính phủ đã buộc tội: *"Người này những năm gần đây trở nên độc đoán, gia trưởng"* và *"báo cáo không trung thực"* [4].

Bản Báo cáo Chính phủ còn nói rằng: *"Nhiều năm liền Vinashin báo cáo không trung thực về sử dụng vốn, về đầu tư và tình hình hoạt động sản xuất kinh doanh. Năm 2009 lỗ 1.600 tỷ đồng nhưng lại báo cáo lãi 750 tỷ đồng, quý 1 năm 2010 thua lỗ vẫn báo cáo lãi gần 100 tỷ đồng"* [5].

Không những thế, trong Báo cáo này Ng. Tấn Dũng lại còn đổ thừa cho các bộ phải chịu trách nhiệm: *"Các bộ chức năng được giao trách nhiệm đã không phát hiện được việc tập đoàn báo cáo không trung thực"* [6].

Nếu so sánh số nợ của Vinashin với số thu của ngân sách quốc gia năm 2009 thì gần bằng 1/6 [7]. Đây là con số cực kì lớn! Chỉ nội trong hơn 4 năm 2006-2010 Vinashin đã làm ăn thua lỗ đưa đến số nợ khủng khiếp như vậy. Chính trong thời gian này Nguyễn Tấn Dũng làm Thủ tướng. Ông Dũng đã từng tăng bốc Vinashin là một *"quả đấm thép"* trong hệ thống tập đoàn kinh tế nhà nước của kinh tế thị trường định hướng XHCN. Có lẽ chưa có một công ti nào trên thế giới lại gây ra một số nợ cao như vậy trong một thời gian tương đối ngắn.

Dưới thời Nguyễn Tấn Dũng làm Thủ tướng thì Phạm Thanh Bình cùng lúc giữ bốn chức vụ then chốt nhất trong Vinashin là Bí thư Đảng ủy, Chủ tịch Hội đồng Quản trị, Chủ tịch Tập đoàn, Tổng giám đốc [8]. Nhờ bao biện các chức vụ then chốt này nên Phạm Thanh Bình toàn quyền tự do quyết định, đã đưa con trai, em trai và em vợ vào nắm giữ các chức vụ then chốt trong Vinashin [9]. Nghĩa là lợi dụng sự ưu đãi của Nguyễn Tấn Dũng nên Phạm Thanh Bình chỉ trong hơn 4 năm đã biến Vinashin từ một tập đoàn kinh tế nhà nước trở thành như công ti gia đình. Không những thế đã lập các báo cáo sai về tài chính, coi thường các cuộc thanh tra, kiểm sát của các cơ quan.

Cả Ngân hàng Thế giới và báo Wall Street cũng thấy rõ sự dung túng Vinashin của Nguyễn Tấn Dũng. Mới đây trong phần báo cáo về tình hình kinh tế VN, Ngân hàng Thế giới đã nhận định: *"Tập đoàn Vinashin đã sử dụng các nguồn tiền lấy từ bảo lãnh chính phủ để đầu tư vào những hoạt động không đáng giá đến nhiệm vụ chính, đã thế lại còn giả mạo các báo cáo tài chính và nay đang nằm bên bờ vực phá sản"* [10].

Hai tác giả tường thuật trên tờ Wall Street ngày 22-9 còn đi sâu hơn và nói rõ nhân vật nào đứng đằng sau đỡ đầu cho Vinashin: *"Thủ tướng Dũng để nhiều tập đoàn lớn nhất dưới sự chỉ đạo trực tiếp của mình thay vì để các bộ giám sát các tập đoàn này như VN làm trước đây. Ông Dũng hy vọng nhanh chóng biến các doanh nghiệp thành những tập đoàn quốc tế"* [11].

Nghĩa là tác giả bài báo này biết rất rõ tính thích nỏ và cái gì cũng muốn nhất của Nguyễn Tấn Dũng. Các tác giả bài báo còn nhận xét về con người mà ông Dũng đã giao cho đứng đầu Vinashin: *"Những người biết ông Bình, cựu Chủ tịch Vinashin, nói ông là người để chèo kéo được khách hàng nước ngoài và cũng giới lo lót ở trong nước"* [12].

Ngay báo chí theo “lề phải” trong nước cũng đã cho biết, Phạm Thanh Bình đã mở rộng lãnh vực hoạt động của Vinashin từ đóng tàu mới thành mua tàu cũ của nước ngoài, chỉ trong vòng hai năm 2006-07 kí quyết định cho mua tới 10 tàu ngoại quốc cũ với tổng số là trên 3.000 tỉ đồng. Trong số này có những tàu cũ đến nỗi đã phải bỏ ra hàng trăm tỉ đồng để tu sửa và canh tân trở thành “khách sạn 3 sao” trên biển chờ khách Bắc-Nam, như tàu Hoa sen trị giá 60 triệu Euro nhưng chỉ dùng được vài lần đã phải buộc neo ở hải cảng Nha trang [13]. Hay tàu Bạch Đằng giang trị giá trên 168 tỉ đồng, sau nhiều lần tu sửa và nâng cấp thành “khách sạn 4 sao”. Nhưng sau thời gian dài để phơi nắng phơi sương, cuối cùng phải bán thanh lý phần thân vỏ tàu sắt vụn để thu được 66 tỉ 190 triệu đồng. Chỉ riêng hai việc này ngân sách Nhà nước, tức thuế của nhân dân, đã mất hàng trăm tỉ đồng... [14]. Sở dĩ Phạm Thanh Bình đã có thể chi tiền rộng rãi như thế là vì Nguyễn Tấn Dũng đã ra lệnh cho bộ Tài chính và Ngân hàng Nhà nước ưu đãi đặc biệt về tài chính cho Vinashin. Không những thế Vinashin đã được Chính phủ đứng bảo lãnh để vay nước ngoài 750 triệu USD [15]. Chỉ tính riêng từ 9-2006 đến 4-2007, Vinashin đã phát hành 6 đợt trái phiếu trong nước với tổng số tiền huy động lên đến 8.300 tỉ đ. và các khoản vay khác tổng giá trị lên tới 13.672 tỉ đ... [16]. Ngay cả năm 2009 Chính phủ Nguyễn Tấn Dũng lại vẫn cho Vinashin phát hành thêm 3.000 tỉ đồng trái phiếu [17].

Nói tóm lại, đứng về phương diện quản trị tài chính công và phát triển kinh tế thì các hoạt động của Vinashin trong bốn năm qua rõ ràng đã phá hoại tài sản của nhân dân, lũng đoạn tài chính công và làm tan nát kinh tế VN! Nhưng trong Báo cáo Chính phủ gửi Quốc hội ngày 19-10 Nguyễn Tấn Dũng đã đổ lỗi tất cả cho Phạm Thanh Bình!

Trong khi ấy, Ng. Tấn Dũng hoàn toàn im lặng về chính các sai lầm vô cùng nghiêm trọng của chính ông trong tư cách làm Thủ tướng suốt từ 2006. Trong phần trách nhiệm, NTD chỉ đưa ra nhận xét rất chung chung là “chính phủ chịu trách nhiệm”. Thái độ trốn tránh trách nhiệm của mình cũng được chính NTD trực tiếp trình bày trong diễn văn trước Quốc hội ngày 20-10: “*Tình trạng nghiêm trọng hiện nay của Vinashin chủ yếu là do sự yếu kém trong quản lý, thiếu tinh thần trách nhiệm, cố ý làm trái, báo cáo không trung thực của lãnh đạo Tập đoàn*” [18].

Tuy nhận “*Thực trạng này có trách nhiệm của Chính phủ, của các Bộ liên quan trong việc quản lý nhà nước và quản lý của chủ sở hữu*”. Và còn lên giọng: “*Chính phủ đã nghiêm túc kiểm điểm, xác định nguyên nhân và đề ra kế hoạch cụ thể để xử lý, chấn chỉnh các hoạt động của Tập đoàn*” [19].

Nhưng ai trong chính phủ, người đứng đầu nào phải chịu trách nhiệm và xử lí trách nhiệm như thế nào thì Nguyễn Tấn Dũng không nói tới! Nghĩa là Nguyễn Tấn Dũng tìm mọi cách phủ nhận trách nhiệm cá nhân, coi đây là trách nhiệm tập thể. Nghĩa là tìm cách xì xóa, huê cả làng!

Nhiều người đứng đầu các bộ và cơ quan đã phản pháo lại Nguyễn Tấn Dũng đồng thời tố lẫn nhau

Vụ nợ khổng lồ làm thiệt hại ngân quỹ quốc gia như thế nhưng vẫn không được đưa vào chương trình thảo luận của kì họp thứ 8 của Quốc hội từ ngày 20-10. Tuy nhiên trong khi thảo luận tại các tổ về tình hình kinh tế-xã hội trong năm qua, nhiều đại biểu đã đặt thẳng vụ Affair này với nhiều bộ trưởng, Tổng Thanh tra Chính phủ, Tổng Kiểm toán Nhà nước... Cũng trong các dịp này một số người đứng đầu các bộ và cơ quan đã để cho báo chí phỏng vấn. Họ đã phân bua là không có quyền hành gì đối với Vinashin, tức là tố ngược Nguyễn Tấn Dũng và đồng thời họ còn đổ lỗi lẫn nhau.

Bộ trưởng Giao thông vận tải Hồ Nghĩa Dũng trong cuộc phỏng vấn của báo Tiền phong ngày 25-10 đã cho biết, từ 2006 khi Vinashin trở thành Tập đoàn kinh tế thì bộ GT-VT không còn là chủ quản nữa: “*Cơ quan nhà nước chấm dứt tình trạng can thiệp vào hoạt động sản xuất, kinh doanh của tập đoàn. Phân rõ quyền quản lý nhà nước và quyền chủ động sản xuất kinh doanh*” [20].

Vẫn theo lời Hồ Nghĩa Dũng, khi ấy các bộ liên hệ như Giao thông vận tải, Kế hoạch và đầu tư, Bộ Công thương... chỉ đóng vai trò tham mưu mà thôi: “*Chúng tôi chỉ có ý kiến còn việc tiếp thu hay không là quyền của tập đoàn. Kể cả về quy hoạch phát triển, công tác cán bộ, nếu không được hỏi ý kiến thì bộ cũng chịu*” [21].

Hồ Nghĩa Dũng đã nói đúng, vì trong thực tế từ khi làm Thủ tướng vào giữa năm 2006 Nguyễn Tấn Dũng đã trực tiếp điều khiển các Tập đoàn Nhà nước, trong đó có Vinashin. Điều này đã được ngay cả các tổ chức quốc tế xác nhận như trình bày ở phần trên. Vì Thủ tướng bổ nhiệm các Tổng giám đốc điều hành và Chủ tịch hội đồng quản trị

các tập đoàn này, trong đó có Vina shin. Chính vì thế, trái với nguyên tắc phân quyền giữa các cơ quan chính của một tập đoàn kinh doanh, Nguyễn Tấn Dũng đã giao cho Phạm Thanh Bình cùng lúc bao thầu nắm giữ 4 chức vụ là Bí thư Đảng ủy, Chủ tịch Hội đồng Quản trị, Chủ tịch Tập đoàn và TGĐ. Đây là nguyên nhân chính đã khiến cho Phạm Thanh Bình dám lập các báo cáo sai lầm, coi thường các cơ quan thanh tra, kiểm toán và dám đưa cả thân nhân vào giữ các chức vụ then chốt trong Vinashin.

Quan điểm trên đây của Bộ trưởng Giao thông vận tải Hồ Nghĩa Dũng cũng được Bộ trưởng Kế hoạch và đầu tư và Đầu tư Võ Hồng Phúc chia sẻ rất rõ ràng: “*Năm 2008, khi Chính phủ [ở đây ám chỉ TT, ghi chú của người viết] chỉ định chúng tôi kiểm tra các tập đoàn kinh tế, vào các tập đoàn họ không tiếp vì họ nói bộ không còn chức năng nữa. Chúng tôi phải nói đây là làm theo chỉ thị đột xuất (về chống lạm phát) chứ không phải theo luật. Tuy nhiên, kiểm tra đột xuất họ chỉ báo tổng đầu tư các dự án, còn dự án nào cụ thể thì không được làm, mà cái đó là quyền của Bộ Tài chính, của Bộ GT-VT...*” [22].

Vì được người đứng đầu chính phủ đỡ đầu nên Phạm Thanh Bình đã coi thường cả các hoạt động và kết quả thanh tra tại Vinashin. Chính điều này đã được Tổng thanh tra Chính phủ Trần Truyền gián tiếp xác nhận ngày 21-10 tại hành lang Quốc hội: “*Từ năm 2005 đến nay đã có 13-14 cuộc thanh, kiểm tra, giám sát tại đơn vị này*” và “*phát hiện rất nhiều sai phạm và đã kiến nghị*” [23].

Ông Truyền cho biết thêm: “*Nhưng đáng tiếc là Vinashin chẳng những không nghiêm túc thực hiện kết luận, kiến nghị của các cơ quan thanh, kiểm tra mà còn tìm cách báo cáo không đúng sự thật, gian dối để lấp liếm việc làm của mình*” [24].

Nhưng dựa vào nhân vật nào mà Phạm Thanh Bình đã dám cả gan làm như vậy ? Gợi ý cho câu trả lời về việc này ông Truyền đã cho biết: “**Ngay cả khi có kết luận của Thủ tướng thì cũng có ai phúc tra đâu? Mà đã không phúc tra thì có chấp hành nghiêm hay không, cũng không ai biết**” [25].

Trong khi ấy trước một tháng của Kì họp thứ 8 của Quốc hội, Tổng kiểm toán Nhà nước Vương Đình Huệ đã viết thư trả lời cho một đại biểu Quốc hội nói lí do tại sao đã không kiểm toán sổ sách của Vinashin. Tuy không nêu đích danh một nhân vật nào trong chính phủ, nhưng ông Huệ đã tố Nguyễn Tấn Dũng, Phó Thủ tướng

Nguyễn Sinh Hùng, Ủy ban Thường vụ Quốc hội và Trưởng ban thanh tra Chính phủ Trần Văn Truyền đã tìm nhiều cách khác nhau ngăn cản Tổng kiểm toán Nhà nước thi hành nhiệm vụ kiểm toán tại Vinashin. Ông đưa ra các dẫn chứng :

“Cụ thể, năm 2008, Kiểm toán Nhà nước đã lên kế hoạch kiểm toán báo cáo tài chính của tập đoàn, nhưng do Thanh tra Chính phủ đã đưa Tập đoàn Vinashin vào kế hoạch thanh tra năm 2009 - nhưng rồi lại hoãn - nên theo quy chế phối hợp và để tránh trùng lặp, Kiểm toán Nhà nước đã đưa ra ngoài kế hoạch và lùi sang năm 2010. Tuy nhiên, kế hoạch này lại tiếp tục bị “trì hoãn” bởi không được phê duyệt” [26].

Ông Huệ còn xác nhận một tin động trời mà tới nay Nguyễn Tấn Dũng vẫn cố tình im lặng, đó là không phải chỉ để Tổng thanh tra Chính phủ lấy cớ để tìm cách không cho Tổng kiểm toán Nhà nước thi hành nhiệm vụ tại Vinashin mà sau đó cũng đã cấm cả Tổng thanh tra Chính phủ không được thanh tra Vinashin với lý do viện dẫn trong lúc khủng hoảng kinh tế tài chính thế giới vào thời điểm 2008-09: *“Nhưng rồi, chính Thanh tra Chính phủ cũng không được Thủ tướng chấp nhận kế hoạch thanh tra Vinashin với lý do “để doanh nghiệp tập trung phát triển sản xuất, chống suy giảm kinh tế, Thủ tướng đề nghị điều chỉnh sang kế hoạch thanh tra năm 2010” [27].*

Trong khi tìm cách ngăn cản các cơ quan thanh tra và kiểm toán như thế, nhưng trong Báo cáo Chính phủ gửi Quốc hội ngày 19-10 Nguyễn Tấn Dũng lại trí trá nói dối cả Quốc hội làm như ông ta rất quan tâm và vẫn nắm sát được các hoạt động của Vinashin: *“Từ 2008 đến nay khi tập đoàn bộc lộ khó khăn, Thủ tướng liên tục yêu cầu theo sát chỉ đạo và ngăn chặn sai phạm” [28].*

Tổng kiểm toán Nhà nước Vương Đình Huệ cũng còn cho biết: phụ họa với Nguyễn Tấn Dũng, Ủy viên Bộ chính trị kiêm Phó thủ tướng thường trực Nguyễn Sinh Hùng, thay vì thúc đẩy tính độc lập và cạnh tranh giữa Tổng kiểm toán Nhà nước và Tổng thanh tra Chính phủ trong việc giữ sạch bộ máy nhà nước, đã viện cớ *“tránh trùng hợp”* để cản Tổng kiểm toán Nhà nước kiểm tra sổ sách Vinashin:

“Phó Thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng bổ sung: Kiểm toán Nhà nước nên phối hợp với Thanh tra Chính phủ để nâng cao hiệu quả hoạt động kiểm toán và hoạt động Thanh tra, tránh trùng lặp, tạo điều kiện cho doanh

nghiệp hoàn thành tốt cả nhiệm vụ phục vụ kiểm toán, thanh tra theo quy định, cũng như tập trung thời gian chuyên môn và sản xuất” [29].

Người ta được biết, từ đầu tháng 8.2010 sau khi Bộ chính trị đưa ra *“Kết luận”* về Vinashin thì Nguyễn Sinh Hùng được cử làm **Trưởng ban Chỉ đạo tái cơ cấu Tập đoàn Công nghiệp Tàu thủy VN (Vinashin)**.

Vẫn theo lời Vương Đình Huệ thì cả Ủy ban Thường vụ Quốc hội, đứng đầu là Ủy viên Bộ chính trị kiêm Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Phú Trọng, cũng đã về hòa với Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Sinh Hùng và ra lệnh ngăn cản Tổng kiểm toán Nhà nước thi hành công vụ tại Vinashin: *“Ngay cả Ủy ban Thường vụ Quốc hội cũng cho rằng: Nên xem xét, cần nhắc chưa đưa vào kế hoạch kiểm toán năm 2010 các tập đoàn, tổng công ty mà Thanh tra Chính phủ, Thanh tra Bộ Tài chính đã có quyết định thanh tra năm 2009 nhưng tạm dừng thanh tra theo chỉ đạo của Thủ tướng” [30].*

Ngoài ra, cũng trong thư trên Vương Đình Huệ đã nói toạc ra là, ngay cả Tổng thanh tra Chính phủ Trần Văn Truyền cũng đã lấy lý do tránh *“sự trùng lặp”* để tìm cách ngăn không cho Tổng kiểm toán Nhà nước tới xét sổ sách chi thu của Vinashin: *“Thanh tra Chính phủ thấy có sự trùng lặp về một số lĩnh vực và đối tượng kiểm toán” [31].*

Việc này Trần Văn Truyền đã biện bạch *“tránh chồng chéo”* để bảo vệ cho các đơn vị được họ bao che: *“Thứ hai, tránh chồng chéo. Vì doanh nghiệp cứ kêu là thanh tra dày đặc. Nên hẳn cứ có kiểm toán thì thanh tra không làm. Mà hẳn thanh tra làm thì kiểm toán không làm” [32].*

Là cơ quan Tổng thanh tra Chính phủ tất nhiên phải dưới quyền Thủ tướng, phải làm theo ý muốn của người đứng đầu chính phủ là Nguyễn Tấn Dũng, nên khi được lệnh cản các cơ quan thanh tra hay kiểm toán nào thì ông Truyền đã lắt léo đưa ra nhiều viện cớ khác nhau!

Những lời giải thích trên đây của Tổng kiểm toán Nhà nước Vương Đình Huệ và một số người đứng đầu các bộ đã chứng tỏ rõ ràng: Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Sinh Hùng đã là hai nhân vật trực tiếp tìm cách cản trở các hoạt động của các cơ quan hữu quan trong việc thanh tra, kiểm toán sổ sách và hoạt động của Vinashin trong nhiều năm qua. Vì các tập đoàn nhà nước đặt dưới quyền của chính phủ và trong thực tế Thủ tướng trực tiếp điều khiển. Chẳng những thế, trong danh nghĩa Thủ tướng, Nguyễn

Tấn Dũng còn tìm cách vô hiệu hóa những kết luận thanh tra của các cơ quan hữu quan và cố tình bao che các việc làm sai trái của Phạm Thanh Bình trong Vinashin khiến đã đưa tới tình trạng là chỉ nội tron hơn 4 năm Vinashin đã gây ra một món nợ rất lớn là 120.000 tỉ đồng cho đất nước! Tình hình đã xảy ra ở Vinashin trong các năm qua cũng đã được Ngân hàng Thế giới và báo chí quốc tế xác nhận, như đã nói ở trên.

Trong những ngày qua, nhiều đại biểu Quốc hội và nhiều chuyên viên, nhân sĩ trong nước đã tỏ ra rất bất bình trước thái độ trốn tránh trách nhiệm của Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Sinh Hùng. **Vi ngay Ủy ban Tư pháp Quốc hội đã xác nhận có bao che trong vụ Vinashin:**

“Việc phát hiện vi phạm có dấu hiệu tội phạm nhưng không được xử lý, ngăn chặn kịp thời, điển hình như vụ Vinashin qua 11 lần thanh tra, kiểm toán những sai phạm như đầu tư dàn trải, tràn lan trên nhiều lĩnh vực không liên quan đến chức năng của tập đoàn, kém hiệu quả, thua lỗ nặng nề; tình hình tài chính đứng trước bờ vực phá sản; sản xuất kinh doanh đình trệ; tình hình nội bộ diễn biến phức tạp: 1,7 vạn công nhân bỏ và chuyển việc, trên 5.000 công nhân mất việc làm, nợ lương... mà Chính phủ và các cơ quan chức năng không biết, không ai chịu trách nhiệm. Qua đó xã hội và cử tri rất bức xúc cho rằng có sự bao che cho những việc làm sai trái, vi phạm pháp luật của Vinashin làm thiệt hại lớn đến tiền và tài sản của Nhà nước” [33].

* * *

Xét công và tội của một chính khách phải căn cứ trên các sự kiện rõ ràng: quyền hành được giao phó tới mức độ nào, trách nhiệm theo dõi công việc ra làm sao, thành quả đạt được như thế nào và thái độ của chính khách đứng trước thành công cũng như thất bại. Dựa trên các cơ sở khách quan này để xét về trách nhiệm của Nguyễn Tấn Dũng trong vụ *Affair Vinsahin*:

- Theo qui định về tổ chức và điều hành của hai loại doanh nghiệp nhà nước lớn nhất là Tập đoàn và Tổng công ti 91 thì Thủ tướng có quyền bổ nhiệm các chức TGDĐ và Chủ tịch Hội đồng quản trị. Mặc dầu trái với nguyên tắc phân quyền, nhưng từ năm 2006 trong tư cách là Thủ tướng, ông Dũng đã giao cho Phạm Thanh Bình, người đồng hương Cà Mau với mình, cả 4 chức vụ chủ chốt trong tập đoàn Vinashin: Bí thư Đảng ủy, Chủ tịch Hội đồng Quản trị, Chủ tịch Tập đoàn và Tổng giám đốc.

- Cũng trong thời gian hơn 4 năm này, trong tư cách là Thủ tướng, Nguyễn Tấn Dũng đã ra lệnh cho các bộ Tài chính, Ngân hàng Nhà nước rót tiền rất lớn cho Vinashin. Ngoài ra ông Dũng còn cho phép Vinashin, dưới dự bảo lãnh của chính phủ, được quyền phát hành trái phiếu cả dollar lẫn đồng trị giá lên hàng chục ngàn tỉ đồng để Phạm Thanh Bình thực hiện việc mở rộng rất lớn và rất nhanh những hoạt động của Vinashin ngoài cả những lãnh vực không dính dáng gì tới đóng tàu và sửa chữa tàu.

- Cũng trong thời gian hơn 4 năm này Nguyễn Tấn Dũng trong tư cách là Thủ tướng, nhưng đã không lưu ý tới các lời cảnh báo và các đề nghị của nhiều bộ liên hệ với Vinashin, kể các chuyên viên độc lập. Tuy các cơ quan thanh tra, kiểm tra đã tới kiểm soát 9 lần và đã khám phá ra những sai lầm nghiêm trọng của Vinashin. Ông Dũng đã được thông báo, nhưng Nguyễn Tấn Dũng vẫn để Phạm Thanh Bình tiếp tục tự do hành động. Không những thế, Nguyễn Tấn Dũng còn dùng uy quyền và cả mách lới để ngăn cản không cho Tổng kiểm toán Nhà nước được quyền kiểm toán sổ sách chi thu của Vinashin.

- Từ 2008-09 khi cuộc khủng hoảng kinh tế-tài chính thế giới bùng nổ thì kinh tế VN cũng rơi vào khủng hoảng trầm trọng, khiến cho số nợ đã quá lớn của Vinashin không thể còn giấu kín được nữa thì Nguyễn Tấn Dũng đã tìm cách, một mặt đổ thừa do nguyên nhân khách quan từ cuộc khủng hoảng kinh tế-tài chính thế giới và mặt khác còn trút tất cả tội lên Phạm Thanh Bình và đổ lỗi cho một số bộ và cơ quan chính phủ. Trong các báo cáo trình bày tại Bộ chính trị cuối tháng 7 cũng như gửi Quốc hội giữa tháng 10 vừa qua Nguyễn Tấn Dũng vẫn tìm cách che giấu những sai lầm do chính mình gây ra, chỉ bảo đó là "**chính phủ chịu trách nhiệm**", tức là trách nhiệm tập thể và phủ nhận trách nhiệm cá nhân của chính ông Dũng.

Các sự kiện dẫn chứng trên đây đã cho thấy, trong tư cách là Thủ tướng nhưng Nguyễn Tấn Dũng đã đi vào nhiều sai lầm nghiêm trọng trong việc giao phó, điều hành, kiểm soát, thông tin và mức độ ý thức trách nhiệm trong vụ Affair Vinashin. Vì thế, dưới quyền chỉ đạo của Nguyễn Tấn Dũng, chỉ trong vòng hơn 4 năm, Vinashin đã gây thiệt hại cho ngân quỹ quốc gia lên tới 120.000 tỉ đồng, bằng khoảng gần 1/6 tổng thu của ngân sách nhà nước năm 2009 do tiền thuế của nhân dân !

Những gì đã xảy ra tại Vinashin trong hơn 4 năm qua chứng tỏ rõ ràng là, Nguyễn Tấn Dũng đã giao công việc cho người không đúng khả năng, trao quyền rộng rãi nhưng lại không có kiểm soát chặt chẽ, tới khi xảy ra những thiệt hại lớn cho ngân sách quốc gia thì lại không dám công khai nhìn nhận trách nhiệm cá nhân, lại đổ thừa cho những người dưới quyền và viện dẫn các lí do khách quan. Như thế ông Dũng đã tự đánh mất lòng tự trọng và tinh thần trách nhiệm, làm mất uy tín của Chính phủ.

Vì vậy xét về mặt trách nhiệm chính trị, trong tư cách đứng đầu chính phủ ông Dũng phải là người chịu trách nhiệm chính trị đầu tiên về sự phá sản và món nợ thật khủng khiếp của Vinsahin từ 2006-2010. Xét về mặt tư cách và khả năng lãnh đạo, ông Dũng đã tự chứng tỏ bất tài và thiếu tư cách. Do đó đúng ra Nguyễn Tấn Dũng phải từ chức Thủ tướng ngay. Vì ngay sau khi Nguyễn Tấn Dũng nhận chức Thủ tướng, ông đã có quyết định rõ ràng là bất cứ cơ quan nào trong chính phủ để xảy ra những sai trái thì người đứng đầu cơ quan đó phải chịu trách nhiệm !

Những hành vi này là vi phạm kỉ luật và đã dẫn tới gây thiệt hại công quỹ rất lớn. Nhưng các việc làm hiện nay của Nguyễn Tấn Dũng đã cho thấy ông Dũng đã không đủ can đảm nhìn nhận trách nhiệm của người đứng đầu chính phủ, mà lại đổ riêng cho Phạm Thanh Bình, các bộ và cơ quan khác trong chính phủ. Thái độ này lại chứng tỏ Nguyễn Tấn Dũng không chỉ có tác phong trốn tránh trách nhiệm mà còn mất cả tư cách và đạo đức nữa. **Một chính khách mà không biết chọn người, không có ý thức trách nhiệm và đánh mất cả tư cách đạo đức, như thế là đã tự đánh mất uy tín và không xứng đáng ở vai trò lãnh đạo tiếp tục. Nhưng Nguyễn Tấn Dũng vẫn đang tìm cách leo cao hơn, ngồi lâu hơn trong Đại hội 11 sắp tới!**

Trọng vụ Affair Vinashin, ngoài việc xác định trách nhiệm chính trị cá nhân đối với người cầm đầu chính phủ còn cần phải làm rõ **trách nhiệm tinh thần. Ở đây mọi người càng thấy rõ, chính nguyên tắc "Tập trung dân chủ", xương sống của cơ cấu tổ chức và vận hành ở cấp cao nhất của chế độ độc tài toàn trị, đã dung túng chủ nghĩa trốn tránh trách nhiệm cá nhân, phủ nhận tội lỗi của những người có quyền lực...** Mọi sai lầm, tội lỗi trút cả lên đầu kẻ dưới. Cho nên trong tất cả các Affair từ tiền bạc tới lợi dụng

chức quyền thì chỉ các con tép bị bắt còn các con cá sộp vẫn nhờn nhơ và ngạo mạn tiếp tục!

Trong một xã hội dân chủ đa nguyên và pháp trị thì vụ Affairs khủng khiếp như Vinashin chắc chắn sẽ bị đưa ra trước Quốc hội thảo luận. Trước đó Quốc hội sẽ cử một Ủy ban độc lập điều tra về việc này, trong đó có đại diện của các chính đảng có chân trong Quốc hội. Từ Thủ tướng cho tới các bộ trưởng và những người đứng đầu các cơ quan sẽ phải trình bày trước Quốc hội và trả lời các chất vấn của các dân biểu. Cuối cùng Quốc hội sẽ biểu quyết kín về tin nhiệm hay cách chức những người trong chính phủ, kể cả Thủ tướng. Trong nhiều chế độ dân chủ đa nguyên còn thừa nhận: trong trường hợp nghiêm trọng thì Quốc hội phải giải tán và bầu cử Quốc hội mới để thành lập chính phủ mới. Khi ấy có thể đảng đang cầm quyền sẽ bị mất quyền trong cuộc bầu cử mới.

Tại nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa VN hiện nay theo chế độ độc tài toàn trị thì lại hoàn toàn khác. Tuy rằng "**Quốc hội là cơ quan quyền lực cao nhất của nước**", nhưng vụ Affair cực kì nghiêm trọng của Vinashin đã không có trong chương trình thảo luận. Trong khi ấy thì chủ trương để các doanh nghiệp nhà nước tiếp tục giữ "**vai trò chủ đạo**" và làm "**nền tảng**" cho các hoạt động kinh tế vẫn được ghi rõ trong dự thảo Cương lĩnh chính trị 2011 sẽ được thông qua trong Đại hội 11 vào tháng 1-2011 [34] Không những thế trong Dự thảo này còn ghi rõ ĐCSVN là "**đảng cầm quyền**". Điều này có nghĩa là những phần tử đang có quyền lực, tuy bất tài và thất đức, nhưng vẫn tìm mọi mách lới và thủ đoạn để leo cao hơn, ngồi lâu hơn để độc quyền tham nhũng và đàn áp nhân dân! Do đó sẽ còn hàng trăm, hàng ngàn Affair khủng khiếp như Vinashin. Vì "**Đảng cầm quyền**" vẫn độc quyền thao túng hàng ngàn Công ti, Tổng công ti và Tập đoàn Nhà nước. Tại những nơi này bọn tham quan đang đục khoét tài sản nhân dân và phá hoại một cách vô tội vạ nền kinh tế VN, như đã diễn ra ở Vinashin! ♣

Chú thích

[1] Xem thêm: Nguyễn Trung, Từ chuyện Vinashin - Con tàu không bến đến một cơ chế cần khai tử, trong Dân chủ & Phát triển (DC&PT). Lê Trung Thành, Vinashin-chuyện bây giờ mới kể, loạt bài trên Bauxit Vietnam gần đây. Âu Dương Thệ, Vụ Affair Vinashin: Chống phá lẫn nhau ở

Trung ương để giữ ghế chia phần trong ĐH 11, trong DC&PT. [2] Thanh niên, 23-10-2010. [3] Tuần VN, 22-10. [4] Báo cáo Chính phủ gửi Quốc hội 19-10 (BCCP). [5] BCCP. [6] BCCP. [7] Nhân dân 1-12-2009. [8] Vietnam Net (VNN), 20-10. [9] Tiền phong (TP), 6-8. [10] RFI 19-10. [11] BBC 22-9. [12] Như trên. [13] Lao động (LĐ) 6-8. [14] Pháp luật (PL) 6-8, LĐ 7-8. [15] PL 10-8. [16] LĐ 6-8. [17] PL 10-8. [18] BCCP. [19] Diễn văn của Nguyễn Tấn Dũng tại Quốc hội ngày 20-10. [20] TP 25-10. [21] TP 25-10. [22] Tuổi trẻ 22-10. [23] LĐ 22-10. [24] LĐ 22-10. [25] VNN 21-10. [26] VNN 25-10. [27] Như trên. [28] BCCP. [29] VNN 25-10. [30] Như trên. [31] Như trên. [32] Như trên. [33] LĐ 26-10. [34] Nguyễn Quang A, Kinh tế Nhà nước giữ chủ đạo: Sự lẩn lộn trong tư duy, Tuần VN 29-9-2010.

chỉ cần nghe chữ “cơ nguy hồ bùn đỏ” là đủ cho người đọc kinh hoàng rồi, là đủ để các cán bộ Hà Nội lên tiếng rồi. Lý luận giới trí thức phản biện cũng không nhắc gì về các làng Trung Quốc nữa, cũng không nhắc về cơ nguy đàn anh TQ mai phục quân đội để đánh xuyên tâm từ Tây Nguyên nữa...

Bởi vì, vỡ hồ bùn đỏ, nhuộm đục ngầu mấy dòng sông từ Hungary là đủ để biết sự quả bom nguyên tử bùn đỏ có gài đồng hồ nổ chậm ở Tây Nguyên rồi. Bởi vậy, cái xui của người hóa ra lại là cái hên của mình.

Và một bản văn có nhan đề là “Kiến nghị về dự án khai thác bauxite ở Tây Nguyên, với tầm gương về thảm họa vỡ hồ bùn đỏ ở

khi hồ vỡ.

Chính phủ Hungary coi đây là thảm họa hóa chất thảm khốc nhất trong lịch sử quốc gia này. Thủ tướng Hungary Viktor Orban nhận định thảm họa này có nhiều khả năng do lỗi của con người gây ra, vì xảy ra trong lúc tình hình thời tiết hoàn toàn bình thường, không có mưa và chưa đến mùa tuyết rơi; trước khi xảy ra tai nạn hai tuần, một phái đoàn thanh tra chính phủ đã có chuyến đi kiểm tra hồ và không thấy có dấu hiệu gì khác thường; trong khi đó nhà máy vẫn thường xuyên nhắc lại cam kết với nhà nước hồ bùn đỏ này không nguy hiểm... Thủ tướng Viktor Orban đánh giá thảm họa này lớn gấp nhiều lần so thảm họa tương tự đã xảy ra ở vùng Baia Mare tại Romania năm 2000. Trước tình hình như vậy Thủ tướng Viktor Orban đã tuyên bố tình trạng khẩn cấp trong vùng nơi xảy ra thảm họa. Bùn đỏ đang chảy vào sông Danube và sông Raab.

Theo nhận định của người phát ngôn thuộc Cơ quan Quản lý thảm họa của Hungary, ông Tibor Dobson, thảm họa này sẽ có thể ảnh hưởng đến 6 nước hạ lưu là Croatia, Serbia, Bulgaria, Moldova, Ukraina và Romania, và có nguy cơ trở thành thảm họa sinh thái châu Âu. Tại một số nơi nhiều thủy sản cây cối, hoa màu và gia súc đã chết. Nhìn chung chưa đánh giá được toàn diện thiệt hại. Quốc vụ khanh Illes nói các đội cứu hộ của Hungary đang làm việc một cách tuyệt vọng, phải mất ít nhất một năm và hàng chục triệu đô-la mới xử lý được; Hungary kêu gọi sự hỗ trợ của Liên minh Châu Âu.

Thảm họa vỡ hồ bùn đỏ Ajka ở Hungary là lời cảnh báo nghiêm khắc đối với vấn đề hồ bùn đỏ chứa chất thải trong sản xuất alumina ở Tây Nguyên...” (hết trích)

Do tình hình như thế, những người soạn thảo Kiến Nghị đã yêu cầu chính phủ VN hãy:

“(1) Quyết định cho ngừng ngay việc xây dựng Nhà máy Tân Rai ở Lâm Đồng để nghiên cứu tiếp cách xử lý; (2) Tạm hủy dự án đang đàm phán tiếp với đối tác nước ngoài về

NHỮNG CÁI ĐÈU BÙN ĐỎ

*****Trần Khải 17-10-2010*****

Cái bất hạnh của người kia, có khi là cái may mắn của người này. Trường hợp này có thể thấy nổi bật trong mấy ngày qua: thảm họa bùng vỡ dòng sông bùn đỏ tại Hungary đã gây kinh hoàng không chỉ cho người dân Hungary, người dân vùng Đông Âu bên dòng sông Danube, mà cả ngay tại Việt Nam, nơi cũng có dự án khai thác bauxite ở Tây Nguyên.

Những gì mà giới trí thức thuyết phục, lý luận, phản biện từ cả năm qua không hề làm nổi thành các bản tin lớn trên các báo nhà nước. Thậm chí, những lý luận ban đầu của giới trí thức Bauxite Việt Nam khi kêu gọi chính phủ VN hủy bỏ các dự án này còn tập trung vào vấn đề an ninh phòng hộ, vào âm mưu Trung Quốc có thể thiết lập các Phố Tàu Tây Nguyên và lập làng mạc để nằm phục lâu dài... Nhưng ngay khi quả bom nguyên tử bùn đỏ bộc phát tại Hungary, lập tức các báo lớn trong nước đều nêu lên vấn đề bùn đỏ Tây Nguyên...

Và những gì mà các vị trí thức Bauxite VN không thuyết phục nổi, thì tai họa vỡ hồ bùn đỏ ở Hungary đã nói giùm thật vang dội. Từ đó,

nhà máy Ajka Timfoldgyar, Hungary” do nhóm Bauxite VN đăng chỉ trong vài ngày đã thu hút được khoảng 670 chữ ký, và thấy rõ số lượng người ký tên sẽ còn nhiều thêm...

Bản văn trích như sau: “...Ngày 05-10-2010 đã xảy ra sự cố vỡ hồ bùn đỏ chứa phế thải từ việc sản xuất alumina cho luyện nhôm của Nhà máy Ajka Timfoldgyar tại vùng Ajka, cách thủ đô Budapest 160 km về phía Tây Nam. Khoảng 1,1 triệu m3 nước thải bùn đỏ từ hồ bị vỡ này đổ xuống các vùng thấp chung quanh rộng gần 40 km2 và một số con sông, trong đó có sông Danube. Trong vùng xảy ra tai nạn có thị trấn Kolontar hoàn toàn bị ngập trong màu đỏ chết người. Tai nạn này cuốn trôi khoảng 270 căn nhà, phá hủy nhiều cầu đường, làm bị thương (dưới dạng bị bỏng hóa chất) 150 người do các hóa chất độc hại có chất ăn mòn cao trong bùn gây ra, 7 người chết và làm hư hại nhiều xe cộ, tài sản khác. Số người thương vong còn có thể tăng lên do tác động của bùn đỏ chứa hóa chất tiếp tục ngấm vào cơ thể những người đã tiếp xúc với chất thải này

Nhà máy Nhân Cơ ở Đắc Nông; (3) Tạm thời đình chỉ việc triển khai toàn bộ tổng dự án hiện thời về việc khai thác bauxite ở Tây Nguyên để tổ chức nghiên cứu lại một cách nghiêm túc và khoa học” (hết trích)

Trong khi trước giờ, những thanh biện về dự án bauxite Tây Nguyên đều chủ yếu đăng trên các web lề trái, thì bây giờ được các báo nhà nước đưa lên qua những cuộc phỏng vấn những chuyên gia có tiếng nói trong ngành liên hệ. Trên tờ Tuổi Trẻ, số ngày Thứ Hai 11-10-2010, một chuyên gia nói rằng ảnh hưởng bùn đỏ Tây Nguyên sẽ ảnh hưởng hàng chục triệu người nếu có “sự cố” xảy ra.

Báo Tuổi Trẻ phỏng vấn “PGS.TS Nguyễn Đình Hòa, trưởng ban phản biện xã hội, Hội Bảo vệ thiên nhiên và môi trường VN” và được GS Hòa trả lời:

“...Rõ ràng đó là một lời cảnh báo cho VN khi chúng ta đang tiến hành khai thác bauxit ở Tây nguyên. Hungary là một nước có cả lịch sử hàng trăm năm khai thác bauxit và Công ty sản xuất và kinh doanh bauxit - nhôm Hungary là công ty rất lớn, có kinh nghiệm hơn chúng ta nhiều. Sự cố của họ nói với chúng ta rằng tuyệt đối không thể chủ quan với bùn đỏ. Doanh nghiệp khai thác khẳng định bùn đỏ sẽ được chôn rất cẩn thận. Nhưng điều đó không có nghĩa là 20-30 năm sau nó vẫn được làm cẩn thận và an toàn tuyệt đối. Cần lưu ý độ pH trong bùn đỏ khoảng 13, nghĩa là gấp khoảng 1 triệu lần độ pH an toàn. Nếu sự cố xảy ra ở Tây nguyên, bùn đỏ trôi xuống sông Đồng Nai thì tính mạng, sức khỏe hàng chục triệu người bị đe dọa.” (hết trích)

Như thế, lời cảnh giác này rất minh bạch, và không cần quanh co gì nữa: rằng hồ bùn đỏ sẽ là quả bom nổ chậm, nguy cơ tiềm ẩn nhiều thập niên, và nếu sơ suất thì hàng chục triệu người thê thảm.

Trong bài có nhan đề “Từ tai họa bùn đỏ ở Hungary, nghĩ tới bauxit Tây Nguyên” của tác giả TS. Nguyễn Quang A đăng trên báo Sài Gòn Tiếp Thị hôm Thứ Sáu 8-10-2010 đã ghi nhận:

“Ngày 4-10-2010, đập hồ chứa bùn đỏ tại mỏ khai thác và chế biến bauxit ở Ajka, Hungary đã bị vỡ. Gần 1 triệu m3 bùn đỏ đã tràn xuống phủ một diện tích 40km2 và làm tan hoang nhiều khu dân cư.

Có nơi lũ bùn đỏ với độ dày tới 2m đã nhấn chìm mọi thứ. Báo chí Hungary cho biết, đến ngày 7-10, đã có bốn người chết, 123 người bị thương và còn năm người được coi là mất tích. Ba tỉnh của Hungary đã bị đặt trong tình trạng báo động môi trường, ba con sông bị đe dọa, bùn đỏ đã lan xuống sông Rába và đe dọa sông Duna. Đây là thảm họa môi trường lớn nhất ở Hungary.

Nhà máy bauxit Ajka thuộc công ty cổ phần Nhôm Hungary (MAL). Báo chí Hungary cũng đưa tin cựu Thủ tướng Gyurcsány Ferenc có lợi ích trong MAL trước khi lên làm thủ tướng và công ty này ngày nay vẫn do các bạn đầu tư của ông vận hành.

MAL đã rất tự hào về tính an toàn của hệ thống chứa bùn đỏ của mình. Họ nói “các hồ chứa bùn đỏ được cách ly, được xây dựng rất hiện đại với hệ thống giám sát tiên tiến đảm bảo chắc chắn việc chứa bùn đỏ”. MAL cũng rất lưu ý đến việc “hoàn thổ”, khôi phục lại mặt bằng liên tục bằng san lấp và trồng cây tạo ra thảm thực vật phong phú. Nhưng khi xảy ra tai họa, họ nói đây là tai họa thiên nhiên và từ chối trách nhiệm. Họ còn nói, mới gần hai tuần trước cơ quan Thủy lợi đã kiểm tra đập và không thấy có vấn đề gì. Khi tai họa xảy ra họ nói bùn đỏ không độc hại, trong khi nhiều người bị bỏng đến 70% do bị ngập trong bùn đỏ có tính kiềm nặng!

Lập luận của MAL nghe rất quen với người Việt Nam. Trong các tranh luận về khai thác bauxit ở Tây Nguyên, tập đoàn Than – khoáng sản Việt Nam (TKV) cũng đưa ra các lời hứa tương tự về hệ thống chứa bùn đỏ của mình sẽ và đang được xây dựng. Thực ra, ở đâu cũng vậy, những người vận hành hồ chứa bùn (bùn đỏ của nhà máy bauxit hay bùn đen của các mỏ than hay các loại mỏ khác, thậm chí cả với các hồ nước sạch cho thủy điện) luôn tìm cách thoái thác trách

nhiệm khi có sự cố xảy ra...

...Đã có rất nhiều ý kiến về các dự án khai thác bauxit ở Tây Nguyên. Người ta cũng nói đến sự chắc chắn, vững chãi của các hồ chứa bùn đỏ. Từ trên nóc nhà của Đông Dương nếu có sự cố vỡ đập như ở Hungary, thì tai họa sẽ rất thảm khốc.

Vấn đề chuyên chở không những là vấn đề khó khăn về kinh tế mà cũng hàm chứa những rủi ro môi trường khó lường. TKV lập dự án nhưng bỏ chuyện làm đường chuyên chở ra ngoài (và yêu cầu Nhà nước phát triển đường sắt cho TKV), tính kiêu ấy là ăn bớt chi phí đầu tư để cho dự án có vẻ khả thi hơn về kinh tế. Nếu tính hết (kể cả đầu tư cho chuyên chở) và nhất là phải có chi phí thoả đáng cho khắc phục môi trường (trong hoạt động bình thường của các nhà máy cũng như trong trường hợp có tai họa) thì dự án khai thác bauxit không khả thi về mặt kinh tế. Tác hại về môi trường khó có thể lường” (hết trích)

Lời Tiến sĩ Nguyễn Quang A rằng nếu có sự cố thì... tai họa sẽ thảm khốc, rằng TKV đang ăn bớt chi phí đầu tư... rằng tác hại về môi trường khó lường... Bây giờ, chỉ còn thắc mắc duy nhất rằng, có phải chính phủ VN đã cấm ký tên nhiều người trong đơn khiếu kiện, trong các kiến nghị hay không? Nếu đúng như thế, bản Kiến nghị của hàng trăm người quan tâm này sẽ bị quăng bỏ?

Và nếu đúng là chính phủ Hà Nội không muốn xét tới lời nói phải của người trí thức, dù bất kỳ có nào, thì tự thân chính phủ này đã trở nên những quả bom bùn đỏ tiềm ẩn: di hại sẽ không chỉ là hủy diệt vài dòng sông, hay nhuộm đỏ vài chục kilômét vuông đất, hay làm thiệt hại kinh tế vài chục triệu dân, hay làm hại sức khỏe cả triệu người... mà sẽ trở thành những cái đầu bùn đỏ để có thể dâng hiến VN cho đàn anh Trung Quốc.

Bởi vì, nào ai biết được những cái đầu bùn đỏ rồi sẽ suy nghĩ những gì.

Việt Báo ngày 17/10/2010

THẢM NẠN Bùn ĐỎ HUNGARI nỗ trạng Liên Xô còn sót lại

—Mai Thanh Truyết 16-10-2010—

Vào ngày thứ hai 4-10-2010, cả thế giới rúng động vì tin một trong 10 hồ chứa bùn đỏ ở Hungary bị bê bờ, xâm nhập vào thị trấn Kolontar với 800 dân. Sau đó bùn đỏ chảy qua thị trấn Devecser, với 6000 dân. Cả hai thị trấn này bị tràn ngập, nhiều con đường hay nhà dân chúng bị ngập sâu trên 2 mét. Thiệt hại sơ khởi về nhân mạng là 7 người và hơn 120 người bị thương cùng một số nạn nhân mất tích tính đến ngày 10/10), chưa kiểm kê được. Còn thiệt hại vật chất chắc chắn cần phải nhiều năm nữa mới ước tính được và mức độ ảnh hưởng lên môi trường có thể kéo dài vài chục năm sau đó.

Xin trích lại lá “Thư cho con” của ông Giáo Già Trần Minh Xuân:

“Vào hồi 12g10’ ngày thứ Hai 04-10-2010, ở làng Kolontár (tỉnh Veszprém, cách Budapest chừng 164km về phía Tây Nam), một trong 10 bể chứa bùn đỏ khổng lồ của nhà máy sản xuất Alumin TP Ajka (trực thuộc Tập đoàn Nhôm Hungary - MAL Zrt.) đã đột ngột bị vỡ, khiến hơn 1 triệu m³ bùn đỏ tràn ra ngoài. Biên bùn này tạo nên những đợt sóng rất mạnh, có chỗ cao tới 2m, cuốn trôi cả nhà cửa, cầu cống, xe cộ, gia súc... Theo các số liệu cho đến sáng 06-10, đã có 4 người chết (trong đó có hai trẻ em), 6 người đứng tuổi mất tích và chừng 120 người bị thương, trong đó có 8 người bị thương nặng. Các làng xã, thị trấn lân cận (Devecser, Somlóvásárhely, Táskevár, Apácatorna và Kisberzsény) cũng bị ngập trong bùn đỏ, chừng 400 người phải sơ tán từ khoảng 300 ngôi nhà tới các trường học, nhà văn hóa và các cơ sở hỗ trợ gia đình ở địa phương. Bùn ngập đường ray xe lửa khiến giao thông hỏa xa bị đình trệ tại một tuyến đường: Hãng Đường sắt Quốc gia Hungary phải triệu xe buýt liên tỉnh đến thay thế. Tình trạng này được

đánh giá là sẽ kéo dài nhiều tuần... Các chuyên gia cũng cho hay, trong lịch sử chế biến Alumin chưa có trường hợp nào tương tự xảy ra. Chiều 05-10, Quốc vụ khanh Bộ Bảo vệ môi trường Hungary Illés Zoltán đã ra chỉ thị tức khắc ngừng hoạt động chế biến Alumin của Tập đoàn Nhôm Hungary, đồng thời buộc hãng phải khắc phục bể chứa bị vỡ... Tập đoàn Nhôm Hungary trong Thông cáo số 1 ra sau khi tai nạn xảy ra một ngày đã tìm cách trấn an dư luận bằng cách khẳng định rằng, theo chuẩn của Liên hiệp Châu Âu về rác thải thì bùn đỏ không bị liệt vào hạng độc hại... Bộ trưởng Nội vụ Pintér Sándor thì có phản ứng rất độc đáo: ông cho rằng nếu Ban lãnh đạo Tập đoàn Nhôm Hungary nói bùn đỏ không phải chất độc hại, mời họ... tắm trong biển bùn ấy, xem có làm sao không” [xem hình thành phố bị tràn ngập bùn đỏ và xe bị chổng đống vì lũ bùn đỏ ở Hungary được chụp nhận 5/10/2010].

Nguyễn Tấn Dũng và Tập đoàn Than-Khoáng sản Việt Nam (TKV) ngủ quên, chưa chịu tính giác hoạn lạc, vì theo một bài viết của Tiến sĩ Mai Thanh Truyết cho biết: “Kể từ đầu năm 2009, câu chuyện Bauxite bắt đầu nở rộ từ trong nước và ra hải ngoại. Dự án khai thác quặng bauxite do chính Thủ tướng Cộng sản Nguyễn Tấn Dũng ký sắc lệnh số 167 ngày 1-11-2007 và đã bắt đầu khởi công từ đầu năm 2008 ở công trường Báo Lâm (Tân Rai, Báo Lộc) và giữa năm 2008 ở công trường Nhân Cơ (Đắk Nông), nhưng chỉ chính thức công bố vào đầu năm 2009 mà thôi. Mặc dù có biết bao góp ý từ những nhà chuyên môn trong nước và hải ngoại, cùng kinh nghiệm của những quốc gia đang khai thác như Liên bang Nga, Nam Mỹ, Phi Châu, Trung Cộng và Úc Châu. Từ đó đến nay, người Việt tại hải ngoại góp ý nhiều bài viết

trên báo chí, trên mạng lưới toàn cầu cũng như trên đài loại truyền thông khác như paltalk, truyền hình, truyền thanh của những nhà chuyên môn, ký giả và những người còn lưu tâm đến Đất và Nước Việt Nam về vấn đề này. Có thể nói, tất cả góp ý về việc khai thác quặng mỏ bauxite ở vùng cao nguyên Trung phần Việt Nam là một việc làm hoàn toàn không ứng hợp với việc bảo vệ môi trường cùng hiệu quả kinh tế của việc khai thác, cũng như ảnh hưởng đến đời sống người dân, đặc biệt là những người thiểu số. Tất cả đều khuyến cáo là không hiệu quả kinh tế và mức độ ô nhiễm môi trường rất cao. Chính Trung Cộng bị buộc phải đóng cửa trên 100 nhà máy khai thác bauxite trong đó có một nhà máy vừa mới khánh thành tiêu tốn trên 1 tỷ Nhân dân tệ vì không giải quyết được áp lực của người dân và sức ép của luật môi trường”. Vấn đề cũng đã được 3 tác giả Mai Thanh Truyết, Trần Minh Xuân, Phan Văn Song viết thành tác phẩm “Từ Bauxite Đến Uranium – Tiễn Trình Đô Hộ Việt Nam Của Trung Cộng” do nhà xuất bản Mekong-Ty nạn ấn hành năm vừa qua [2009]; đồng thời nhiều buổi Hội Luận về “Đại họa Bauxite” cũng được tổ chức ở nhiều nơi, nhưng Đảng và đồng bọn Thái thú cầm quyền vẫn cứ ngủ yên, tiếp tục cho tiến hành việc khai thác như tin được đăng trên Vietnamnet ngày 13-10-2010 cho biết “Thủ tướng [Nguyễn Tấn Dũng] vừa đồng ý cho phép đầu tư dự án xây dựng tuyến đường tránh phía Tây thành phố Báo Lộc (tỉnh Lâm Đồng) để phục vụ khai thác và vận chuyển bôxít từ mỏ Tân Rai - Báo Lâm ra quốc lộ 20...” như một thứ ngoạn cố thách thức công luận, thách thức lời cảnh giác của Giáo sư Ngô Bảo Châu, con người lỗi lạc nhận lãnh huy chương toán quốc tế được Dũng vinh danh ca ngợi, thách thức cả sự sinh tồn của dân tộc.

Nhưng, từ biến cố bùn đỏ bauxite vô cùng tệ hại vừa xảy ra ở Hungary, gây bàng hoàng dư luận quốc tế, ngay trong thời gian diễn ra cái gọi là “Ngàn năm ô nhục Thăng Long - Hà Nội”, dư luận người Việt ở cả quốc nội lẫn hải ngoại không

để cho Nguyễn Tấn Dũng và Tập đoàn Công nghiệp Than - Khoáng sản VN (TKV) ngủ yên, vì những lời cảnh giác cũ được dồn dập nhắc lại, và những lời cảnh giác mới được rộ lên từ quốc nội đến hải ngoại, điển hình là một số bài viết phổ biến trên mạng Bauxite Vietnam và một số diễn đàn điện tử khác dẫn chứng “Thảm họa vỡ hồ chứa bùn đỏ ở Hungary là một sự cảnh cáo nghiêm khắc đề chế độ Hà Nội phải ngưng ngay các công trường khai thác bauxite ở Tân Rai và Đắk Nông”.

Chỉ vài ngày sau, bùn đỏ đã xâm nhập vào nhánh sông Danube bên địa phận Hungary, nằm về hướng Nam. Sông Danube với 2900 km dòng chảy xuyên qua các quốc gia Croatia, Serbia, Romania, Bulgaria, Bulgaria, Ukraina, và Moldova trước khi chảy thẳng vào Hắc Hải (Black Sea). Bùn đỏ đã chảy vào một phụ lưu của sông Danube là sông Marcal.

Ngay sau khi bùn đỏ xâm nhập vào nhánh sông trên, mức pH của nước sông tăng lên đến 12 đơn vị, mức độ gây phỏng da ngay tức khắc khi chạm vào nước này, và dĩ nhiên, trong điều kiện trên, tôm cá và sinh vật trong nước không thể sống còn được. Hình ảnh trên tivi cho chúng ta thấy quá rõ thiệt hại vật chất này. Mức pH trung bình của nước sông là từ 6,5 đến 8,5 tùy từng khúc sông. Mức độ trung tính của nước là 7 đơn vị.

Ngay sau khi bùn đỏ tiến vào dòng nước, hàng trăm, hàng ngàn tấn (cho đến nay vẫn chưa có ước tính hay con số nào được chính thức công bố cả, đây cũng thể hiện nỗi trạng bùng bít của chế độ CS còn sót lại) calcium sulphate, và acid acetic đã được đổ vào nhằm mục đích làm trung hòa độ pH xuống gần đến 7 đơn vị. Cho đến nay, ngày 11-10 độ pH trước khi chảy vào Hắc Hải đo được là 8,4, cũng còn khá cao so với sức chịu đựng của sinh vật và thủy sản. Nhà cầm quyền Hungary chỉ hy vọng khi dòng nước chảy vào Hắc Hải sẽ được “pha loãng” và trở lại điều kiện bình thường ban đầu...

Tai hại của bùn đỏ

Qua kinh nghiệm của một công nhân khai thác quặng bauxite từ 45 năm qua, một tai nạn mà ông không thể nào quên được, là một công nhân tên Ewarton, trong khi bước qua một đường di chuyển của bùn đỏ của công ty, bùn đỏ chảy vào phía bên trong ống quyển vì giày không đủ cao. Ngay liền sau đó, chất caustic làm bong da chung quanh. Anh ta cố chạy mau vào nơi cứu cấp, cởi giày ra và nhúng chân vào thùng nước... Tuy nhiên, Ewarton vẫn phải bị bỏng trong vòng hơn tuần lễ.

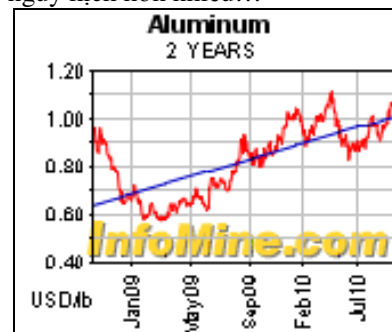
Tai nạn bùn đỏ nói trên hiện đang “xóa” một vùng rộng lớn độ 40 dặm vuông, tương đương 109 km² cho đến ngày 7-10. Ngay chính Thủ tướng Viktor Orban, sau khi quan sát địa điểm, đặc biệt ở thị trấn Kolontar đã tuyên bố: “Không còn cách nào để tái lập lại nơi đây vì sự sống không còn nữa”. Chính ông cũng không tìm ra được ngôn từ nào để diễn tả mức thiệt hại ngoài câu nói khẳng quyết: “Nếu sự kiện xảy ra trong đêm, chắc chắn cả làng sẽ không còn ai sống sót”.

Đây là một sai lầm và là một sai trái lớn nhất của con người, vì sự kiện bề bở của hồ chứa bùn đỏ không phải xảy ra trong tức khắc. Tường bờ nứt chắc chắn đã bắt đầu từ nhiều ngày trước hay hơn nữa... Nếu mức an toàn trong việc vận hành nhà máy được kiểm soát và theo đúng thủ tục, chắc chắn tai nạn không thể xảy ra.

Qua cung cách giải quyết vấn đề của nhà cầm quyền Hungary, chúng ta nhận ngay ra rằng, thái độ và ứng xử của các quốc gia quần quại lâu ngày dưới chế độ Cộng sản đều giống nhau. Trên đó lỗi cho dưới. Không ai nhận trách nhiệm hết. Cha chung mấy ai khóc!

Nên nhớ, tai nạn ngày 4-10 chỉ là một hồ chứa bùn đỏ trên 10 hồ chứa kể từ năm 1945 trở đi. Tất cả được ước tính có trên 12 triệu tấn bùn đỏ còn lại sau một thời gian dài nhờ ánh sáng mặt trời làm khô bớt đi... Chính Thủ tướng Hungary nhận xét, bức tường chắn phía Bắc của hệ thống hồ chứa này cũng cho thấy nhiều chỉ dấu rạn nứt, và câu chuyện vỡ bờ tường của của các hồ

chứa kế tiếp có thể xảy ra bất cứ lúc nào... và mức thiệt hại chắc chắn sẽ nguy kịch hơn nhiều...

Theo biểu đồ trên đây, giá bán 1lb Nhôm ròng (tinh khiết) chỉ trên dưới 1 \$US. Từ đó, chúng ta thấy rõ là việc khai thác Nhôm từ Bauxite không mang lại lợi nhuận cho quốc gia mà luôn là một mối nguy cơ tìm ẩn cho hệ sinh thái nơi khai thác và một vùng rộng lớn chung quanh cũng như nguy cơ gây ra thảm nạn tại Kolontar vừa xảy ra ở Hungary.

Còn nhớ thảm nạn nguyên tử Chernobyl tại Ukraina dưới thời Liên Xô, cũng vì việc lơ là trong kiểm soát các valve an toàn áp suất và nhiệt độ trong vận hành mà thảm nạn này cho đến hôm nay sau gần 30 năm, vẫn là một hiểm họa ảnh hưởng lên người dân trong một vùng rộng lớn.

Xin nói thẳng, đó là nỗi trạng của Liên Xô, những người Cộng sản giáo điều. Chính họ, những người Cộng sản trong quan điểm bóc lột sức người để tạo ra của cải vật chất dành cho Đảng thật nhiều, ngoài ra, việc thực hiện và kiểm soát an toàn lao động cho công nhân, tăng cường phúc lợi vật chất cho người dân như xây dựng đường xá, cầu cống, trường học, cơ sở y tế v.v... đều là sản phẩm của tư bản chủ nghĩa cả!

Việt Nam, đứng về khả năng công nghiệp và trình độ chuyên nghiệp của công nhân còn cách xa Hungary một khoảng cách dài, thử hỏi một khi tai nạn xảy ra như ở Hungary, làm sao dân chúng có thể được giúp đỡ như ở xứ này. Và với độ cao cách biệt, nếu tai nạn xảy ra cho nhà máy Tân Rai thì chỉ chưa đầy một ngày, bùn đỏ sẽ xâm nhập vào đầu nguồn sông Đồng Nai dễ dàng! Việt Nam cần học bài học

này hơn bất cứ quốc gia nào khác.

Khai thác bauxite, nếu cần thiết, phải ứng hợp với những điều kiện địa chất, môi trường và xã hội như sau:

- Chỉ số Silica phải trên 10 đơn vị để có thể khai thác có hiệu quả kinh tế;

- Vùng khai thác phải là vùng phi nông nghiệp hay công nghiệp;

- Vùng khai thác phải là vùng không có dân cư;

- Vùng khai thác cần phải tiện lợi cho giao thông, cho chuyên chở.

Việc khai thác bauxite ở Cao nguyên Trung phần Việt Nam hoàn toàn không thỏa mãn bất cứ điều kiện gì trong 4 điều nói trên. Như vậy, Việt Nam khai thác Bauxite nhằm mục đích gì?

Phải chăng đó chỉ là một cái cớ để nhằm mục đích “hợp thức hóa” việc chiếm cứ của Trung Cộng trên vùng Cao nguyên, nóc nhà của Đất Nước.

Phải chăng, đây là một cuộc chuyển nhượng quốc gia cho ngoại bang, không tiền khoáng hậu trong lịch sử nước nhà?

Florida 16/10/2010

CHILÊ

kỹ thuật+tình người đưa tới thành công

—*Ngô Nhân Dụng 14-10-2010*—

Người Chile có quyền hân hoan và hạnh diện. Cả nhân loại được chia sẻ niềm vui. Vụ cứu sống 33 thợ mỏ ở Chile, sau 69 ngày bị kẹt 620 mét dưới lòng đất, cho thấy loài người có khả năng chia sẻ tình thương yêu và khả năng kỹ thuật để thực hiện được những công trình đáng hân hoan.

Thi sĩ César Vallejo, người Peru, đã cảm hứng sáng tác ngay một bài thơ, đang được truyền tụng trong thế giới nói tiếng Espagnol. Khi người thợ mỏ đầu tiên, anh Florencio Avalos được đưa từ đáy vực nóng và ẩm lên trên mặt đất, anh ôm lấy vợ, con rồi người mắt nhìn lên bầu trời đầy sao trong một đêm lạnh lẽo giữa sa mạc Atacama. Có ký giả đã bình luận hình ảnh đó bằng câu thơ của Dante Alighieri, một thi sĩ Ý vào thế kỷ 13:

“Tình yêu làm chuyển động mặt trời và tất cả các vì sao!”

Một người đáng được tuyên dương là trường toán công nhân, ông Luis Alberto Urzua, 54 tuổi. Trong 17 ngày đầu tiên bị “chôn sống” trong lòng đất không liên lạc được với thế giới bên ngoài, Urzua đã đóng vai trò lãnh đạo một cách xứng đáng, giữ vững tinh thần của các đồng đội. Trong những ngày sau đó, khi đã được tiếp tế thực phẩm, thuốc men qua một cái ống rỗng chừng 10 cm, nhóm thợ mỏ đã tự động biến thành một tổ chức có quy củ. Họ đặt ra quy tắc quyết định tập thể để kiểm chế những bản năng ích kỷ, ganh tị, tham lam của con người, họ chia ba phiên thức canh cho nhau, săn sóc người bệnh, an ủi người mất tinh thần, chia sẻ thực phẩm, thuốc men, không một thiếu sót nào được ưu đãi. Loài người quả thật có khả năng cộng tác với nhau trong cơn hoạn nạn theo tinh thần tự do dân chủ.

Trong tình thế tuyệt vọng, một người khác đáng được khen ngợi nữa là Tổng thống Chile Sebastián Piñera. Ông mới nhậm chức vào tháng Ba năm nay, vị tổng thống hữu phái đầu tiên sau nhiều năm cánh tả nắm quyền. Nhiều cố vấn đã khuyên ông thận trọng, đừng xuất hiện trước ống kính tivi nói về tai nạn hầm mỏ này. Hãy chờ đến ngày lễ quốc tang hãy xuất hiện chia buồn với gia đình

các nạn nhân. Như vậy thì hình ảnh chính trị của ông sẽ không bị dính đến sự thất bại và kết cục bi thảm khi các nạn nhân đều tử nạn. Chưa ai từng sống sót được sau khi bị vùi 15, 17 ngày trong lòng đất, tuyệt vô âm tín. Nhưng ông Sebastián Piñera, vốn là một nhà chính trị rất khôn ngoan, thủ đoạn, đã nghe theo trái tim chứ không theo mảnh khóc tính toán. Ông dẫn thân vào công cuộc cứu người, ông nuôi niềm tin và hy vọng, mặc dù thực tế không thấy có hy vọng. Người Chile đã sống trong hy vọng nhờ tấm gương của ông. Khi các chính trị gia ngưng “làm chính trị” thì họ cũng được người dân kính trọng hơn. Ông Piñera được 56% dân chúng ủng hộ, so với 46% trước tai nạn này. Ông bộ trưởng Hàm mỏ, lẩn lộn nhiều ngày tại chỗ, được dân chúng coi như một

anh hùng; trong tương lai chắc sẽ ứng cử chức tổng thống! Nhưng ông Piñera vẫn là con người ưa tính toán. Ông nói tất cả số tiền trị giá 22 triệu Mỹ kim trong việc cứu 33 mạng người đã được chi tiêu rất đúng, “không một đồng nào bị phí phạm.” Nếu như các số tiền để bày vẽ ra công ty Vinashin hay để tổ chức Đại lễ 1000 năm Thăng Long khi chi tiêu cũng được tính toán theo tinh thần trách nhiệm như vậy, thì nhiều người VN cũng đỡ đói, và đã tránh được nạn kẹt đường khiến tất cả ngoại giao đoàn phải chờ đợi mấy giờ rồi bỏ ra về!

Nhà báo đối lập Arturo Fontaine khen ngợi ông Piñera, nhắc lại ý kiến của Machiavelli rằng trong một quốc gia cộng hòa, người dân phê phán không cần cứ vào hiểu biết của lãnh tụ mà dựa trên tánh khí của họ. Piñera quả thật có linh tính và sự can đảm của một nhà chính trị.

Khi tai nạn xảy ra ngày 5 tháng 8 vị đá trời lấp cả khu hầm mỏ cũ, ông tổng thống đang công du ở Ecuador. Ông cử ngay bộ trưởng Hàm mỏ về đêm nơi tai nạn. Ông bay về, đến tận hiện trường mặc dù các cố vấn khuyên ông nên tránh xa; rồi yêu cầu công ty khai mỏ đồng Codelco cử chuyên viên tới nghiên cứu. Họ cho biết các nạn nhân có thể sống sót. Khi các chuyên viên cho biết các công nhân bị nạn vẫn còn sống, họ cho đục ba đường đi xuống tìm. Hai công ty quốc tế cung cấp dụng cụ khoan đào trúng con đường tới nơi tụ tập các nạn nhân. Chính phủ Chile huy động các chuyên viên tàu ngầm của Hải quân tới giúp, vì họ có kinh nghiệm về cuộc sống ở nơi chật chội. Khoang cấp cứu được chế tạo ở Hải quân công xưởng tại Talcahuano. Hai y tá Hải quân được cho chui xuống săn sóc sức khỏe các công nhân.

Đêm thứ Ba vừa qua (12-10), cả nước Chile vắng bóng xe chạy ngoài đường. Mọi người ở trong nhà chăm chú nhìn máy tivi chờ từng công nhân mỏ được kéo lên, lúc đầu một giờ đưa được một người lên, sau một giờ đưa lên được 3 người. Cả thế giới chia vui với dân tộc Chile khi họ gửi 2,000 ký giả tới theo dõi cuộc cứu nạn, như báo Người Việt viết: “...Ngay cả đài truyền hình nhà nước Bắc Hàn cũng có mặt tại chỗ.” Cả loài người có thể chia sẻ niềm vui của anh Jimmy Sanchez, 19 tuổi, khi được ôm đưa con đầu lòng mới sinh được một tháng, trong lúc bố ở dưới lòng đất. Cũng chia sẻ được niềm vui của ông Mario Gomez, 63 tuổi khi ôm lấy bà vợ cùng với lá cờ Chile. Trong 2 tháng ở dưới đất sâu ông đã hứa với bà nhiều lần qua điện thoại là khi

được cứu lên ông sẽ đưa bà tới nhà thờ làm phép cưới theo đúng luật thánh, điều mà bà vẫn mong ước từ bao nhiêu năm chung sống. Họ sẽ làm lễ cưới, rồi đi tuần trăng mật! Từ Mỹ sang Pháp, từ Brazil tới Trung Quốc, loài người chia sẻ một niềm vui chung, không phân biệt chủng tộc, ngôn ngữ, tôn giáo, chế độ chính trị, văn hóa.

Nhưng trong thế kỷ 21 này, muốn làm “chuyển động mặt trời và tắt cả các vì sao” thì con người có kỹ thuật giúp việc. Khi 33 người thợ mỏ lần lượt được kéo lên mặt đất suốt 22 giờ liên tục, trong một khoang cấp cứu hình con nhộng có tên là “Phượng hoàng 2” đi lên trong một đường ống xuyên từ trên xuống, thì đằng sau thắng lợi tập thể đó là những “anh hùng vô danh” đã đóng góp kỹ thuật vào công tác cứu nạn. Hình ảnh những máy móc đào được xuống 600 mét đá cứng, một hệ thống cơ khí vẽ ra để đưa được 33 con người lên chỗ an toàn, đó là một thành tích của kỹ thuật hiện đại. Tổng thống Piñera ca ngợi: “Các kỹ sư, chuyên viên cấp cứu, công nhân Chile đã chứng tỏ họ có khả năng làm được những gì!”

Báo chí Mỹ cho biết nhiều người Mỹ cũng đóng góp vào công cuộc cứu nạn. Công ty Mỹ-Chile Geotec Boyles Bros. đã mở mũi khoan thành công đào ống xuyên mặt đất cho tới khi gặp được những người thợ bị nạn; và họ đã tìm được sự hỗ trợ từ khắp thế giới. Hai công ty tại Philadelphia, một tiểu bang hầm mỏ ở Mỹ, dùng kinh nghiệm cứu nạn của họ gửi xuống Chile mũi khoan đặc biệt. Mũi khoan này có thể đào con đường xuyên xuống đất đủ rộng cho người đi qua lọt, và giữ cho vách đá không bị lở, đổ. Mũi khoan này được đưa tới San Jose, Chile trong vòng 48 giờ, nhờ hãng gửi đồ UPS. Và nhà bưu điện tư UPS đã chuyển hàng đi miễn phí. Nhờ nỗ lực của Geotec Boyles nên các thợ mỏ đã được cứu lên trong tuần này, trong khi trước đó các chuyên gia tính rằng phải tới lễ Giáng sinh 2010 mới hy vọng đưa được họ lên mặt đất.

Một chuyên viên được nêu tên là Jeff Hart, người Denver, Colorado. Ông đang thầu đào giếng nước cho cho quân đội Mỹ ở Afghanistan, đã được gọi về. Nhà thầu 40 tuổi này đã làm việc suốt 33 ngày liền để khoan con đường xuống mỏ. Sau khi những công nhân Chile được đưa lên mặt đất, Hart nói một câu giản dị: “Xong việc!” Ba bác sĩ làm việc cho NASA đã góp ý kiến về chăm sóc sức khỏe cho các nạn nhân bị kẹt dưới hầm

hành gia sống cô đơn xa trái đất. Một chuyên gia nữa của NASA là Clinton Cragg, cựu đại tá Hải quân Mỹ đã dùng kinh nghiệm điều khiển tàu ngầm để chỉ huy 20 chuyên viên chế ra cái ống dài hơn 4 mét để đưa từng người lên một. Tình thương nhân loại và khả năng kỹ thuật đã cứu được 33 người thợ mỏ Chile!

Nhưng biến cố cứu nạn này không phải chỉ chấm dứt tám thảm kịch 69 ngày mà còn mở ra một chương sử mới cho nước Chile trong luật lệ bảo vệ quyền lợi công nhân, an toàn lao động. Công ty San Esteban Mining đang trốn trách nhiệm bằng cách tuyên bố phá sản. Một hậu quả có thể xảy ra là không có tiền trả lương cho 33 công nhân mới thoát nạn. Ông tổng thống đã lập một ủy ban cải tổ. Luật lệ về hầm mỏ ở Chile sẽ thay đổi để tránh không xảy ra những tai nạn tương tự. Năm ngoái đã có 35 vụ chết người trong hầm mỏ.

Người Chile đang hào hứng về khả năng của các chuyên viên nước họ trong cuộc cứu nạn này; trong khi mọi người Việt Nam đang xấu hổ về vụ kẹt xe, tắc nghẽn trên đường tới nơi cử hành Đại lễ 1000 năm Thăng Long được chuẩn bị trong 10 năm

qua; vụ kẹt đường khiến hàng trăm các đại diện ngoại giao quốc tế chờ đợi mấy tiếng đồng hồ rồi phải bỏ ra về. Một nhà ngoại giao Âu Châu đã hỏi: “Không biết sau vụ này ai sẽ phải từ chức?” Ai cũng biết, ở Việt Nam thì không ai từ chức cả, vì không ai có trách nhiệm về cái gì cả!

Tổng thống Piñera đã hứa với dân chúng rằng đến năm 2018 nước ông sẽ được xếp hạng như một quốc gia tiên tiến về kinh tế - đúng vào năm kỷ niệm ngày lập quốc khi Chile đánh bại đạo quân Thực dân Tây Ban Nha trong trận đánh sau cùng. Một nước trẻ trung như Chile cũng đáng làm gương cho nước ta, với hơn 2000 năm lịch sử!

Cuối cùng, loài người cùng chia sẻ thành công trong công cuộc cứu nạn của nước Chile. Chúng ta cũng có thể chia sẻ những kinh nghiệm rất người mà cũng vượt lên trên thân phận con người của các công nhân đã thoát nạn. Như thi sĩ César Vallejo viết về những người thợ mỏ ngoi lên trên mặt đất: “*Họ biết, qua bầu trời thấp thoáng nhìn từ những bậc thang. Con người có thể trèo xuống mà ngược mắt nhìn lên. Khi leo lên mắt vẫn biết nhìn xuống.*” ◆◆◆◆◆

câu chuyện của BLOGGER ĐIỀU CÀY

Song Chi 21-10-2010

Cộng đồng blogger vừa quyết định chọn ngày 19-10 làm ngày blogger VN. Đó cũng là ngày mà blogger Điều Cày tức anh Nguyễn Văn Hải tức nhà báo tự do Hoàng Hải mãn hạn 30 tháng tù vì tội “trốn thuế”, từ một bản án hoàn toàn được ngụy tạo bởi luật pháp nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa VN.

Sự thật ai cũng biết blogger Điều Cày bị bắt vì những hành động chứng tỏ lòng yêu nước và tinh thần công dân đầy trách nhiệm của mình: trên trang blog cá nhân cũng như trên trang blog Dân Báo do anh và nhóm Câu lạc bộ Nhà báo tự do lập nên, anh đã viết những bài đòi tự do ngôn luận, tự do báo chí, đòi công lý cho dân oan và nhất là về vấn đề Hoàng Sa Trường Sa; anh đã tham gia cùng với sinh viên học sinh biểu tình phản đối Trung Quốc xâm chiếm Hoàng Sa Trường Sa vào tháng 12-2007 trước Tổng lãnh sự quán Trung Quốc tại Sài Gòn và sau đó, cùng với nhóm CLBNTD và một số văn nghệ sĩ biểu tình trước Nhà hát thành phố vào ngày 19-1-2008, ngày mà 34 năm trước Hoàng Sa đã bị mất vào tay Trung Cộng. Anh bị bắt còn bởi vì vào thời điểm đó, việc cùng bạn bè lập nên một nhóm CLBNTD để viết về những điều bất công, sai trái trong xã hội là một cái gai đối với nhà cầm quyền VN. Nhà nước Việt Nam không chấp nhận mọi sự tụ tập thành nhóm dù cái nhóm đó chỉ có năm bảy con người, với hai bàn tay không, không có bất cứ một âm mưu chính trị, hoạt động nào ngoại trừ... viết bài trên blog!

Trường hợp của Điều Cày càng “đáng tội” hơn trong mắt của nhà cầm quyền vì anh là người sinh ra và trưởng thành hoàn toàn trong môi trường của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam; không những thế, anh từng là bộ đội. Song họ không hiểu rằng chính vì vậy mà người cựu chiến binh Nguyễn Văn Hải càng không thể chấp nhận cảnh một phần lãnh thổ lãnh hải của cái đất nước mà anh đã góp phần nhỏ bé của mình để bảo vệ lại mất vào

tay nước khác trong khi nhà cầm quyền tịnh không dám hó hé, cũng như cái xã hội mà anh cùng bao nhiêu người lính khác từng đổ máu xương xây đắp nay lại tồn tại quá nhiều bất công, phi lý, xấu xa. Anh đã phản tỉnh. Như nhiều người đi trước anh, cùng thời với anh và ngày càng nhiều hơn những người thuộc các thế hệ sinh sau anh, đã phản tỉnh.

Điều Cày là blogger Việt Nam đầu tiên bị bắt và kết án tù dài hạn: 30 tháng. Ngoài ra, anh còn bị phạt một tỷ đồng tiền Việt Nam về tội truy thu thuế (mà lẽ ra công ty mất kính Sài Gòn thuê nhà anh mới phải nộp vì theo hợp đồng cam kết thì bên công ty này phải chịu trách nhiệm đóng thuế!), bị nhà nước tịch thu một căn hộ ở quận 1 trong thời gian anh bị tù đầy, người vợ cũ và cả hai con của anh thì thường xuyên bị công an sách nhiễu đủ mọi cách. Đó là cái giá mà một blogger ở Việt Nam phải trả cho sự quả cảm và lòng yêu nước của mình! Vụ bắt Điều Cày là một sự răn đe mạnh mẽ đầu tiên với giới blogger.

Trong hai năm rưỡi qua, khi Điều Cày đang phải ngồi trong tù, chắc anh cũng không ngờ rằng cộng đồng blogger VN vẫn tiếp tục phát triển và lớn mạnh hơn rất nhiều. Khi dịch vụ blog Yahoo!360 bị đóng cửa vào tháng 7-2009, nhiều người bi quan đã nghĩ rằng tiếng nói của giới blogger Việt Nam sẽ yếu đi vì mạnh ai nấy "dời nhà" về những chỗ khác nhau, nào Yahoo! 360 plus, Multiply, Blogspot, Wordpress, Facebook, Twitter v.v... Nhưng tiếng nói của các blogger-những nhà dân báo không tắt đi mà ngược lại, đã thực sự trở thành một luồng thông tin phản biện đa dạng, nhanh nhạy, sắc sảo, phản ánh muôn mặt đời sống chính trị xã hội văn hóa của VN. Và trong nhiều trường hợp, tiếng nói của họ thực sự có sức mạnh đến nỗi nhà nước Việt Nam buộc lòng phải thay đổi, chỉnh sửa một số vụ việc cụ thể. Tuy nhiên, cũng chính vì vậy mà những cuộc đàn áp giới blogger đã thường xuyên diễn ra trong thời gian qua dưới nhiều hình thức khác nhau: từ đánh sập các trang blog, xách nhiễu,

gây khó dễ trong công ăn việc làm, cuộc sống cá nhân cho đến bắt giữ một ngày, năm mười ngày...

Cho đến giờ phút này, thời điểm của năm 2010, giới blogger Việt Nam hoàn toàn có thể tự hào về sự phát triển cũng như những gì mình đã, đang và sẽ đóng góp cho quá trình dân chủ hóa Việt Nam.

Trong khi đó thì người tù đầu tiên của giới blogger đã đến ngày mãn hạn tù. Gia đình, bạn bè đang chuẩn bị mừng anh trở về thì nhà nước Việt Nam trở mặt, quyết định giam giữ anh thêm với tội danh "Tuyên truyền chống phá nhà nước Việt Nam", cái "tội" mà hai năm rưỡi trước họ không dám đưa ra khi bắt Điều Cày vì sợ dư luận.

Một lần nữa, qua những thông tin kịp thời của báo chí "lê trái", mọi người lại nhìn thấy trò hề của cái gọi là luật pháp ở Việt Nam qua toàn bộ tấn tuồng từ hành hung người cho đến xông vào khám xét ngôi nhà của chị Dương Thị Tân, vợ cũ anh Điều Cày để mong tìm ra bất cứ cái gì có thể ghép tội anh. Điều khôi hài nhất của tấn tuồng này là hai năm rưỡi qua anh Hải ngồi trong tù có ở nhà đâu mà có cái gì để khám xét, chưa kể nếu anh có ở nhà thì trên thực tế ngôi nhà này cũng không phải là nơi ở của anh Hải. Nhưng ở VN thì đừng bao giờ ngạc nhiên trước bất cứ việc làm nào của công an cho đến chính quyền!

Khi Nhật Bản-Trung Quốc xảy ra vụ va chạm tàu ở quần đảo Sensaku vừa qua, nhân dân hai nước rầm rộ biểu tình phản đối lẫn nhau và cả hai nhà nước mặc nhiên chấp nhận cho người dân được quyền lên tiếng! Trong khi đó thì ở VN, biểu tình chống TQ hay viết bài kêu gọi bảo vệ chủ quyền, lãnh thổ lãnh hải thì không được phép, thậm chí bị bắt bớ, cầm tù!

Đôi khi tôi cứ tự hỏi cái nhà nước này, sao đối với nhân dân thì họ hùng hổ đến thế, họ không phải chỉ dùng dao mổ trâu để giết gà mà là dùng dao mổ voi để giết kiến! Qua hàng loạt vụ tù dân oan biểu tình khiếu kiện đất đai, dân Công giáo biểu tình đòi lại đất đai của nhà thờ, giáo xứ, giới sinh viên học sinh biểu tình kêu gọi bảo vệ chủ quyền

lãnh thổ lãnh hải, giới blogger, giới luật sư, trí thức dùng ngòi bút phản ánh những sự bất công phi lý trong xã hội... cách đối phó, xử lý của nhà nước này vừa cho thấy một sự hùng hổ mạnh tay quá tầm mức của vụ việc, một sự coi thường bất chấp mọi lý lẽ, luật pháp đồng thời bất chấp luôn cái gọi là đạo đức, tính chính danh của một nhà nước khi sử dụng mọi biện pháp chơi bản, chơi xấu nếu cần- từ vu khống, bôi nhọ cá nhân, gây khó dễ về mọi mặt trong đời sống cá nhân cho đến hành hung, và kể cả giết người rồi đổ cho là bị đột quỵ hay tự tử! Đã có những trường hợp người dân bị đưa về đồn thẩm vấn vì những "tội danh" rất nhỏ như không đội mũ bảo hiểm để rồi sau đó vài tiếng, người nhà được báo đi nhận xác về!

Sao đối với nhân dân thì họ hung hăng, tàn ác, thủ đoạn thế mà đối với kẻ thù xâm chiếm lãnh thổ lãnh hải, bắt bớ ngư dân Việt Nam, và đang có âm mưu lâu dài muốn thôn tính Việt Nam thì họ lại hiền hạ, khiếp nhược, u mê đến thế!

Sự trái ngược đó trong cách ứng xử với dân và với giặc chỉ chứng tỏ một nỗi sợ hãi, thiếu tự tin, thiếu bản lĩnh, thiếu cả tính chính danh của một nhà nước dù có cả bộ máy công an, quân đội, luật pháp... trong tay, điều đó cũng chứng tỏ trong thâm tâm họ -những người đang nắm quyền lãnh đạo đất nước này từ trên xuống dưới biết rõ rằng nhân dân không đứng về phía họ, lẽ phải không thuộc về họ, tương lai cũng không dành cho họ!

Vì nỗi sợ hãi của nhà nước Việt Nam, ngày hôm nay Điều Cày lại phải ngồi tù thêm không biết là bao lâu, và những người bạn blogger khác cũng phải vào tù cùng với anh, trước mắt là blogger AnhBaSG.

Một việc làm vô ích bởi không thể bắt hàng triệu blogger, phá sập hàng triệu trang blog, càng không thể quay ngược trở lại thời kỳ chưa có internet. Điều duy nhất mà họ đã làm được chỉ là khiến cho nỗi căm giận trong lòng nhân dân lớn hơn, sâu sắc hơn và do vậy, tương lai của họ cũng u ám hơn mà thôi!

<http://bomrtm.multiply.com/journal/item/1744> *****

Chuyện kể của một ngư dân 4 lần bị Trung Quốc bắt Thụy Mi, RFI 16-10-2010

Trong những năm gần đây, ngày càng có nhiều ngư dân Việt Nam bị phía Trung Quốc bắt giữ, bị tịch thu hết tài sản. Một số người còn bị đánh đập đến mức mang bệnh, như trường hợp của anh Tiêu Viết Là, một ngư dân ở thôn Chu Thuận, xã Bình Châu, huyện Bình Sơn, tỉnh Quảng Ngãi, đã bị TQ bắt tổng cộng 4 lần.

Trả lời Thụy Mi, anh Tiêu Viết Là kể lại những lần bị bắt giữ.

Thưa anh, được biết anh bị TQ bắt giữ tất cả bốn lần, anh có thể kể lại diễn tiến như thế nào, và họ đối xử với ngư dân của mình bị bắt ra sao ?

Kể về việc bị bắt lần sau đây hỉ. Họ bắt, họ đánh bầm trầy luôn, rồi cuộc họ thu tài sản hết, cho quá giang ghe về sau khi nhốt tháng rưỡi.

Khi bắt họ có nói tại sao không ?

Họ nói là mình lấn chiếm, tại sao làm lấn qua bên nước họ. Thứ hai nữa họ nói là tôi bị bắt nhiều lần quá. Một đợt năm 2007 là họ bắn bị thương 6 người, nhốt một tháng, thu tài sản hết rồi cũng cho về mạng không. Qua năm 2010 đây, đầu năm ra họ cũng bắt, họ hỏi sao ra đó, họ thăm vấn và đánh, nhốt tù, cho ăn cực khổ. Họ nhốt tháng rưỡi, cũng thu tài sản hết rồi cho về. Bạn bè anh em về chỉ còn có quần đùi, theo ghe của họ đi về.

Họ có đánh ngư dân mình ?

Họ đánh, như bản thân tôi đây mang bệnh luôn, cả năm nay phải ở nhà có đi làm gì được đâu. Đánh bằng tay, bằng giày, mang giày mà đánh, giày bốt-đờ-sô đánh vào người thì chịu gì nổi.

Tất cả các ngư dân của mình bị bắt đều bị đánh ?

Mấy ngư dân khác thì không biết, chứ riêng bản thân tôi năm 2010 bị đánh, còn năm 2007 bị bắn và bị thương, đưa vô cấp cứu. Riêng kỳ đó họ không đánh, họ nhốt một tháng rồi thu hết tài sản, đi về cái mạng không.

Trong khi bị bắt giữ, họ cho ăn uống như thế nào ?

Ăn uống thì khi nhốt ở Bàu Táng, Phú Lâm ở Hoàng Sa, muốn ăn mua trái đu đủ không chứ có thứ gì khác đâu. Ăn bữa đói bữa no. Nhốt vô nhà tù, chỗ nằm dưới xi măng, cái nhà thì cửa họ cũng thả trống. Nhốt kỹ, nhưng mà chỗ nhốt cũng thoáng đáng chứ không có tù túng gì lắm.

Thưa anh, rồi họ tịch thu tất cả phương tiện của mình hay sao ?

Phương tiện là bị thu hết, còn có cái quần đùi rách đi về mà thôi. Tôi đây bị bốn lần, hai lần là họ bắt họ thu hết, cho ghe với cái máy về không, còn hai lần bị thu tài sản hết trọn luôn. Thiệt hại bốn lần bắt gần hai tỷ bạc của tôi chứ ít gì. Rồi năm nay đây, rồi cuộc lại họ đánh rồi đau miết đi làm không được, ở nhà đói, nhờ vòng vòng bà con ở đây chứ giờ chưa có nghề nghiệp gì, đi làm thì đau lên đau xuống.

Dạ như vậy thì làm sao anh đi biển trở lại được ?

Bây giờ coi như chờ nhà nước, nói quan tâm đây mà từ tháng hai tới miết bây giờ chưa thấy đồng bạc nào hết. Giờ phải đành ở nhà, đi bạn với họ, bữa kiếm ít chục ngàn. Chứ bây giờ hồi thì làm, hồi thì đau lên đau xuống miết đây.

Vậy thì bây giờ anh sống bằng cách nào ?

Bây giờ cũng nhờ vợ còn hơi khỏe khỏe, bà đi làm thuê làm mướn sống qua ngày chứ làm sao.

Thưa anh trở lại với lần bị bắt đầu tiên thì diễn ra như thế nào ?

Lúc bị bắt lần đầu tiên, năm 2006 là họ thu tài sản hết, thu đồ đạc trên ghe. Còn một lần là năm 2007, họ bắn bị thương, họ đưa vô chữa bệnh rồi họ nhốt cả tháng, thu hết tài sản đồ đạc hết, cho đi về không. Năm 2008 họ cũng bắt, họ lấy đồ sạch sẽ cho ghe về không. Rồi qua năm 2009 tôi không đi làm nữa, qua tết năm 2010 đi phiên đầu là bị bắt, bị đánh như vậy luôn rồi thu tài sản hết, nhốt tháng rưỡi, cho ăn cực khổ lắm về chỉ còn nắm xương. Anh em người nào người nấy ốm yếu, rồi lại bị họ quần... Tôi đây là bị họ đánh mạt mình hết rồi về mang bệnh, hồi đau hồi ốm miết đây. Có thuốc vô thì nó khỏe, còn không có thuốc vô làm hơi lâu thì cũng mệt. Đánh đến viêm phổi, đầu cổ cũng rêm hết, lâu lâu chuyển trời nó đau chịu không nổi.

Họ đánh có lý do gì không anh ?

Không, mình không biết tiếng của họ mà cũng không biết cái lý do gì hết. Ăn rồi họ kêu ra ngoài tàu họ đánh, đánh mạt mình rồi họ đưa về. Lần bị bắt đầu tiên mà lấy đồ sạch sẽ là năm 2006, rồi qua năm 2007 là họ bắn 6 người bị thương rồi bắt đầu nhốt một tháng, họ thu hết tài sản, cho cái mạng về không, chứ không cho đem tài sản về. Rồi qua

năm 2008 tôi về tôi cũng chạy vay vay tiền vay đồ mướn bà con gần rồi vay ngoài, bắt đầu sắm chiếc ghe nữa ra làm rồi họ cũng lấy. Lấy đồ đạc hết, chỉ cho cái ghe với cái máy về. Qua năm 2009 tôi không ra nữa. Năm 2010 đầu năm tôi ra họ bắt rồi họ đánh, tịch thu hết tài sản luôn, chạy ra là bốn lần trong bốn năm. Bây giờ thiếu nợ, không biết vay ai được hết, chỉ trông chờ nhà nước. Bên Quảng Ngãi thì cũng quan tâm chuyện kia chuyện nợ, nói hỗ trợ đồng tiền để sắm sanh ra làm ăn mà chưa thấy hỗ trợ gì hết. Khoảng một năm nay ở nhà, đi bạn, làm mướn sống qua ngày đây chứ chưa có đồng bạc nào để trả lại cho họ. Nhà nước thì cũng đòi nợ. Bây giờ ở nhà, đau lên đau xuống đây.

Anh đi biển được bao lâu rồi ?

Nếu đi Hoàng Sa thì chạy ra là bảy năm trời rồi đó. Còn ở quê hồi 16 tuổi đã đi làm biển rồi mà. Năm 16 tuổi đi miết tới giờ luôn. Hồi đó tôi sống với bà ngoại chứ không còn cha còn mẹ, mồ côi, rồi có vợ con tôi lo tự túc làm ăn. Sau này đi đảo, bị bắt bốn lần như vậy rồi bây giờ mạt luôn!

Anh bị bắt bốn lần, không chừng phía Trung Quốc cũng biết mặt anh luôn ?

Biết hết chứ, phía Hoàng Sa là biết mặt hết chứ, nếu bị bắt vô là họ chỉ mặt liền mà. Máy lần họ chỉ liền mà. Vùng đó mình ra là ngay chỗ của họ, họ đóng quân ở đó, dân ra ở rồi lần ở đó. Vùng Hoàng Sa nói đảo đó là đảo của VN, mà bây giờ trở thành của Trung Quốc, nhà nước tranh chấp biểu trả lại họ không chịu trả. Bên VN mình thì cứ kêu là đảo VN mình cứ ra làm, mà ra làm thì bị bắt như vậy, khi về nhà nước mình đâu nói gì đâu. Kỳ rồi có phóng viên của Nhật Bản qua phỏng vấn tôi, rồi về cũng lấy theo qua bên mấy miếng giấy mà TQ thả cho về với lại biên lai phạt tiền, kêu gọi qua mà chưa thấy.

Anh có phải nộp phạt bao giờ chưa ạ ?

Chưa nộp, nhưng mà một lần là họ ghi nộp phạt, có một chiếc nộp, nhưng nộp xong rồi họ tịch thu luôn chứ không cho lại tài sản. Còn một lần họ thu hết tài sản thì họ cho miếng giấy đi đường về thôi. Mình phải theo ghe nhỏ của họ về, chứ tàu của mình thì họ thu hết rồi, cho cái mạng của bản thân về không. Thu hết, coi như về còn cái quần đùi không ấy mà.

Xin cảm ơn anh rất nhiều!

